

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Colfer_Eoin-Seznam_přání.pdb

PDB Name: Colfer Eoin - Seznam přání
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 23.9.2007
Modification Date: 23.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

EOIN COLFER

Seznam přání

Silná dvojka

Meg a Krkoun měli prácičku. Meg a Krkoun. Znělo to jako komické duo. Jenže komické nebylo. Ono není nic legračního na tom, vloupat se do bytu důchodci.

Rafan slintal Meg na boty.

"Fakt potřebuju toho vořecha?" sykla a otřela si mokrou botu o travu.

Krkoun se k ní otočil od okna. Zpod nagelovaného ježka se zamračila prasečí očka.

"Hele, Finnová," zašeptal, "Rafan není žádnéj vořech. Je to čistá rasa a má dlouhej rodokmen."

Meg obrátila oči v sloup.

Krkoun se zase otočil k oknu a dál šťoural šroubovákem mezi rám a parapet.

Meg Finnová už potísečí uvažovala, co tady vlastně dělá. Jak mohla klesnout tak hluboko - jak to, že leze do sociálních bytů s takovou krysou, jako je Krkoun Brennan? Z okenní tabulky se na ni vyčítavě mračila vlastní tvář. Na vteřinku v ní zahlédla ducha své matky. Stejně široko posazené modré oči, stejně zapletené světlé vlasy, dokonce i stejné zamračené vrásky mezi obočím. Co by si asi pomyslela maminka o tomhle jejím dobrodružství? Meg se proti své vůli zarděla. Jako odpověď to stačilo víc než dost.

V okenním rámu něco ruplo.

"Jsme tam," hekl Krkoun. "Jdem."

Rafan zaškrábal drápy po zdi a skočil do tmavého pokoje. Byl to průzkumník, vyslaný pátrat po nepřítelích. Jeho rozkazy byly jednoduché: hryznout všechno, co se pohne. Když to zajede, je to nepřítel.

Pitbull rozhodně nebyl v plížení expert a povedlo se mu narazit do každého kusu nábytku v celém přízemí.

"To už můžeme rovnou zazvonit," reptala Meg.

"Ale přestaň pořád kňourat, Finnová," odsekl Krkoun. "Starý Lowrie je beztak hluchý jako poleno. Mohla bys tu klidně odpalovat rachejtličky a on by dál chrápal."

Krkoun překulil své ne právě drobné tělo přes parapet a přitom odhalil tučný pupek. Fúj. Meg se otřásla.

Ze tmy se vynořila tvář jejího kumpána.

"Tak jdeš, Finnová?"

Meg zaváhala. Ted' nebo nikdy. Tady leží hranice mezi odvahou a zlem. Ted' se musí rozhodnout.

"Tak co? Nebo máš strach?"

Meg se naježila. "Já se nebojím ničeho, Krkoune Brennane."

Krkoun se nepěkně zachechtal. "Tak to dokaž."

Tohle byla manipulace a ona to věděla. Ale takovéhle výzvě Meg Finnová nikdy nedokázala odolat. Opřela se dlaněmi o římsu a pružně skočila do pokoje.

"Takhle se vloupává, ty nemehlo," prohlásila povýšeně.

Tuhle poznámku si možná potom odnese. Ale dokonce ani Krkoun nebude ztrácet čas rvačkou, když má před sebou loupež. Naštěstí měl asi tak dlouhou paměť jako výjimečně hloupá zlatá rybka, takže při troše štěstí na její řeči zapomene dřív, než tady budou hotovi.

Pokoj byl zatuchlý a páchlo to v něm po lécích. Meg to znala; tak to páchlo tehdy v nemocnici, když strávila noc na pohovce před matčiným pokojem. Tím horší jí připadalo to, co se chystala udělat. Jak může? Jak vůbec může okrást bezmocného důchodce?

Může, protože potřebuje peníze, aby mohla utéct. Prchnout před Francem jednou provždy. Skočit na přívoz do Fishguard a už nikdy se nevrátit.

Myslí na přívoz, říkála si v duchu. Myslí na útěk. Sežen peníze, jak se dá.

V celém pokoji bylo vidět, že tu bydlí starý člověk. Lahvičky léků a tubičky s mastičkami. Žádnou cenu to nemělo.

Krkoun je přesto strčil do kapsy.

"To můžou být léky na srdce, Krkoune," šeptem ho upozornila Meg. "Ten člověk může dostat záchvat, až zjistí, že má vykradený byt. A ty pak budeš vrah."

Krkoun pokrčil rameny. "No a co? Bude o jednoho dědka míň. Ach, jaká hrůza! Fakt nevím, na co si furt stěžuješ. Jseš stejně spolupachatel, no ne?"

Meg otevřela ústa k protestu, ale neřekla nic. Ona to byla pravda. Skutečně bude spoluvíníkem všeho, co se tady dnes

večer stane.

"Tak přestaň fňukat a mrkni do prádelníku. Ten dědek někde musí mít prachy. Všichni sta-rouši je mají. Aby je mohli někomu odkázat."

Další Krkounova perla. Meg zaváhala, ruku nad madlem prastarého prádelníku. Otevři to, říkala si. Otevři to a nes následky. Prsty se jí chvěly, ztuhlé strachem a studem. Na políčkách stály fotografie z dávna. Zažloutlé oči ji vyčítavě sledovaly zpoza zmatného skla. Nebylo to k ničemu. Meg Finnová je sice odvážná, ale není zlá.

Krkoun ji odstrčil.

"Srabe," zavrčel znechuceně.

V té chvíli se rozsvítilo. Starý Lowrie McCall stál na schodech a v ruce držel prastarou brokovnici. Zřejmě nebyl tak hluchý, jak si Krkoun myslel.

"Co tam vy dva děláte?" zasípal. Hlas měl ospale ochraptělý. Popravdě řečeno, byla to dost hloupá otázka. Dva vetřelci. Uprostřed noci. Ruce až po lokty v jeho věcech. Co by tam tak asi mohli dělat?

Lowrie brokovnici palcem natáhl. "No? Na něco jsem se vás ptal."

Krkoun nonšalantně krknul; proto se mu tak říkalo. "Kradem, dědku. Cos myslíš?"

Starý muž scházel zamračeně ze schodů. "Víš co, ty skopová hlavo? Myslel jsem si přesně tohle. Tak koukej vytáhnout ty svoje pazoury z mého prádelníku, než ti udělám v hlavě větrání."

Meg zamrkala. Tohle byla scéna jak z americké detektivky, z nějakého toho krimiseriálu, kde všichni poldové mají vzadu culíky. Jestli to půjde dál podle stejného scénáře, tak teď Krkoun udělá nějakou hloupost a starouš je bude muset zastřelit oba dva.

To se ale nestalo. Rafan poznal nepřítele a vrhl se po bosé noze pod okrajem županu.

Pitbull otevřel tlamu, až mu v kloubu zapraskalo, a zahryzl se Lowriemu McCallovi do kotníku. Starý muž zavyl a začal mlátit psa po hlavě pažbou brokovnice. Jenže bylo to jako tlouct do betonu. Jak jednou Rafan něco popadl, nepustil to, dokud mu Krkoun neřekl dost, nebo dokud by sám nebyl mrtvý.

Meg rozčileně poskakovala: "Řekni mu, ať ho pustí, Krkoune! Řekni mu to!"

"Není spěch. To ho naučí mřít na mě bouchačkou."

"Odvolej Rafana, Krkoune!" zaječela Meg a vytrhla Lowriemu McCallovi zbraň z prstů.

Krkoun zamrkal. Ta husa brečí! Řve jak mimino. A mřít brokovnicí na Rafana.

"Sim tě, Finnová!" Bylo to vážně k smíchu. Copak ona vůbec nic neví o brokovnicích?"

"Odvolej ho! Varuju tě!"

Krkoun mluvil pomalu, jako by něco vysvětloval batoleti. "To je brokovnice, idiote. Jestli střelíš, odkud stojíš, tak toho dědka rozšmeluješ na mraky zrovna tak."

Meg na okamžik zaváhala. "To je fuk. Aspoň umře rychle. Počítám do tří, Brennane. Protože do pěti ty neumíš."

Krkoun o tom uvažoval. Nebyl zvyklý myslet tak rychle.

"Jedna -"

Vážně by to Meg udělala? Sotva. Je moc měkká.

"Dva -"

Jenže zase, po tom, co provedla svému nevlastnímu tátovi Francovi... A přece jenom je to holka. Se ženskejma jeden neví.

Tř... "

"No jo, no jo." Lip to neriskovat. Na pomstu bude dost času potom. "Rafane! K noze, kámo."

Pes zavrčel; nechťelo se mu pustit svíjející se kořist.

"ŘEK JSEM K NOZE!"

Pes okamžitě zpokorněl, vyplivl zbytky kotníku Lowrieho McCalla a odklusal ke svému pánovi.

Meg utíkala k Lowriemu. Ochable se svíjel na linu a z otevřené rány se mu valila krev. V rudé ráně se lesklo něco světlého. Meg si ke své hrůze uvědomila, že je to kost.

"Co jsme to provedli?" zavzlykala. "Co jsme to udělali?"

Krkouna celá věc nevyvedla z míry ani v nejmenším. "No co, tak jeden dědek natáhne brka o pár dní dřív, no. To je toho."

Meg si otřela slzy z očí. "Musíme zavolat sanitku, Krkoune. Hned teď!"

Krkoun zavrtěl hlavou. "To zrovna, Finnová. Teď už z toho ven nemůžem."

McCallův pohled se začínal rozostřovat. "Prosím," zasípal.

Meg zamířila na Krkouna zbraní. "Vypadni! Zmiz odsud."

"Na to zapomeň, Meg."

"Já to vezmu na sebe. Jenom zmiz!"

Krkoun se ušklíbl. "No jasně. A ty řekneš poldům, že do té nohy jsi ho hryzla sama, co? To ti určitě budou věřit."

Byla to pravda. Krkouna Brennana a jeho psa znali všichni policajti ve městě. Z tohohle se vykroutit nedalo. Meg Finnová poprvé ve svém životě narazila na něco, z čeho se nedokáže vykecat.

A dál to bylo ještě horší. Krkoun využil Megina ohromení a sebral dívce zbraň. Vycenil zažloutlé zuby v širokém úsměvu.

"Tak ty na mě budeš mřít bouchačkou, jo?"

Meg cítila, jak se jí skrz víčka derou slzy. "Strašně krvácí, Krkoune. Možná umírá!"

Krkoun pokrčil rameny. "No a co?" pozvedl oči k Meg. "A teď si to vyřídím s tebou."

"Krkoune! Zavolej -"

"Tady jde vo moji pověst. Kdyby se někdo z kluků někdy dozvěděl, že na mě náká holka mřila bouchačkou a přežila

to..."

Meg Krkouna znala. Teď bude dlouho řečnit, protože si myslí, že to k tvrdým chlapům patří. Než skončí, vyhecuje sám sebe tak, že těžko říct, co provede. Meg se rozhodla, že na to radši nebude čekat. Beze slova se otočila a vyskočila stále ještě otevřeným oknem.

Krkoun kývl na svého dychtivého pitbulla: "Za ní, kámo. Chyť ji!"

Rafan si olízl zuby a vyrazil. Jeho pán si dal načas. Nemusel spěchat. Rafanovi ještě nikdo neunikl. Poklekl vedle bledého důchodce.

"Nikam nechod', Lowrie. Já se hned vrátím."

Stařec neodpověděl.

Když Meg prchala, měla plán. Doběhne k prvnímu domu, kde se svítí, a zabouchá na dveře. Věděla teď, že se radši dá chytit policií, než aby nechala starého Lowrieho umřít. Udělala jen jednu chybu. Osudovou chybu. V tom zmatku a ve tmě zahrnula napravo a ne nalevo. Nalevo byl hlavní dvůr, odkud vedla okna prakticky všech bytů zdejších staroušů. Záchrana. Napravo byl technický dvorek. Klimatizace, plynová nádrž. Slepá ulička.

Rafan se vyřítíl zpoza rohu. Byly z něj vidět jen lesklé zuby a obláčky páry, které mu stoupaly z nozder. Zastavil se a zablokoval jí cestu zpátky ze dvorku.

"Zmiz," zkusila to Meg. "Domů, kámo."

Kdyby se pes dokázal pohrdlivě zachechtat, byl by to udělal. Tu holku rozhodně kolem sebe nepustí.

Do malého prostoru dopadl Krkounův stín. "Teda zločinec by z tebe nebyl, Finnová. Vletět rovnou do pasti." Ze stínu vykukly dvě hlavě jako dvě černé oči.

"Krkoune, proboha! Zavolej sanitku - ještě není pozdě."

"Ale je. Aspoň pro tebe."

Meg cítila na zádech chladnou křivku plynové nádrže. Do páteře ji tlačil svar. Neměla kam utéct. Hlaveň pušky se obrátila a zamířila na ni.

"Nech toho, Krkoune. To není k smíchu."

"Já se nesměju, Finnová."

A byla to pravda. Nesmál se.

"Stejně mě nezastřílíš. Tak mě prostě zmlať, on tě ten rapl přejde."

Krkoun pokrčil rameny. "Jenže já nemám na vybranou. U tebe to nevadí. Ty jsi ještě dítě, ale mně je šestnáct. Už mám zákonnou zodpovědnost. To znamená vězení. A stejně myslím, že bys to vykecala."

Ještě včera by se Meg ušklíbala: "Ty že myslíš, Krkoune? Dobrý vtip. Znáš ještě nějaký?" Ale teď ne. Tohle byl jiný Krkoun. Takhle se choval ve tmě.

"Já nebudu mluvit, Krkoune. Jsem spoluviník."

"To je pravda. Ale stejně..."

Krkoun nedořekl. Meg věděla, že teď je na ní, aby dokázala svou loajalitu. Musela říct to, co chtěl slyšet.

"No a co?" zamumlala a ta slova ji škrábala v krku jako střepy. "Co má být, jestli nějaký dědek umře? Mně to je teda fuk."

Krkoun se jí podíval do tváře a hledal v ní lež. Zřejmě ji našel.

"Sorry," řekl a natáhl brokovnici. "Já ti nevěřím."

A pak přišla ta velká chyba. Tak velká, že všechny ostatní omyly téhle pokažené noci vedle ní vypadaly jako nepodstatné hlouposti. A byla poslední, kterou kdy měl Krkoun udělat.

Meg měla pravdu, Krkoun Brennan neměl v úmyslu ji zastřelit, chtěl ji jen trochu vyděsit. Vzhledem ke způsobu života, jaký vedl, věděl, jak střílí brokovnice. Moc dobře si uvědomoval, že kdyby vystřelil na tuhle vzdálenost, patrně by podpálil nádrž s plynem a oba by vyletěli do povětří. Ale varovná rána přes hlavu - to bylo něco jiného. Krkoun zamířil skoro svisle a stiskl spoušť.

Meg mu to viděla v očích. Věděla přesně, co hodlá udělat. Zbláznil se?

"Ne, Krkoune - ne!"

Ale bylo už pozdě. Jeho prst byl v polovině pohybu. Nezbyval čas si to rozmyslet. A Krkoun ani nechtěl. Jeho ústa se usmívala už teď, když si představil, jak se Meg bude tvářit.

Rána byla strašlivá. Zaplnila celý ten uzavřený prostor a vyletěla uličkou ven. Prorachotila Meg a Krkounovi kolem hlavy, prorazila jim ušní bubínky. Ale to už je netrápilo, protože tou dobou byli oba mrtví.

Stačil jediný brok. Jediná malá kovová kulička s výstupkem na boku. Ten výstupek zafungoval jako kormidlo a vyhodil ji z původního kurzu. Brok letěl dolů, v nanosekundě přehrál vzduch. Nová plynová nádrž by ho zadržela, ale tuhle už měli vyměnit před deseti lety. Zrezavělý kov se

zhroutil pod maličkým nárazem a doběla rozžhavená kulička vpadla do vysoce hořlavého plynu -PRÁÁÁSK!

Začernalý kus kovu vletěl do Meg Finnové a jednou ranou jí vyrazil duši z těla.

Prvních pár chviliek po tom, co se stanete duchem, je velice matoucích. Mysl se pořád ještě domnívá, že je všechno jako dřív, a pokouší se vnutit zákony fyziky duchovnímu světu. Jak můžu letět obrovským tunelem, a přitom koukat sama na sebe, jak ležím rozplácnutá na roztržené plynové nádrži? Je jasné, že to nejde. Závěr: Zdá se mi to.

Tak se mi tedy něco zdá, řekla si Meg Finnová. Pro změnu zas jednou hezký sen. Žádní nevlastní otcové se sekerami, žádní vazouni, co se ji pokoušejí nacpat dozadu do policejního auta. Rozhodla se o nic se nestarat a užít si to.

Tunel byl tak veliký, že vypadal bez hranic. Tu iluzi ale kazily prstence modrého světla, které pulzovaly jako tep srdce nějakého fantastického tvora. V mírně tekutém vzduchu se vznášely i další tečky. Meg si uvědomila, že ty zvláštní mūrky jsou lidé.

Lidé, co létají v tunelu? Neslyšela už někdy něco takového? Něco o tunelu a světle.

Tak jsem tedy mrtvá, řekla si Meg Finnová. Čekala, že to zjištění na ni nějak silně zapůsobí. Nic. Žádné svícení. Žádný křik ani křečovitě vzlyky. Bylo to, jako by sám tunel působil na její mysl jako anestetikum. Ono také ne že by ten její život byl nějaká velká sláva. Nejspíš na tom jen vydělala, když se ho zbavila. Možná dokonce zase uvidí mamku. I když její matka byla pravděpodobně v nebi, a Meg pochybovala, že by měla tím směrem namířeno také.

Možná by to na svatého Petra mohla zkusit se sociologií. To není moje vina. Za to může společnost, bla bla bla bla. U soudu pro mladistvé to zabralo vždycky. Jedno oko nezůstalo suché, když Meg žádala ten příběh o maminčině nehodě. V nebi to možná bude těžší.

Někdo volal její jméno. Nejspíš anděl, který jí má radit při přistání na nebeské dráze. Jenže na anděla to bylo přece jen trochu moc šťekavé. Člověk si je spíš představuje, jak hrají na harfy a hlas mají sladký jako... no, jako anděl. A tohle, ať už to bylo cokoli, znělo spíš, jako by to mělo plnou pusou štěrkopísku. "

Meg se pomalu obrátila. Nebyla jediná, kdo na tomhle konkrétním vzdušném proudu plul. Někdo nebo snad něco se otáčelo vedle ní. Jednu chvilku to byl pes, jednu chvilku kluk. Pod lidskou kůží bublaly psí rysy a vykukovaly ven jako v počítačové animaci. Bylo to příšerné. Groteskní. A přitom zvláštně povědomé.

"Krkoune?" zkusila to Meg nejistě. "Jsi to ty?"

Její hlas zněl divně. Jako by v něm měla díry. Ta věc - ten bývalý Krkoun - dokázala jen výt jako šakal. Ale určitě to byl on, o tom nebylo pochyb. A jak to vypadalo, plynová nádrž si s tím klukem a jeho psem pěkně zahrála. Krkoun a Rafan byli promícháni tak dokonale, jako by je někdo hodil do mixéru. A co bylo zvláštní - ta nová směs magorovi Krkounovi seděla. Jako by v něm celou tu dobu byla.

"Krkoune? Seber se, prosím tě."

Pes-mladík dokázal jen v hrůze zírat na svoje prsty, jejichž krátké články se měnily na pitbullí drápy. Po tváři mu stékaly slzy a nudle a ve velkých chuchvalcích skapávaly z chlupaté brady.

To snad ne, myslela si Meg. Nejdřív ho mám na krku na Zemi a teď se ho nezabavím na věky věků!

"Meg! Pomoz mi."

Krkoun na ni vrhal prosebné pohledy. Ubožák jeden.

"Trhni si nohou, Krkoune. Pokusil ses mě zabít!"

Zamrkala. Vždyť ji Krkoun doopravdy zabil! Zabil je všechny!

"Vrahu!" rozkřikla se.

Starý Krkoun by byl něco odsekl. Tenhle nový ne. On jen... ono to jen uboze zakňučelo.

"Je to všechno tvoje vina, Krkoune!" ječela Meg. "Já ti říkala, ať nestřílíš. Říkala jsem ti to!"

Hnali se za roh. Před nimi se tunel dělil na dva. Nebylo těžké uhadnout, kam vedou. Nahoru a dolů. Dobro a zlo. Nebe a peklo. Meg polkla. Teď to má. Teď to schytá za všechny ty krutosti, které napáchala na lidech v Newfordu.

Proudy je nesly neuvěřitelnou rychlostí. Nebylo tu žádné tření. Žádný vítr jim nerval šaty a nenafukoval jim tváře. Jen ze spodní části tunelu válo stále větší horko. Jak se blížili, Meg už rozeznávala postavy černé od sazí, jak vidlemi odtrhávají nešťastníky, kteří se zoufale drželi stěn. Postrkovaly je dál do pekla.

To nemůže být pravda. Něco takového se jí nemůže dít. Čtrnáctiletí neumírají; procházejí jen nepříjemným obdobím, ale vyrostou z něj.

Meg už rozeznávala podrobnosti. Těm tvorům v tunelu žhnuly oči démonickým rudým svitem.

Hroty vidlí se stříbřitě leskly. Na tváři měli spokojený úsměv; věděli, že odvádějí dobrou práci.

Krkoun kňučel slepou hrůzou a oháněl se v hustém vzduchu rukama, jako by ho to mohlo zachránit. Meg se připravila na nejhorší.

Bránu do pekla už měli těsně před sebou. Vypadala velická jako slunce a skoro stejně žhavá. Meg zatřásla pesti. Jen tak snadno dolů nepůjde.

Pak se směr jejího letu změnil. Něco ji jen maličko postrčilo napravo, ale stačilo to, aby už nemířila do toho spodního tunelu. Zhluboka si oddechla úlevou. Očistec, předpekli, převtělení, to jí bylo jedno. Všechno je lepší než to, co čeká na konci toho rudého tunelu.

Kříženec mezi Krkounem a Rafanem takové štěstí neměl. Během vteřinky se ho zmocnil žhavý proud a on zmizel někde dole v pekle.

Meg neměla čas dělat si starosti o osud svého komplice. Ta síla, která ji až dosud vedla, náhle zmizela, takže Meg už dál letěla jen setrvačností. Před ní se vztyčila zeď tunelu. Měkká a modrá, prosím, prosím, ať je měkká...

Kdepak. Meg narazila do nepoddajného povrchu pozemskou rychlostí šesti set kilometrů v hodině. Ne že by na duchovní rovině na rychlosti nějak zvlášť záleželo. To ovšem neznamená, že to nebolelo.

Tuhej jako žádněj druhej

Ďábel byl nespokojený.

"Dva," bubnoval upravenými nehty o desku stolu. "Očekával jsem dnes dva."

Belzebub nervózně přešlápl. "Oni jsou dva, pane... dá se říct. Mám je... to... já nevím... v jámě devatenáct."

"Dva lidi!" sykl Satan a mezi rohy mu zajiskřilo. "Ne jednoho kluka a jeho psa. Jak se sem ten pes vlastně dostal?"

"Ono je to... promíchalo. Nebeská nehoda," koktal Satanův pobočník a upřeně zíral do svých poznámek. "Ten chlapec je tutovka. Má za sebou pozoruhodnou lidskou fázi. Zastrahování, mučení zvířat, zlodějství, vražda. Rejstřík trestů dlouhý jako váš ocas. A to zvíře, to byl pekelný pes. Prodej protitetanových injekcí se za první čtvrtletí zvýšil o patnáct procent."

Na Pána temnot to velký dojem neudělalo. "Je to tupec."

"Ten pes?"

"Ne, idiote! Ten kluk. Brutální a bez špetky představitosti."

Belzebub pokrčil rameny. "Zlo je zlo, pane."

Satan zakýval štíhlým prstem. "Kdepak, v tom se právě pleteš. Proto taky ty jsi podřízený a já jsem nezpochybňovaný Pán podsvětí. Ty nemáš žádnou vizi, Bube, nemáš představivost."

Belzebubovi se v ústech zachvěly tesáky. Nesnášel to, když mu někdo říkal Bube. Žádná jiná bytost v celém vesmíru by se neodvážila tu pohrdlivou zkráceninu použít - no, snad až na jednoho svatého jménem Petr.

"Tihle vznětliví hříšníci nemají žádnou výdrž. Obvykle se dožijí tak nízkého věku, že nestačí napáchat kloudnou škodu. Jeden pořádný hřích a je po nich. Neumějí nic plánovat, chápej. Vůbec nepřemýšlejí o tom, jak to udělat, aby jim to prošlo."

Belzebub snaživě pokyvoval, jako by tuhle přednášku neslyšel v tomto tisíciletí už nejméně podesáté.

"Ale dej mi jednoho kreativního hříšníka a bude šířit evangelium zkázy celá desetiletí, než ho někdo chytí. Pokud vůbec chytí."

"Pravda, pane. To je pravda."

Satan přimhouřil oči. "Neutahuješ si ze mě, vid', že ne, Bube?"

"Ne," zachraptěl velice nervózní vrchní démon. "Samozřejmě že ne, pane."

"To rád slyším. Protože kdybych si třeba jen na vteřinku myslel, že mi nevěnuješ plnou pozornost, mohl bych tě přestěhovat z toho bytu s výhledem na Ohnivou pláň třeba někam do Hnojné jámy."

Belzebub si rozeklaným jazykem olízl náhle suché rty. Proti hnoji v práci nic neměl, ale musí se občas vypnout.

"Vážně, pane. Ten nový je výjimečný. Zvlášť v tomhle nezvyklém... stavu. Bude samozřejmě potřebovat trochu obrousit. Ale otáčet rožněm bude výborně, spolehněte se."

"Otáčet rožněm! Takových, co umějí otáčet rožněm, tu mám nad hlavu. Potřebuju nějaké vyšší demony, se smyslem pro humor." Ďábel si uhladil černočernou bradku. "Ta druhá. To děvče, které jsem chtěl přivítat osobně. Kde je?"

Belzebub obrátil stránku v poznámkovém bloku. "Totiž..."

"To mi ani neříkej."

"Celou cestu tunelem jsme ji sledovali..."

"Vy jste ji ztratili!"

Belzebub nešťastně kývl.

"Zrovna ta duše, na kterou jsem tě speciálně upozornil, a on ji ztratí. Myslím, že začínáš být na tu práci trochu starý, Bube."

"Ne, pane, ne," koktalo pekelné Číslo dva, protože dobře věděl, co se stane přestárlým démonům. "Průmyslová televize je rozbitá a musíme se spoléhat na informace tunelářů. A víte sám, jak jsou nespolehliví, zvlášť když žvýkají duchovní usazeniny."

Satan povzdechl. "Výmluvy, Bube. Nic jiného neslyším. Výmluvy! Máme veškerou možnou techniku. Nepřetržitě sledujeme předpekli, máme ektonet. A přitom se spoléháme na blábolení opilých tunelářů."

"Myishi mě ujist'oval, že systém bude brzo zase on-line."

Satan se ušklíbl. "Víš ty, kolik mě ta technická dušička stojí? Celé jmění! A on nedokáže spravit ani pár monitorů."

"Už brzo, pane -"

"Hned! Já chci tu zatoulanou duši najít. Možná se jen zachytila na nějakém stalaktitu v tunelu. Jestli se dá chytit, chci ji tady mít."

"Ale, pane," protestoval Belzebub, "dneska odpoledne jedou účastníci právnické konference autobusem do Velkého kaňonu. Čekáme, že tu bude dost rušno."

Satan se zvedl na kopyta. Elegantně ušitý oblek s jemným vlasovým proužkem, který měl na sobě, shořel modrým plamenem a pod ním se objevily rudé šlachy.

Teatrální jako vždycky, pomyslel si Belzebub.

"Právníci mě nezajímají. Kdo mě bude žalovat? Nikdo. Já chci tu holku! Četl jsi její spis? Viděl jsi, co provedla tomu svému nevlastnímu otci? Geniální! Naprosto originální."

Ďábel teď mluvil hlad'ounce, jako když másla ukrájuje. Byl to jeho nejsvůdnější tón. A nebezpečný.

"Najdi mi ji, Bube. Najdi ji a přiveď ji sem. Je mi jedno, jestli budeš muset do tunelu poslat zásahovku. Sežeň ji..."

Belzebub čekal na pohrůzku, která musela nutně přijít.

"Protože jestli ji neseženeš, tak vypíšu výběrové řízení na uprázdněné místo." Významně se odmlčel. "Na to tvoje."

Satan odklusal do rohu a začal rvát kusy ze zavěšeného těla mrtvé krávy. Porada skončila.

Belzebub se řítíl pulzující chodbou a trojzubcem bez výběru likvidoval parazitní duše. Jejich poslední syčivý jekot ho neobveslil zdaleka tak jako dřív. Nesnášel, když Pán začal být něčím takhle posedlý. Musel mít přesně tuhle duši, žádná jiná to být nesmí. A Bůh pomáhej... Belzebub nervózně mrkl... Lucifer pomáhej tomu démonovi, který ho zklame. Přidal na rychlosti. V tomhle baráku si to slovo na B jeden nemůže ani pomyslet. Pán se to vždycky nějak dozví. Ostatně co je tak výjimečného na téhle konkrétní duši? Nějaká irská holka. Je pravda, že to bývala vždycky trochu výjimečná událost, když ulovili někoho ze Země světců a učenců, ale tyhle zlaté časy jsou dávno pryč. Dneska je tady dole tolik Irů jako v Americe.

Belzebub vletěl do potměšilého výklenku a vytáhl ze záhybů hedvábného kaftanu černý mobil. Moc pěkná věcička. Lesklá a působivá. Myishi mu dva takové sestavil. Přísně tajně. Dokonce ani šéf o nich nevěděl. Ano, byl to trochu podraz. No ale koneckonců byl démon, ne?

Na klávesnici nebyla žádná čísla. Jen několik funkčních kláves. Tohle byla soukromá linka. Z ní bude vždycky volat jen

jednu jedinou osobu. Bradavičnaté prsty se nad telefonem chvilku zarazily a pak stiskly. Neměl na vybranou. V sázce byla jeho střecha nad hlavou. A sehnat tady v okolí slušné bydlení, to je prostě peklo.

Svatý Petr byl nespokojený. Když je takový veledůležitý světec, jak to, že celé dny musí sedět tady před bránou a ostatní si zatím užívají nebeských plodů? Proč by to za něj občas nemohl vzít třeba Jakub? Nebo Jan? Nebo třeba Juda? Jestli mu někdo je něco dlužný, tak Juda. Vládl totiž poměrně silný názor, že ten výběrčí daní by tu vůbec neměl být. A nebýt toho, že se za něj kamarád Petr přimluvil, a to důkladně přimluvil, tak by se ještě plácal v očistci s těmi ostatními nulami.

Petr otevřel těžké desky účetní knihy. Co on by dal za pořádný počítač! Jenže tady na nebeských Výsostech se málokdy objeví někdo, kdo se slušně vyzná v počítačích. Většina jich vyletí z tunelu tím druhým koncem, zvlášť od té doby, co Lucifer začal s tou akcí Sto let a vaše duše patří zase vám. Petrovi tak nezbyvá nic než vést účetnictví ručně.

Bodový systém byl složitý, vyvíjel se tisíce let. A každý rok se do něj samozřejmě přidávaly nové přestupky. V poslední době se začaly rozmáhat dvě nové kategorie s pořádnými přiděly hříchů: členové chlapeckých popových skupin a mimové.

Systém sám byl ale celkem jednoznačný. I když měl člověk na kontě dost plusových bodů, aby ho to uchránilo před peklem, neznamenalo to ještě, že zamíří rovnou do nebe. Ještě tu byl očistec, předpekli a reinkarnace v nižší životní formě. Když to nebylo úplně jednoznačné, dostala se duše před nejvyššího apoštola osobně. Všichni říkali, že až příliš snadno používá tlačítko ODMÍTNOUT. Milion duší na nižších úrovních se modlil, aby Petr už brzo dostal padáka. Vysoko nad Petrovou hlavou pulzovalo na azurové obloze ústí tunelu. Byl to fantastický pohled, když jste se na to ovšem podívali; Petrovi to nestálo ani za nahlédnutí.

Z ústí vyplula duše a pomalu se snesla do Petrovy kanceláře. Světec přešel prstem po svých seznamech. Luigi Fabrizzi. Osmdesát dva. Přírozené příčiny.

"Mi scusi," řekl Ital.

"Za čáru, prosím," zabručel Petr automaticky a ukázal perem na podlahu.

Pan Fabrizzi se podíval dolů. Z mramorové podlahy trčely veřeje padacích dveří.

"No, máš to taktak, Fabrizzi," podotkl Petr bezchybnou italštinou. Dar jazyků, další malý bonus od šéfa. "Začátek života slušný, ale v posledních deseti letech jsi byl dost nesnesitelný."

Ital pokrčil rameny. "Jsem starý. Mám na to právo."

Petr se pohodlně opřel. Miloval Italy. "Vážně? A kdepak se o tom v Bibli něco říká?"

"To není z Knihy. To cítím v srdci."

Petr zaskřípal zuby. Kdo jiný než Ital by se hádal u bran nebeských?

Rychle počítal body. Překvapilo by vás, jak rychle se takové drobná pochybení hromadí.

"Já nevím, Luigi. Taky ta mafiánština v padesátých. Obávám se, že tím jsi překročil limit."

Fabrizzi zbledl. "To myslíte...?"

"Je mi líto, ano," řekl Petr a nenápadně sáhl pod stůl po tlačítku PŘEDPEKLÍ.

Ital sepal ruce v modlitbě... a v té chvíli zazvonil telefon.

Petr obrátil oči v sloup. Zase Belzebub. Copak ten démon nezvládne sám už vůbec nic? Stiskl PŘIJMOUT HOVOR.

"Ano."

"To jsem já, Belzebub," zněla tichá odpověď.

"Ale nepovídej."

"Mám menší problém, compadre." "

Já myslel, že ty máš problémy rád."

"Tohohle druhu ne. Jde mi o místo."

"Aha," kývl Petr. "Tak to je problém."

I když světec a démon pocházeli teologicky vzato z opačných konců spektra, za posledních několik století mezi nimi vznikla určitá náklonnost.

Nic velkého. Žádná výměna obchodních tajemství nebo podobně. Oba si ale uvědomovali, že se jejich práce v mnohém podobá. Uvědomovali si také, že je pro oba výhodné, aby zabránili pozemským duším zlikvidovat planetu.

Koneckonců, k čemu by byly duše bez těl? Udržovali tedy mezi sebou spojení. Tyhle vzájemné kontakty zatím zabránily několika atentátům na prezidenty a jedné světové válce. Kdyby měla Belzebuba nahradit jiná Dvojka, nemuselo by to už tak klapat.

"Ehm... mi scusi, San Pietro?" řekl náhle zdvořilý Ital.

Petr podrážděně mávl rukou. "No jo, jdi dovnitř. A už žádná gangsteřina."

"Si, si. Žádná gangsteřina."

Luigi bujaře vyrazil směrem k ráji a každým krokem se mu zázračně vracelo mládí. Petr se znovu soustředil na telefon.

"Tak co máš za problém, Bube? Musel se přitom usmát. Jeho protějšek teď nejspíš dští síru, jenže to bude muset spolknout, když od něj něco chce."

"Pán hledá jednu duši."

"Co ta právnická konference?"

"Ne. Jednu určitou duši. Myslel jsem si, že jestli ji máte na Výsostech, mohli bychom se dohodnout na výměně."

"Nepřichází v úvahu. Neviňátko v podsvětí! To nejde."

"Tohle není žádné neviňátko. Dneska jsme ji tady čekali. Nemám ponětí, jak unikla."

"Hmmm." Petr si pohladil bílý vous. "Dej mi údaje."

"Mhm. Meg Finnová. Čtrnáct let. Irka. Výbuch plynu."
Petr nalistoval F. "Finnová. Finnová. Už ji mám.
Meg Finnová. Slušná řádka přestupků. Na plusové straně toho moc není. Jen jeden velký vklad na samém konci.
Výdrž, přepočítám to."
Petr přejel prstem po sloupcích plus a minus a z hlavy sčítal. Čelo se mu zachmuřilo.
"Hmm. Tam musí být chyba."
"Co se děje?"
"Výdrž vteřinku, Bube. Já ti to pošlu e-mailem do telefonu."
Myishi vybavil telefony skenerem, faxem a e-mailem. Petr přejel přístrojem přes příslušnou stránku a stiskl ODESLAT.
Za pár vteřin uslyšel, jak jeho protějšek sykl: "No ať se propadnu!"
Petr se skoro zasmál. "Vychází ti to jako mně?"
"Jo. Oboje úplně stejně. Účet je vyvážený. Zachránila se v poslední minutě. Tohle jsem neviděl od..."
"Od toho rokenrolového zpěváka s těmi vlasy."
"Přesně. A víš, co škody napáchal, když se vrátil."
Petr chvilku mlčel. "Tohle je choulostivá věc, Bube. Kvůli takovým se rozpoutaly i války."
"Já vím. Jedna duše začne být z ničeho nic strašně důležitá."
"Musíme od toho dát ruce pryč, Belzebube. Jedna neřízená střela na fyzické rovině stačí až dost."
"No jistě," odpověděl chlácholivě Belzebub. "Tohle už není v našich rukou. Ať ta holka o svém osudu rozhodne sama.
Nikdo nestojí za to, abych na něj posílal Lovce duší."
"Hmmm," protáhl Petr. Ta náhlá Belzebubova povolnost se mu vůbec nelíbila. "Hlavně že si rozumíme."
"Dokonale," sykl démon a ukončil hovor.
Petr strčil mobil do kapsy. Tohle ještě neskončilo. Bub mluvil až trochu moc úlisně. Měl v úmyslu poslat na zem démona, aby ztracenou duši přivedl. Lovce duší. Petr si tím byl jistý.

Belzebub hodlal riskovat předem neodhadnutelné odezvy na fyzické rovině kvůli jedné malé Irce. Co je zač ta Finnová?
A proč je to najednou nejslavnější duše v kosmu?
Belzebub vystrčil nos ze stínů. Čistý vzduch. Takže Finnová se musí vrátit. No, na dlouho to nebude. O to on už se postará. Jen na tak dlouho, aby si přidala pár bodíků do sloupce negativ. Pak bude Lucifer tu svoji vytouženou duši mít. A Belzebub se udrží na své židli až do příští krize.
No dobře, tak Petrovi lhal. A co jako? Je přece démon, ne? Co by ten dobroděj v bílém chtěl?

Nešťastné konce

Meg se nechťelo otevřít oči. Dokud bude jen tak ležet a schovávat se za víčky, bude si moct v duchu vymyslet něco, co by poslední události nějak vysvětlilo. To je ono. Bude tam prostě navěky ležet a nikdy se ani nepodívá, co je vlastně mimo její hlavu.
Takže: Celé tělo ji bolí ne proto, že narazila do stěny modrého nebeského tunelu, ale od té plynové nádrže. To také vysvětluje, proč leží. Určitě je v nemocnici, těžce zraněná. Ale živá. A ty halucinace, za ty určitě můžou léky proti bolesti. Byla by se zasmála, kdyby ji tak strašně nebolely oba boky. Ano, je to jasné. A mnohem logičtější než ta druhá verze. Obrovské tunely a kluk, co byl napůl pes? To snad ne!
Meg si byla svou novou teorií tak jistá, že se rozhodla to risknout a trochu pootevřít oči. První dojem bylo modro. Nezpanikařila ale. V nemocnici taky může být modro. Je to uklidňující barva.
Pak na ni v azurovém zorném poli zablikala dvě krví podlitá očka bez těla a všechny její naděje na šťastný konec se sesypaly jako domeček z karet.
Pod očima se objevil začernalý chrup.
"Něco takového jsem ještě neviděl," řekla ta přízračná ústa.
Po tomhle střetu ji taktika jen-si-tak-ležím-a-ne-otevřu-oči náhle připadla přinejmenším pochybná. Meg se vydrápala na nohy a couvala, až se přitlačila zády ke zdi tunelu. Ano, zase ten tunel. Jak to vypadá, teorie o nemocnici právě vylétla komínem.
"Spektrální stopa," mluvila dál ústa a zjevně ignorovala Meginu nervozitu. "Modrá, červená, fialová. Uuiuiií."
Kolem mohutných zubů se pomalu formovaly rysy tváře a končetiny. Na římse nad propastí tunelu stál jakýsi tvor. Človíček. Měl namodralou kůži, jejíž barva se přesně shodovala s barvou stěn. Dokonalé maskování.
"Co jsi zač?" zachraptěla Meg.
"Co jsem zač, se ptá ta holka," ušklíbl se tvor. "Co jsem zač? Já bydlím tady. Ty nemáš co tady. Nezdavíš? Nevitáš? Drzost a tupost jenom."
Meg zauvažovala, jaké má možnosti. Ta věc byla celkem malá, možná by šlo praštit ji kamenem a utéct po té římse. Jenže kam utéct? K čemu?
Tvor se podrbl na špičaté bradě. "Omluv Třepotu, slečinko. Nikdy nikdo nepřistane. Letí kolem. Letí, letí, letí."
"Kde to jsem?" zeptala se Meg.
Třepota doširoka rozpráhl paže. "Kde? V tunelu, holka. V tunelu. Život... tunel... záhrobí."
Meg povzdechla. Je to tedy tak, jak se obávala. Je mrtvá. „A kdo jsi ty?"
"Kdysi člověk," povzdechl ten tvor. "Špatný člověk. Tak teď mŕka. Čistič tunelu. Třepota potrestaný. Holka koukni."
Třepota se ztratil za výběžkem tunelu a vytáhl proutěný košík. "Usazeniny. Duchovní. Ucpávají tunel."
Meg nakoukla dovnitř. Koš byl plný zářících kamenů. Samozřejmě modrých. Možná si to jen představovala, ale byla by přísahala, že kameny zpívají.

Třepota je láskyplně pohladil. "Dvě stě košíků. Pak Výsosti."

Meg kývla. Bylo to logické. Něco jako nebeské veřejně prospěšné práce.

"Aha, už to chápu. Takže jsem taky... můrka... ano?"

Třepotovi to zjevně přišlo k smíchu. "Holka? Můrka? Ne, ne, kdepak. Holka jedna z miliard miliard. Fialová spektrální stopa."

"A co..."

Třepota zaklepal Meg na čelo klouby prstů. "Holka poslouchej. Modrá stopa Výsosti. Červená stopa jáma. Fialová stopa plichta."

Meg nahlédla do hloubi tunelu. Nedávno zemřelí letěli kolem jejího útočiště na římse. Někteří dokonce tak blízko, že viděla jejich nevěřící pohledy.

"Jaká spektrální stopa? Nic nevidím..."

Pak jí Třepota zamával modrou rukou před očima a ona to spatřila. Za každou duší ohnává čára. Nachová nebo nebesky modrá. Ty s rudými stopami to strhlo z proudu a srazilo je to do jámy: Meg se podívala na vlastní ruce. Kolem špiček prstů ji tančily fialové jiskřičky.

"Vidíš holka. Fialová. Dobrá špatná. Fifty fifty. Půl napůl."

Meg to začínala chápat. "Tak co bude teď?"

"Ani Výsosti ani jáma. Zpátky."

"Zpátky?"

Věc, která bývala člověkem, kývla. "Zpátky. Napravit co špatně."

"Špatně?"

"Holka hloupý papoušek," rozčiloval se Třepota. "Uč mluvit pořádně. Co špatně udělala v těle. Zpátky zpátky. Letět zpátky. Napravit. Pak spektrální stopa hezky modrá."

Meg se zrychlilo duchovní srdce. "Můžu se vrátit? Být zase živá?"

Třepota se zachichotal a radostně zatleskal ručkama. "Živá? Ne. Duch - húúúú! Pomocť komu ublížila. Použij duchovní usazeniny."

Tuhle konverzaci nebylo vůbec snadné sledovat. Třepota už tak dlouho nepřišel do styku s žádným člověkem, že se jeho slovník zúžil jen na to nejnужnější. Pokud tomu Meg dobře rozuměla, měla na vybranou. Buď zůstat tady na římse, nebo se vrátit a zkusit si to u starého Lowrieho vyžehlit. No tomu říkám výběr. Blábolící stvoření nebo... nebo druhé blábolící stvoření. Jak se ostatně dá vzít zpátky hřích? Co má dělat?

"Holka honem," radil Třepota. "Čas moc utíká tik-tak tik-tak. Dobro vyprchává."

Meg se podívala pozorněji na svou auru. Ve fialové tu a tam prošlo rudá jiskra. Polkla. Až jí ta přízračná energie dojde, poleť dolů za Krkounem. Cítila, jak ji jáma táhne stejně jako severní pól železnou pilinu. Drobné cáry aury se odpoutávaly a byly strženy do propasti jako peříčko do odpadu.

"Jak se mám vrátit?"

Modrý tvor pokrčil rameny. "Třepota neví jistě. Nikdy ještě nestalo. Třepota jen slyšel od ostatních můrek."

"A co Třepota slyšel?"

Třepota ukázal na stěnu. "Skrz."

"To jsem zkoušela," řekla Meg a zamula si hlavu. "Nešlo to."

Třepota se zamračil. "Nemysli zeď. Mysli díra."

To Meg připadalo trochu postavené na hlavu. "Víš to jistě?"

"Ne," připustila tunelová můrka. "Křeč říkal."

Křeč? Nejspíš další modrý tvor s omezeným slovníkem. Meg se pokusila všechno si trochu srovnat v hlavě. Díra, pomyslela si. Díra díra díra. Ta myšlenka se zmocnila její mysli a pak už se točila sama dál a dál jako nějaké malé tornádo. Slovo jí brzo burácelo v hlavě a tepalo spolu s jejím pulzem. Díra díra díra. Co se to děje? Nikdy v životě nebyla schopná se soustředit na jednu věc. I když -to bylo možná ono. Teď jí žádný život nerozptyloval. Natáhla ruku. Zeď se jí zdála méně pevná. Trochu jakoby tekutá, jako by po ní běžela pomalá vlna, skoro nepostřehnutelná. Její prsty přejely po povrchu a ponořily se dovnitř. Kolem místa, kde se dotkla, se roztančily stříbrné jiskřičky.

"Vidíš!" pukal můrka pýchou.

Meg ruku stáhla a zkusmo narovнала a pokrčila prsty. Všechno se zdálo v pořádku. Na mrtvou to nebylo špatné.

"Holka jdi -jdi!" pobízel ji Třepota. "Jáma tady silná."

Meg kývla. Čím dál od té věci bude, tím déle jí spektrální stopa vydrží. A každou špetku síly, kterou má v tom, co jí zbylo z pozemského těla, bude potřebovat, jestli to má nějak napravit se starým Lowriem.

"Dobře. Tak já jdu. Jen doufám, že máš pravdu. Že to není zkratka do pekel."

"Ne ne ne. Třepota jistý. Rovnou domů-domů-mů-mů-mů."

Nemělo cenu se tady ještě zdržovat nebo to odkládat. Do zdi, ať to má za sebou. Nikdy v životě se ničeho nebála a nezačne s tím ani po smrti. Zhluboka se nadechla a...

"Holka čekej."

"Co je?" vyděsila se Meg.

"Na."

Třepota jí vtiskl něco do dlaně. Dva malé kameny ze svého košíku. Modré se stříbrnými vlnkami.

"Duchovní usazenina. Náhradní baterky."

"Díky, Třepoto," řekla Meg a strčila si kameny hluboko do kapes kalhot. To jí tedy bude hodně platné. Někjaké kameny. Ale stejně bude lepší je nezhodit rovnou před tím človíčkem. Mohlo by se ho to dotknout.

"Holka teď jdi! Honem. Jako závodčák."

"Tú tu," odpověděla Meg nervózně.

Znovu natáhla ruku ke skalní stěně. Jiskry sejí roztančily kolem zápěstí, pak kolem lokte - a pak byla pryč.

Myishi si hrál s něčím v Krkounově mozku.

"Tak co?" pobízel ho netrpělivě Belzebub.

"Nespěchejte na mě," zamumlal drobný orientálec a ani se neobtěžoval zvednout oči od šedého rosolu před sebou.

"Já mám málo času, Myishi. Stojí za zachraňování, nebo ne?"

Myishi se narovnal a otřepal si lepkavou hmotu z prstů.

"V tomhle stavu ne. Totální zkrat. To spojení

s psím mozkiem mu ten jeho úplně vypálilo. Doslova."

Na koncích Belzebubových dlouhých nehtů to zajiskřilo. "Do nejvyšších nebes s tím! Já o té holce potřebuju něco vědět!"

Počítačový mág se samolibě usmál. "To není problém, Belzebub-san. Můžu ho napojit."

Pro pekelnou Dvojku byly počítače záhada, trochu jako transsubstanciace.

"Napojit?"

Myishi se nehezky usmál. "Na zemi byly moje metody poněkud omezené profesionální etikou. Tady..."

Větu nemusel ani dořít. V podsvětí už na lidských právech nezáleželo. Myishi vytáhl ze své krabice s nástroji nějaký předmět, vypadal dost ošklivě. Připomínal malý monitor na kovové tyči. Programátor ho bez zaváhání vbodl do Krkounova blátivého mozku.

Belzebubem to škublo. Tenhle Myishi, to je ale odporné individuum. Doktor Frankenstein vedle něj vypadal jako skautík.

"Mozková jehla. Tuhle věcíčku mám moc rád. Napájí to sám mozek elektrickými impulzy. Chytré, ne?"

"To rozhodně," souhlasil Belzebub, i když se mu dělalo trochu slabo.

Myishi vytáhl z kapsy značkového obleku dálkové ovládání. Na hedvábí ulpěly šmouhy mozkové hmoty.

"Tak se podíváme, co ten tvor viděl."

Malá obrazovka se rozsvítila a oba démoni se uviděli, jak na sebe zírají Krkounovými očima.

"Tohle je na nic, tupče."

Myishi se kousl do spodního rtu, aby dokázal neodpovědět. Belzebub si toho všiml. V duchu si udělal poznámku, že Myishiho je třeba sledovat. Začíná si o sobě moc myslet.

"Přetočím to."

Obraz se zachvěl a začal se rychle vracet. Krkoun letěl tunelem dolů a znovu se narodil. Samozřejmě pouze v mysli.

"To je ono. Přehrát."

Na obrazovce se Krkoun zase šklebil na svíjejícího se duchodce.

"Ten kluk se mi líbí," poznamenal Myishi. "Má talent."

"Je to tupec," poznamenal pokrytecky Belzebub. "Dost, stopni to!"

Myishi stiskl stopku a přehrávání paměti se zastavilo. Na rozechvělém obrázku klečela ochranně Meg Finnová nad tělem zraněného starce.

"Aha!" řekl Belzebub. "Chránila ho. Proto nám vyklouzla. Něco tak nepravděpodobného! Milion ku jedné, možná ještě víc."

Myishi si pomohl kalkulačkou velkou jako kreditní karta.

"Osmdesát sedm milionů ku jedné," opravil Belzebuba podlézavě.

Belzebub v duchu napočítal do deseti. Vydržet to s tímhle nafoukaným chytrákem, na to by člověk potřeboval trpělivost světce. A on žádný světec nebyl. Výhružně namířil na programátora trojzubcem.

"Tenhle... chuchvalec tady mi v tomhle stavu k ničemu není. A ty taky ne, jestli ho nedokážeš vyspravit."

Myishi si z toho zřejmě nic nedělal. Usmál se. "To

není problém, Belzebub-san. Můžu mu tam nainstalovat virtuální pomocný hologram a upgradovat ho ze stavu strnulosti do stavu... zařatosti. Což i přes jeho současný stav neměl být vtíp."

"A ďáelský by být nemohl?"

"To nejde. S touhle lebkou ne. Jen moc málo hlav vydrží skutečné zlo, na to je potřeba skutečně silný charakter. Tenhle konkrétní exemplář se nikdy nezmůže na víc než na hrubé násilí."

"No dobře, tak ať je aspoň zařatý."

Myishiho upravené ruce se rozeběhly po dálkovém ovládání. "Když se tohle přidá k těm psím genům, měl by se z něj stát doslova automat. Jak ho jednou uvedete do chodu, nezastaví se, dokud nesplní úkol nebo pokud mu nedojde životní síla."

Myishi stiskl ODESLAT a Krkounovo tělo se křečovitě otřásl, jak mu tyčí do mozku proudily byty informací. "Proč to vlastně tak spěchá? Na co toho kluka potřebujete?"

"Je to můj nový Lovec duší," vysvětlil Belzebub a oči mu zářily. "Dojde nám pro jednu ztracenou dušičku."

Myishi si pohládl bradku, která byla miniaturou té Ďáblovy. "Tak to bych ho měl trochu napumpovat. Dám mu pár kubíků tekuté usazeniny rovnou do mozkové kůry. Ten vám pak bude.... to vám pak bude fungovat líp než čerstvě narozené mimino."

"To?" opakoval Belzebub. "Toho psa z něj dostat nedokážeš?"

"Ne, Belzebub-san. Mainframe je příliš zničený."

"Mainframe?" Belzebub si byl jistý, že Myishi používá tuhle technickou hantýrku jen proto, aby ho znátl. Samozřejmě

se nemýlil.

"Mainframe - mozek. Je to asi jako byste se pokoušel oddělit sůl od vody pomocí lžice." Tohle všechno říkal tónem špatně skrývaného pohrdání.

"Kdy může být hotový?"

Myishi pokrčil rameny. "Za den, možná za dva."

Belzebub už měl té drзости právě tak dost. Nemohl si sice dovolit zlikvidovat Myishiho duši, ale rozhodně mu to tady mohl trochu zneprjemnit.

Počkal, až se mu na špičce trojzubce nashromáždí pořádný náboj, a pak ho poslal Myishimu rovnou do zadku.

Programátor předvedl takový skok do výše, že by se za něj nemusel stydět olympijský vítěz.

"Potřebuju ho za dvě hodiny. Když ho za ty dvě hodiny nebudu mít, tak tohle byl teprve začátek."

Myishi kývl; tváře se mu nadouvaly, jak se snažil neječet.

Belzebub se usmál, dobrá nálada se mu vrátila. "Výborně. Jsem rád, že si rozumíme."

Otočil se a záhyby černého kaftanu mu zašustili kolem kotníků. "A Myishi, ještě něco."

"Hai, Belzebub-san?"

"Nasad' mu zas vršek té lebky, buď tak hodný."

Nevítání návštěvníci

Noha Lowrieho McCalla předpovídala déšť. Uplynuly už dva roky, co mu to psisko uhryzlo kus kotníku, a noha stále ještě nebyla v pořádku. A ani nikdy nebude. Doktoři říkali, že bude po zbytek života kulhat. Lowrie se nevesele zasmál. Po zbytek života? Dobrý vtip.

Lowrie si zapálil tlustý páchnoucí doutník. Začal zase kouřit. Proč ne? Nebyl tu nikdo, kdo by si stěžoval, a nikotin už nebude mít dost času ho zabít.

Nebylo to vždycky takhle, samé temno a beznaděj. Ale teď... teď to bylo zkrátka jiné. Věděl dobře, že to začalo tu noc před dvěma lety, když ležel na podlaze a krev mu vytékala na linoleum. V té chvíli si uvědomil, že zemře. Možná ne hned, ale jednou ano. Život ho přestal zajímat. K čemu to všechno je? Nebe? Nesmysl. Nad zemí žádná spravedlnost není, tak proč by pod ní být měla? A o co se tedy snažit? K čemu to je, být dobrý? Lowrie na tu otázku pořád ještě nenašel odpověď. A dokud ji nenajde, nic mu nepřipadalo příliš smysluplné.

Lowrie už měl dost koukání z okna a rozhodl se, že to zkusí s televizí. Odpolední televizní program. Zábava odepsaných. Po pěti minutách základního kurzu akvarelu a kuchařském okénku si uvědomil, že tak špatně na tom ještě není, a bedýnku vypnul. Zahradka. Půjde chvíli plít zahradu.

Jenže jeho noha samozřejmě měla pravdu a na malé prostranstvíčko, které městská rada optimisticky nazvala "park", se spustil liják. Lowrie povzdychl. Copak už mu nikdy nic nevyjde? Kde je ten vtipný elegantní stařík, kterým býval? Kam se vytratil jeho život?

Lowrie strávil přemítáním o těchhle otázkách tolik času, že se mu povedlo vybrat z minulosti několik klíčových okamžiků. Ty, kdy se musel rozhodnout a rozhodl se špatně. Litanie chyb. Dlouhý seznam kdybych, kéž bych a byl bych měl. Ne že by to k něčemu bylo, myslet na to všechno. Teď už to změnit nemohl. Položil si ruku na hrudník a cítil, jak mu buší srdce. Obzvlášť teď už nemohl.

Tak jak tedy završit dnešní bouřlivý den? Třeba si vzít nějaké léky. Odkulhat do trafiky, nebo snad dokonce - to vzrušení! - zajít si do společenského centra na bingo.

Meg Finnová vyletěla ze záhrobí rovnou do křesla Lowrieho McCalla. A protože už si nemyslela DÍRA, bylo pro ni stejně neprostopupné jako pro vás nebo pro mě. Pružiny křesla na protest zasténaly a křeslo se roztočilo na kovových kolečkách.

Lowrie neupadl ohromením. Upadl proto, že mu křeslo vyrazilo z ruky hůl. Svezl se na podlahu a cestou se pokusil zachytit knihovny. Nebyl to dobrý nápad. Poličky byly nahoře těžší než dole, takže se snadno naklonily víc, než dokázaly samy vyrovnat, a na starce se sesypaly.

Následovalo několik všeobecně zmatených okamžiků. Meg omámeně hleděla na oblaka prachu stoupající z prastarého polštáře. Prach. Skutečný prach. Ze skutečného světa. Byla zpátky. Možná nikdy ani neodešla. To křeslo rozhodně bylo skutečné. Takže možná teorie: Výstřel z Krkounovy brokovnice ji prohodil Lowrieho oknem a křeslo zbrzdilo její pád. Hmmm. To sotva. Tahle logika byla trochu děravá. Ale stejně se tomu dalo uvěřit skoro snáz než tomu, že prostoupila zdí tunelu, že měla fialovou spektrální stopu, že se potkala s blekotavou můrkou a vůbec všemu tomu ostatnímu.

Lowrie se konečně dokázal soustředit.

"Ty!" hekl zpod hromady National Geographic. "Meg Finnová!"

"Hmm?" broukla Meg nepřítomně.

"Ale vždyť ty jsi mrtvá! Viděl jsem tělo!"

No dobře. Další teorie v háji.

"Moje tělo?"

"Jo. Hezký pohled to tedy nebyl."

Meg se bolestně usklíbala. Když ji seškrabali z té nádrže, asi byla v pěkném stavu.

"Jak vypadal můj obličej?"

"Moc zubů ti nezbylo."

V té chvíli Lowriemu došly dvě věci. Zaprvé, povídá si tady s mrtvým člověkem. Zadruhé, nemůže dýchat!

"A jak vypadám teď?" vyzvíдалa Meg nervózně.

"Ééééhhhh," sípal Lowrie a čelo mu pastelově zmodralo.

"Až tak hrozně?"

Starému muži docházel dech na další klábosení, a tak jen máchl ukazovákem k těžké knihovně, která mu ležela na hrudi. Meg to došlo. Vyskočila z pohodlného a hlavně opravdového křesla a opřela se celou vahou o knihovnu. Těžké borové police se zvedly a roztočily se, jako když cvrknete do pivního tácku. A Meg to nestálo víc úsilí než hodit mincí. Knihovna narazila do zdi a vyryla v sádkkartonu pravoúhlou díru. Knihy, které ještě na policích zbyly, se snesly k zemi jako mnohokřídlaté můry.

"No páni," vydechla Meg a vytřeštila oči na své ruce. Vypadaly pořád stejně, nebyly nafouknuté jako u Pepka námořníka ani nic takového. Ale kdovíproč byla teď desetkrát silnější.

Lowrie se sípavě nadechl. "Ufff... hááá," rozkašlal se.

"Není zač," odpověděla Meg a zahýbala prsty.

"Já ti... heheh... neděkuju, ty zločince!"

Meg zamrkala: "Ale vždyť jsem..."

Lowrie na ni z podlahy zahrozil pěstí. "Vždyť co? Vloupala ses mi do bytu a tvůj pes mi uhryzl kus kotníku!"

"To nebyl můj -"

"Udělal jsi ze mě mrzáka na celý zbytek tohoto mizerného života!"

"Ale prosím vás, nepřehánějte."

"Já že přeháním?"

"Aspoň nejste mrtvý!" odsekla Meg a popotáhla. "Já jsem skončila rozplácnutá na té vaší pitomé plynové nádrži."

Lowrie se zarazil. To děvče má pravdu. Jestli je to děvče. Jestli se mu tohle všechno nezdá. Halucinace vyvolaná nedostatkem kyslíku. Nebylo by divu, knihovna na hrudníku, to jednomu nepřidá.

„A co jsi vlastně? Anděl?"

Meg se ušklíbla. "Já a anděl? Já nejsem nic."

Mezi nebem a peklem. Nerozhodnutý případ. Proto jsem taky tady. Musím pomoci tomu, proti komu jsem zhrěšila, aspoň podle toho, co říkal ten modrý chudák."

Lowriemu to nebylo moc jasné. Modrý chudák a nerozhodnutý případ? Co to ta holka vykládá? U mladých jeden nikdy neví, na čem je. I normální mladí poslouchají rapovou muziku a strkají si náušnice do pupíků. Lowrie je zkrátka nechápal. A tím méně mohl chápat přízrak někoho takového. Jedna věc, kterou řekla, mu ale došla.

"Takže ono existuje nebe?"

Meg pokrčila rameny. "Vypadá to tak. Záleží na spektrální stopě. Jestli je červená nebo modrá. Nebo, jako v mém případě, fialová."

Další hádanka. To je všechno určitě jen šílenécké blouznění. Kdo ví. Třeba si jeho mozek tohle všechno jen vymýšlí.

Aby se necítil tak mizerně kvůli... různým věcem.

"Takže ty mi musíš pomoci?"

Meg podezíravě přimhouřila oči. "Vypadá to tak."

Lowrie se s námahou zvedl na loket. "No, ale to jsi přišla pozdě! Teď už mi nepomůžeš. Ani ty, ani nikdo jiný."

"Jen máte pokousanou nohu. To není nic tak hrozného."

Stařec zašmátral po holi. "To nemyslím, huso. To bylo před dvěma lety!"

Kdyby Meg měla ještě nějaké červené krvinky, teď by jí ohromením zmizely z tváře. Dva roky! To už je mrtvá tak dlouho? Už na ni určitě všichni zapomněli, nezbylo nic, co by dokazovalo, že tu vůbec kdy byla. Dokonce ani láskyplné vzpomínky v mysli těch, kdo ji znali.

"Zločinec a duch k tomu," přerušil její myšlenky Lowrieovo hlas. "To mi tak ještě scházelo. Víš co? Tak aspoň jednou v životě - nebo po životě - udělej něco užitečného a pomoz mi vstát."

Lowrie k ní napřáhl ruku. Byla hnědá a zkroucená, klouby měla jako kaštiny. Meg se dívala na prsty, které se k ní vztahovaly. Musela mu pomoci. Proto byla tady.

"No tak pojď. Je to ostatně tvoje chyba, že se nedokážu zvednout sám."

Meg se naklonila k důchodci, aby mu pomohla. Jejich prsty se dotkly, nebo vlastně nedotkly. Ruce se do sebe zasunuly a kolem nich se rozlétly průhledné jiskřičky. Než si uvědomila, co se děje, Lowrieovo životní síla ji vcucla nejdřív po loket, pak do pasu.

"Pusťte mě!" zaječela.

Lowrie zmateně kulil oči. "To já ne... to ono... ne..." koktal.

Obě bytosti splynuly a zaujaly stejný prostor. Meg byla v Lowriem McCallovi a on ji obklopoval.

Bylo to přízračné, nechutné, děsivé. Megin duch vyplnil formu, která se nabízela. Její ruce měly klouby jako kaštiny, krk měla nepevný a zakalené oči ji pálily.

"Pusťte mě ven!" křičela hlasem starce a vyskočila ze země na nohy - na stařecké nohy s chronicky propadlou klenbou. Tělo ji ale obepínalo jako skafandr a přivlastnilo si každé nervové zakončení jejího spirituálního těla. Meg viděla jaterní skvrny na svých rukou a zažloutlý svetr, který jí v záhybech visel z paží, před očima jí překážely tlusté chlupy ježatého obočí.

"Pomoc!" zasípala a Lowrieovo hrtan se přitom sevřel šokem. "Pomozte mi!"

Meg Finnová utíkala. Řítla se bytem, odrážela se od zdí v naději, že se toho rozpadajícího se těla zbaví. Ale nebylo to k ničemu. Byli spolu propleteni jako prameny lana.

I Lowrie McCall tu byl, ale už své tělo neovládal; uvědomoval si však dobře, co se děje, viděl, jak se kolem řítí stěny, jako by na kotníku neměl velkou tuhou jizvu. Cítil, jak mu v hrudi buší srdce. Buší, ale ne bláznivě! Byl zase mladý, měl v sobě energii a nadšení mládí. Lowrie měl chuť se smát, ale nemohl. Jeho ústa mu už nepatřila, neovládal je. Bylo to, jako by seděl v kině s jediným sedadlem a díval se, jak před ním na stříbrném plátně ubíhá jeho život.

Lowriemu se sice líbilo omládnout, ale Meg rozhodně nebyla šťastná, že její duch uvízl v povislém těle starce. Vyrasila vstupními dveřmi z bytu a hnala se po vytlučené cestě mezi grafitti na stěnách. Chladný déšť se odrážel od jejího teď lysého temene. Svetr nasákl vodou, takže se vytáhl a pleskal jí okolo kolen jako vlněná vodní bomba. Tvor složený z Lowrieho a Meg se smykem řítí kolem rohů, kostkované pantofle mu... jí... tomu pleskaly do pat. Pak se najednou obě bytosti rozhodly zastavit. Ne že by proti nim bylo něco výjimečného. Jen nádrž na plyn. Lesklá, nová nádrž na plyn. Oranžová a mosazná. Lak neměl jediný odprýsknutý puchýř, jedinou rezavou skvrnu.

Meg padla na mokrou zem a stáhla Lowrieho s sebou. Život a smrt se opakoval jako nějaký kosmický vtip.

"Já nechci být stará," skřehotala a slzy jí stékaly na špičku křivého nosu. "Já nechci být mrtvá."

Lowrie neřekl nic. Ono se k tomu taky moc dodat nedalo. Meg Finnová vystihla v podstatě přesně i jeho pocity. Ani já ne, myslel si.

A Meg to kupodivu slyšela. Jako hlas v hlavě. Jako přízrak v hlavě. A to nebylo všechno, do té hlavy se jí ještě tlačily nejasné celoživotní vzpomínky. Byly tu svatby a pohřby, bolest v noze, strašlivá osamělost. Nechtěla je. Nic z toho nechtěla. Proboha, vždyť jí bylo teprve čtrnáct. Vždycky už jí bude teprve čtrnáct.

Chci pryč z toho těla, říkala si. Chci vyplout ven, úplně stejně, jak jsem se dostala dovnitř. A také to udělala, odlepila se jako náplast a padla na asfalt vedle náhle vyčerpaného Lowrieho McCalla. Starcovy plíce pracovaly, div nepukly, a nohy se mu třáslly jako rákos.

"Chvilku..." funěl. "Chvilku jsem zas byl..."

"Co? Co jste byl?" zeptala se Meg, jen aby něco řekla. Starcovy problémy ji nezajímal, měla dost svých vlastních.

Lowrie si otřel z čela dešťovou vodu. "Byl jsem zase živý."

A při těch slovech se stařec z nějakého důvodu rozplakal jako mimino. Meg si myslela, že ví proč. S Lowriem McCallem bylo něco v nepořádku. Ještě něco jiného než artróza a křivé nohy. Když byla uvnitř toho starce, pronikl jí do... ne, kůži už teď neměla, ale do toho, co měla místo ní... jakýsi pocit. Pocit, který jí připomněl tunel.

To nejspíš nebylo dobré znamení.

"Tak pojďte," vybídla ho. "Pojďte dovnitř. Nebo to bude vaše smrt."

Lowriemu z brady odkapával déšť smíšený se slzami.

"Dobrý vtip," kývl a v koutcích úst mu zahrál ironický úsměv. "Bude to moje smrt. S tebou je vážně legrace. Tak mi pomoz vstát."

Meg vztáhla ruku, ale včas se zarazila.

"Kdepak, dědo," prohlásila. "Dneska už se žádné další vtělování nekoná."

Lowrie si raději lehl do postele, protože byl přesvědčený, že trpí nějakou obzvlášť úpornou halucinací. Meg se mezitím pokoušela obeznámit se svými nově nabytými schopnostmi.

Pro začátek tu bylo vtělování a házení těžkými předměty. Jestli tedy s něčím naváže nebo nenaváže kontakt, záleželo zřejmě na ní. Duchovní záležitost. Úplné kung-fu. Když si to přeješ, stane se to.

Po několika experimentech zjistila, že úplně všechno má v sobě kousek života. Dokonce i starému křeslu se ve dřevě a pěnové gumě pár vzpomínek toulalo. Většina z nich se týkala různých zadků a jejich tělesných funkcí. Meg se rychle rozhodla, že do žádného dalšího nábytku se už převtělovat nebude.

Ta epizoda v Lowrieho těle ji ovšem něco stála. Auru teď měla slabší a cítila také, jak ji něco táhne. Nikam konkrétně. Jen jinam. Čas se krátil.

Dále Meg zjistila, že duchové nespi. Taková ztráta času! Jí tady odtikávají duchovní hodinky a ten stařík si nahoře klidně chrápe. Typický dospělý. Cenu má jen jeho vlastní čas, nikoho jiného.

Zkusila se dívat na televizi. Nebylo to ale k ničemu. Viděla teď tak ostře, že rozeznávala každý elektron na obrazovce. Soustřeďovat se na obrázky bylo hodně těžké.

Zbývalo tedy už jen jídlo. Ne že by měla hlad nebo tak, jen ji to nějak zaměstnalo. Sebrala Lowriemu z ledničky čokoládovou pěnu a nabírala ji prsty. Ano, bylo to nechutné, ale úžasně dobré.

Všechno bylo v pořádku, dokud se Meg soustřeďovala na pěnu. Ale jakmile na ni přestala myslet, lepkavá hmota začala vyplouvat stěnami jejího žaludku ven. Jakmile se dostala mimo dosah její aury, zafungovala gravitace a mléčný dezert se rozpleskl o černobíle kostkované lino.

Meg se ušklíbala. Tak to vypadá, že už nikdy nebude mít hlad. Ale taky nikdy nebude přecpaná. Nerozhodnutý případ si hluboce povzdychl, lehl si na ošoupanou pohovku a dával přitom velký pozor, aby si nepomyslel DÍRA. I tak ale na Meg zpod polštářů volaly vzpomínky na zakutálené bonbony. A taky tam dole byl diamantový prsten. Nebo kdysi býval. Patřil nějaké Noře. Někaké ženě jménem Nora.

Lowrie pomalu scházel ze schodů a mžoural, aby lépe viděl.

"Haló?" zavolal. Cizinec ve vlastním domě.

Meg se posadila na pohovce. "Kdo je Nora?"

Lowrie ztuhl, jednu nohu ve vzduchu. "Nora? Kdo ti co řekl o Noře?"

"Pohovka," odpověděla Meg prostě.

Lowrie se jí pozorně zadíval do obličeje, jestli si z něj nedělá legraci, ale zdálo se, že ne. A proč také? Vypadalo to, že možné je skutečně všechno. Ztěžka dokulhal až k úpatí schodů a s úšklebkem se spustil do křesla. Meg skoro slyšela, jak mu vržou kosti.

"Nora byla moje manželka. Prožili jsme spolu sedmadvacet let."

Meg povzdychla. Historky o šťastných rodinách ji vždycky dojímaly. "To máte štěstí. Vydržet tak dlouho v jednom manželství."

"Štěstí?" ušklíbl se stařík. "Je vidět, že ty jsi s ní nežila. Pila jako duha a kouřila šedesát cigaret denně. Proč myslíš, že bydlím v téhle díře? Ta houba stará propila všechno, co jsme měli, včetně nábytku."

"Nakonec ji to pití nejspíš zabilo, co?" zeptala se Meg a snažila se, aby to znělo dospěle a soucitně.

Lowrie kývl. "Svým způsobem ano. Jednou večer přišla domů namol a vypila omylem láhev bělidla na záchody."

Ted' zase Meg uvažovala, jestli to nemá být vtip. Ale zjevně nebyl.

"A zrovna když jsem si začal dávat život znovu do pořádku, objevíte se vy dva a to vaše vlčísko."

Meg si zase vzpomněla na tunel. "Ale my za svoje zločiny platíme. To mi věřte."

"Co ten druhý? Ten je v... Ten je dole?"

"Jo," kývla Meg.

"A jaký trest máš ty?"

"Jsem tady a poslouchám vás, ne?"

"Ha ha ha. Úžasně vtipná. No, jsem rád, že bereš smrt tak klidně."

Meg si povzddechla. "Já jsem ještě živá. Jenom jinak. A on můj život beztak nebyl žádná sláva."

Lowrie zachmuřeně kývl. Tenhle pocit znal.

"Můžu se vás na něco zeptat?"

Lowrie podezíravě kývl. "Snad jo."

"Co s vámi je?"

Starý muž zbledl. "Co to má být za otázku?"

"No, včera večer, když jsme se... spojili... cítila jsem ve vás něco. Já nevím, ale něco špatného."

Lowrie se ušklíbl. "Něco špatného? Mohla bys mi to přeložit do normální řeči?"

"Špatného, temného... já nevím. Nejsem doktor."

"Ale nepovídej. Nejsi?"

"Hele, zapomeňte na to," naštvála se Meg. "Mrzí mě, že jsem se ptala."

Lowrie si zamnul jizvu na noze. "Srdce," řekl. "Ta stará pumpa dodělává."

"Chcete říct..."

Stařec lítostivě kývl. "Jo. Pár měsíců. Nanejvýš šest."

Meg na něj zamžourala. "Nedělejte si starosti. Modrá aura. Rovnou na Výsosti."

"Mně nedělá starosti příští život, ale tenhle."

"Jenže na to je trochu pozdě."

"Ty nic nechápeš. Vy mladí! Nemohla bys aspoň jednou v životě... nebo ve smrti - to je fuk, zkrátka nemohla bys sklápnout a poslouchat?"

Meg spolkla nepříjemnou odpověď. Dokonce i zlé myšlenky způsobovaly, že jí aura začala rudě jiskřit.

"No dobře, poslouchám."

Lowrie vytáhl z kapsy županu blok se spirálou.

"Můj život byl katastrofa. Celý. Nemám za sebou ani jeden světlý okamžik, na který bych vzpomínal. Od svatby s tou násoskou Norou do chvíle, kdy mi ta bestie okousala nohu."

"Něco přece být muselo."

Lowrie zavrtěl hlavou. "Ne. Zpackal jsem celých šedesát osm let. Všechna rozhodnutí, která jsem udělal, byla špatně. Všechna do jednoho."

Meg se zatvářila tak, že měla jasně na čele napsáno Pochybuju.

"Netvař se takhle. Ono se to těžko vysvětluje, jak jsem nemožný, i když se nebudeš ušklíbat každému mému slovu."

"No ale co mám podle vás dělat? V čase se vrátit nemůžu, ani nic takového."

"Škoda," řekl zklamaně Lowrie.

"Budu vám tu po domě pár dnů pomáhat, než mi aura zmodrá, a pak šup, mizím."

"Přestaň už konečně žvanit o sobě a poslouvej, ano? Jsem si jistý, že tě sem Všemohoucí neposlal proto, abys mi myla nádobí!"

Meg se zamračila. Tihleti dědci si myslí, že vědí všechno. Tady ten vykládá o Bohu, a ještě není ani mrtvý.

"Když tě poslali zpátky, tak určitě proto, abys udělala něco zvláštního."

Meg se nervozitou sevřel duchovní žaludek. "Jako třeba co?"

"Jako třeba abys mi pomohla udělat si v životě pořádek."

To bylo přece k smíchu. Meg se tedy zasmála. "Pořádek v životě? V jakém životě? Vždyť vám zbývá akorát půlrok."

Ano, přesně tohle Meg Finnová dělala pořád. Vyhrkla nějakou zlou větu, jako byla tahle, a pak si to celé měsíce vyčítala.

"Tedy, já jsem to tak..." vykoktala.

"Ale ne. Máš pravdu. Jakýpak život? To se ti právě pokouším vyložit." Lowrieho oči se zatoulaly někam do dávných vzpomínek. "Kdybych já jenom býval..."

Zavrtěl hlavou, vzpomatoval se. "Na kdybych je pozdě. Je načase něco s tím udělat."

Otevřel blok. "Tak jsem si udělal seznam."

Aha! Země na obzoru, kapitáne. "Jaký seznam?"

"Rozdělil jsem svůj život do série chyb. Věcí, které jsem neudělal, když jsem mohl. Nebylo to snadné, to ti povím. Bylo toho hodně, z čeho jsem mohl vybírat. Ale nakonec jsem to zredukoval na čtyři."

Starý muž vytrhl z bloku list a podal ho neochotně duši. SEZNAM, pomyslela si Meg a vzala si ho. Byly na něm sotva čitelné klikyháky. Ale na tom nezáleželo. Slova začala k Meg sama prozpěvovat ještě dřív, než se pokusila je přečíst.

Dokonce i ty čmáranice překypovaly emocemi. Ze stránky jako sténající lano vzpomínek stoupala bolest, kterou její

sepsání působilo.

Na seznamu bylo aspoň dvacet položek, většina z nich přeškrtnutých. To bylo Meg jedno. Z inkoustových příznaků stoupaly živé obrazy. Lowrie opravdu nepřeháněl. Jeho život byl katastrofa. Oženil se s alkoholičkou, žil s její matkou, nenechal si první dům pojistit proti požáru. Na dovolenou do Jugoslávie přijel právě v den, kdy vypukla válka. A tak to šlo dál a dál. To všechno byly věci, s nimiž se nedalo nic dělat. Na ty nebyla žádná pomoc. Ale čtyři položky byly zakroužkované a očíslované. Meg si je pomalu četla a nevěřila tomu, co jí spektrální obrazy říkaly.

Konečně zvedla zmatená duše oči od stránky. "Já tomu nerozumím," přiznala prostě.

"Na tohle ještě není pozdě," řekl Lowrie se zářícíma očima. "To se ještě dá udělat."

Meg se ušklíbala. "To nemyslíte vážně."

"Ale myslím, holčičko. Lítost je mocná pobídka."

"Já ani nevím, o čem to mluvíte. Víte, mně je teprv čtrnáct."

Lowrie si zamnul zjizvený kotník. "S tvojí pomocí ty věci dokážu udělat. Dřív jsem nikdy nemohl. Ale když jsi včera... když jsi mě posedla, připadal jsem si zase mladý. A připravený na všechno."

"Jo, jenže tohle? K čemu je to dobré? Vždyť je to bláznovství!"

Lowrie kývl. "Pro tebe možná ano. Pro každého jiného na téhle planetě. Až na to, že tohle jsou moje největší neúspěchy. Teď je můžu napravit, i když na tom už nezáleží nikomu kromě mě."

Meg docházely argumenty. "Ale co se změní, když budete lítat po celé zemi jako šílenec?"

"Nic," připustil Lowrie. "Jen můj názor na sebe samého. A ten, milá mladá Meg, začne být pro člověka hodně důležitý, jak stárne."

Meg přímo cítila, jak se jí na čele usazují zamračené vrásky. Nenáviděla tuhle frázi "to pochopíš, až budeš starší".

Zvlášť teď, kdy už starší nebude. Nikdy.

Zamávala mu měkkým papírem před očima. "Musí to být tohle? Budeme muset sjezdit celé Irsko kvůli čtyřem pitomým úkolům? Nic jiného to být nemůže?"

"Musí," odpověděl Lowrie. "Ber, nebo nech být. Tenhle seznam je jediná cesta do nebe," připomněl významně, "pro nás pro oba."

Krkoun byl zpátky. Víceméně. Víceméně Krkoun, víceméně zpátky. Zmatený? To nebyl. Myishi mu do paměti vložil kompletní modul VÝUKOVÁ VIZUÁLNÍ NÁPOVĚDA. Teď mu stačilo pomyslet na nějakou otázku a ten kybernetický démon prohledá implantát a najde odpovídající údaje. Bylo to jako mít v hlavě ochotného šprta. A tak to bylo správné. Ať skutečnou práci dělají skuteční lidé, a počítačové šílenosti ať si hrají se svými mašinkami.

Když Krkoun startoval, zastavil se ho vyprovodit Ďábel osobně. Takový dojem na Krkouna udělal naposled koncert Metalliky.

Satan vzal na sebe svou krutou zvířecí podobu a bez zbytečných okolků informoval nově přichozího o tom, jak je jeho úkol naléhavý. Popadl Krkouna pod krkem a přitiskl ho ke zdi jeskyně.

"Vrať se. Najdi tu holku. Zkaz ji. Rychle."

Ďáblovy oči byly kulaté a rudé. V panenkách se svíjely ječící duše. Takovéhle efekty musel jeden obdivovat.

Taky se musíš pořádkem předvádět, pomyslel si v duchu Belzebub.

"Zkazit ji?" opakoval Krkoun uctivě.

Belzebubem to škublo. Pán nesnáší otázky.

Satan sevřel Krkounovi hrdlo pevněji a pes v něm nechtě zakňučel. Kolem Netvorovy šlachovité postavy prskaly jiskry a pálily Krkounovu zacuchanou srst.

"Zkazit!" vrčel Satan. "Musíš ji zkazit."

"Jo," sípal Krkoun. "Zkazím ji. Rozumím."

"Grrr," zavrčel Ďábel pochybovačně a pustil Krkouna na mramorovou podlahu.

"Jestli ne..." Satan nechal větu nedokončenou a vypařil kolemjdoucího řadového démona, aby svá slova zdůraznil.

Krkoun polkl. Tohle bylo víc než jasné.

"Ano, Pane," kýval horlivě hlavou. "Jako by už zkažená byla."

"Grr," zavrčel Pán temnot znova, a překvapilo by vás, kolik významů dokázal do té jediné slabiky vměstnat. A pak Netvor zmizel, zůstal po něm jen závan spáleného masa a ozónu.

Belzebub došel ke dveřím výtahu a stiskl S jako suterén. Krkoun ho následoval svým podivným poloběhem polochůzí.

"Technicky vzato ji nemusíš zkazit, jak to výstižně řekl Pán," vysvětloval Belzebub. "Jen jí musíš zabránit konat dobro."

Cíl byl poslán zpátky na pomoc tomu starci. Ty máš za úkol postarat se, aby se jí to nepovedlo. Tak získáme červenou auru a tak dále a tak dále. Pán bude mít svou drahocennou dušičku, já nepřijdu o místo a ty unikneš věčnosti v grilovací sekci - a ujišťuju tě, že tam dole se negriluje hovězí, kovboji."

Belzebub se rád považoval za vtipného. Samozřejmě to byl černý humor. Byl konečně démon. Tiše se zasmál svému vtipu. Když Krkoun viděl, že Číslu dva tančí kolem trojzubce jiskřičky, povzbudilo ho to, aby se zasmál také.

"Jedné věci v tom ale nerozumím," přiznal Krkoun.

"Jen jedné?" zachechtal se Belzebub, teď pěkně rozjetý.

"Ten váš šéf..."

"Myslíš Pán?"

"Jo, ten. Má přece mě, no ne? Tak na co chce tu holku?"

Belzebub by na to dokázal odpovědět, ale takhle blízko u ústředí to nepřicházelo v úvahu. Stačí říct, že odpověď obsahovala slova tvrdohlavý a mezek.

"Pán si myslí, že je Meg Finnová výjimečná. Že

má velký potenciál. Prý něco provedla svému nevlastnímu otci."

Krkoun polkl. "Jo tohle. To byla síla."

Dveře výtahu se s rámusem otevřely. Krkoun vstoupil dovnitř opatrně a napůl čekal nějaké padací dveře - ha ha, ve skutečnosti nejdeš vůbec nikam, nebo něco takového. Ale ne, podlaha byla pevná. Koberec byl z něčeho narůžovělého, chlupatého. Líp na to nemyslet.

"Kolik mám času? Na to zkažení."

Belzebub pokrčil rameny. "Záleží na tom. Když se nebudeš moc přetěžovat a nebudeš moc často volat domů, měl bys mít dost šťávy na týden."

Krkoun zakňoural.

"Při jakémkoli problému se porad' s virtuálním pomocníkem. Myishi mě ujišťoval, že pokrývá všechny eventuality."

"Jasně, šéfe," souhlasil poslušně Krkoun a myslel si přitom, že jen ho ten výtah vyplivne na planetu, zmizí jak vystřelený z praku. Sajonará peklo, a na neshledanou, zaprcatělý d'áblíku v holčičích šatech.

"To je kaftan," podotkl Belzebub chladně.

"Haúúf," zachraptěl Krkoun. Ve chvíli stresu zjevně měla navrch jeho čtyřnohá stránka.

"Přesně tak," pokračovala pekelná Dvojka. "Umím číst myšlenky. Samozřejmě jen u slabších jedinců, ale do té kategorie ty spadáš víc než bohatě. Na útek nezkoušej ani pomyslet, protože v okamžiku, kdy ti dojde životní síla, přitáhne tě to sem jako vořecha na gumovém vodítku."

"Jasně."

Belzebub nastavil trojzubec na stupeň čtyři. Ten už byl hodně nepříjemný. "A jistě chápeš, že ten vtípek o holčičích šatech nemůžu nechat jen tak, vid'?"

Krkoun zavrtěl chlupatou hlavou. "Haf haf." "Naprosto souhlasím," zašklebil se démon a s potěšením šťouchl bzučícím bodcem do Krkounovy ustrašené kůže.

Krkoun byl tedy zpátky. Vyplivly ho dveře dusného výtahu. Zpátky tam, kde to všechno začalo; ne, oprava: kde to všechno skončilo. U plynové nádrže bytovek pro seniory.

A ta nádrž byla moc pěkná. Oranžová, lesklá, skoro byste nepoznali, že tu došlo k nějaké tragédii. Až na to, že v okolních zdech byla snad stovka vrypů a děr po střepinách.

Krkoun měl proti své protivnici trochu výhodu v tom, že přesně věděl, co se děje. Jeho implantát mu nabídl nekonečné zásoby spirituálních podrobností. Například jediný důvod, proč se mohl vrátit, byl ten, že jeho trup předčasně proděravěly úlomky kovu. Zbyly mu tak desítky let nevyužitě životní síly, nebo duchovní usazeniny. Bohužel životní síla bez života je něco jako mozek mimo lebku - je křehká a rychle vysychá. Z desetiletí tak vyždímáte nanejvýš den. Dokonce i s tou povzbuzující injekcí měl na splnění svého úkolu nanejvýš týden.

Zrovna tak věděl, že stačí, aby se Meg dostalo do aury trochu modré. A zabránit téhle možnosti mu bude působit nevýslovné potěšení. Ta mrňavá zrádkyně ho stála život. Takže on se postará, aby Meg Finnová nestrávila věčnost tím, že bude popíjet čokoládové koktejly na nějakém obláčku na Výsostech. Kdepak. Bude pěkně v pekle točit masným rožněm a občas od něho schytá nějaké to pohlazení bičem, aby sebou hnula. Krkoun se chraplavě zachechtal. Ta představa se mu ohromně líbila.

Krkoun měl plán. Nakluše pěkně k tomu staroušovi do bytu, vyděsí dědka k smrti a chudinka malá Meggy už nebude mít komu pomáhat. Jednoduché jak facka. Geniální.

"To nepomůže," řekl elektronický hlásek.

Krkoun vzhlédl. Asi ve výši ramene se vznášel jeho virtuální pomocník, jehož rty se pohrdlivě ušklíbaly (v rozlišení pět set pixelů na čtvereční centimetr). Úšklebek vypadal, jako by tam byl pořád.

"Ty jsi Myishi, předpokládám? Říkali mi o tobě."

Obrázek zamrkal a zablikal. "Ano... i ne."

Krkoun zavrčel. No nádhery. Schizofrenický program. (Je jasné, že Krkoun Brennan nepoužil slovo schizofrenický, ale napadlo ho něco v tom smyslu.)

"Ve významu mozkové kapacity jsem Myishi. V paměti mám naprogramované jeho myšlenky a znalosti. Spirituálně vzato, duše Velikého stále ještě setrvává v podsvětí."

Krkoun se podrbl na bouli na hlavě v místech, kde měl vložený implantát. "Však se tam hodí, maniak jeden."

Maličký obrázek káravě zamlaskal. "Nech si zajít neúctu k vynálezci! Jinak budu nucen aktivovat ektonet a poslat dolů živý signál. A to pak zcela jistě vyvolá intenzivní bolest v tvém mainframě."

"Ektonet, mainframe? Co jsi sakra zač?"

Dokonale oblečená postava se uklonila. "Jsem tvoje ekto-spojení a osobní pomocník. Můžeš mi říkat Esop."

Krkoun po něm zamžoural. "Neubíráš mi doufám šťávu?"

"Ne. Já jsem bonus."

"Fajn. Tak co je na tom plánu špatně?"

Pohrdavý úsměšek se vrátil. "Je to idiotský plán. Zabít toho starocha ještě neznamená, že bude Meg Finnová špatná. Když se o nic nepokusí, nemůže selhat. Aby cíl selhal, musí jeho - v tomto případě její esence zčervenat."

"Hmmm," zavrčel Krkoun a roztržitě se podrbl za uchem.

"Ty musíš udělat něco jiného - mařit jim plány. Ať bude McCall chtít na Meg cokoli, ty se musíš postarat, aby se jí to nepovedlo."

Krkoun kývl. To dávalo smysl. Pekelný, samozřejmě.

"Fajn. Tak mu nakouknem do bytu a mrknem se, jestli jim do těch jejich koleček nemůžem někam hodit francouzáka."

Esop se zamračil. "Francouzáka? Myslíš francouzský klíč? Nejsem vybaven hardwarovými doplňky."

"Ale ne dovopravdy, ty panáku! Jenom jako! Třeba jako když řekneš silnej jako kůň, ale přitom to není kůň, jasný?" Megabytový skřítek se vedle něj zahoupal. "Aha, chápu, Krkoun-san. Mluvíš metaforicky. Tato složka do mé paměti vložena nebyla. Vznešený Myishi ji pro účely naší mise nepovažoval za potřebnou."

Krkoun zavřel: "Vznešený Myishi si může svoji složku strčit..."

Než stačil dořct svou názornou a velmi nelichotivou radu, projel mu mozkiem prudký záblesk bolesti. Samozřejmě ne skutečným mozkiem - ten trouchnivě někde v laciné borové rakvi. Ale duchovní bolest je právě tak mučivá jako fyzická. Po několika okamžicích přestalo Krkounovi zvonit v uších. Esop ho chladně pozoroval.

"Neúcta k Velikému aktivuje trestnou zpětnou vazbu. Není to moudré."

"Haf," odpověděl Krkoun. "Chci říct jasně."

"Nemusíš se namáhat s angličtinou," podotkl Esop. "Plynně hovořím čtrnácti psími dialekty, včetně omezené slovní zásoby pitbullů."

Krkoun se ušklíbl. "Hele, jdeme na to. Ten dědek bydlí hned za rohem."

"Hai, Krkoun-san."

Vyrazili přes dvůr a Krkoun cestou převracel popelnice, lavičky a dokonce i malá auta; přestože byl vlastně poltergeist, zjevně to přeháněl. Esop se mu vznášel u ramene, vrtěl blikotavou hlavou a na hologram se tvářil hodně nesouhlasně.

Proměna

Nora zřejmě propila auto, takže museli do Dublinu vlakem. Lowrie jako důchodce měl legitimaci jen do druhé třídy, a musel proto hovořit s neviditelným duchem před zraký ostatních.

"Proč vlastně podnikáme tenhle výlet, Lowrie McCalle?"

Lowrie se probral ze sna, který zřejmě právě snil. "Cože?"

"Pusu Sissy. To byla první položka na seznamu. Co to znamená?"

Stařec se na ni zle zamračil. "Přesně to, co to říká. Existuje jedna žena, která se jmenuje Sissy, a já ji musím políbit."

"No dobře. Jenže proč?"

"Na tom nezáleží. Ty prostě udělej, co tě sem poslali udělat."

Meg se zamračila a vznesla se deset centimetrů nad sedadlo. "Vždyť já se snažím vám pomoci. Ale trochu té zdvořilosti by vás nezabilo."

"Jo, zdvořilosti říkáš?" ušklíbl se Lowrie. "A jakou zdvořilost máš na mysli? Třeba takovou, že se někomu vloupáš do domu a nadosmrť ho zmrazíš? Nebo jako když provedeš svému nevlastnímu otci takovou darebnou zlomyslnost?"

Meg cítila, jak zuří jen při pouhé zmínce o tom, že by snad Franco měl být její nevlastní otec. "Kdo vám o tom řekl?"

"On sám."

"Myslíte Franca?"

Lowrie poposedl. "Přišel se omluvit po té... nehodě."

Meg cítila, jak jí vibrují molekuly. Dokonce i po smrti ji to individuum dokázalo během vteřiny vytočit k nepřítelosti. A Lowrie ji ještě dorazil. "Chudák! A já si myslel, jak jsem na tom špatně."

Meg nevěřila vlastním ušima. "Chcete říct, že jste ho litoval?"

"Po tom, cos mu provedla?"

"Zasloužil si to!" sykla Meg. "Zasloužil by si ještě víc!"

"Nevím," popotáhl Lowrie. Jestli si někdo něco takového zaslouží. To byla..."

"Spravedlnost," prohlásila Meg. "Jenom spravedlnost. Ten slizoun prodal máminy šperky. Prodál její náramek s přívěsky, kam jsme každý rok přidávaly jeden nový. A koukal na naši telku a válel se na naši pohovce. Válel se na naší pohovce tak moc, že pak už nebyla naše. Byla jeho. A uprostřed měla dolík po tom jeho velkým hnusným zadku."

Lowrie se zadíval dívce do tváře. "A taky ti občas jednu vrazil?"

Chvilku bylo ticho a pak se Meg snesla zpátky na popraskanou sedačku. "Nezkoušejte odvést řeč, McCalle," prohlásila najednou. "Kdo to je, ta Sissy? A jak víte, že vám nepřerazí ten váš kostnatý nos, až se jí pokusíte vlepit hubana?"

Lowrie se zase opřel o okno a vytáhl z náprsní kapsy doutník, který vypadal jako klobása.

"Sissy Broganová," povzdechl a roztočil kolečko prastarého benzinového zapalovače. Když konečně naskočil plamen, páchl aspoň tolik jako ten doutník. Meg se fascinovaně dívala, jak jí kouř prochází žaludkem.

"Sissy Broganová byla žena, kterou jsem si měl vzít. Ne tu starou násosku Noru. Sissy byla opravdová žena. Tu když udělali, rozbili formu."

"Jakou formu? Jako na bábovku?"

"Ne."

"Tak sádrou?"

"Sklapni laskavě," zavrčel Lowrie, protože ho rušila ve vzpomínkách. "To se jen tak říká. Znamená to, že byla výjimečná. Jedna z milionu."

"Aha."

"Jednou jsme si vyšli..."

"Kam?"

Lowrie cítil, jak ho začíná bolet hlava. "To se taky tak říká. Na rande! Měl jsem s ní rande!"

"Jo."

"Nejdřív jsme šli do kina na O'Connel Street."

"Co dávali?"

Lowrie se zamračil. "Už si nevzpomínám," zamumlal, ale pak se mu vrásky na čele vyhladily. Zorrovu masku. Přece jen jsem si vzpomněl."

"Paráda! To určitě ještě hrajou."

"Vzpomněl jsem si, protože když jsme pak šli na hranolky, předváděl jsem jí ty šermířské scény. Byl jsem tenkrát kluk." Meg se zasmála. "Vy a bláznit na ulici? Tomu nevěřím."

"Já tomu sám taky skoro nevěřím. Možná mi ten starý mozek maluje něco, co ani nebylo. Ale stejně to byl krásný večer. Klasika. Takových moc není. Za život sotva půl tuctu. Dokonalé dny. Úplně ji vidím, rezavé vlasy se jí kroutily za ušima. To tehdy byla největší móda."

"Hm," zavrčela dokonale znučená Meg. "A ještě kadibudky."

Ale Lowrie byl tak ponořený do sebe, že její pohrdlivou poznámku ani neslyšel. Vzpomínky z něj plynuly jako řeka. V podmanivých odstínech se mu vznášely z tváře a vykreslovaly ve vzduchu nejasné obrázky.

"Dokonalý den..."

"Až na?"

"Až na to, že jsem ho zkazil. Jako vždycky."

"Jak to? Co jsem slyšela, stačilo jen doprovodit ji domů, políbit ji na dobrou noc a ..."

"Já jsem ji nepolíbil."

"Vy jste ale trouba."

Lowrie lítostivě potřásl hlavou. "Já vím. Myslíš, že to nevím? Není dne, abych si na to nevzpomněl. Víš, to kvůli rukám."

"Rukám?"

"Potily se mi. Strašně. Jak dva lekníny na rybníce. Báł jsem se položit jí je kolem pasu. Pitomost, já vím. Pitomost." Jeho přízračná parťáčka nic nenamítla.

"Myslel jsem si, že když ucítí ty dvě velké mokré dlaně, mám po šancích. Říkal jsem si - zítra, až bude chladněji a budu mít ruce suché. Tak jsem to neudělal a šel jsem domů."

"A už jste ji pak neviděl?"

Starý muž se nevesele usmál. "Ale viděl. Viděl jsem ji čtyři roky dnes a denně. Viděl jsem v jejích očích bolest, pak chlad. Díval jsem se, jak si bere mého kamaráda z dětství. A musel jsem tam stát, usmívat se, podat jim prsteny, jako bych byl ten nejšťastnější svatební svědek na světě."

"Jestli se tohle všechno stalo, když jste byl mladý, tak ta Sissy už teď musí být staříčká. Kdy jste s ní byl ve styku naposled?"

Lowrie se podrbl ve strništi na bradě. "Osobně? Když o tom tak přemýšlím, musí to už být dobrých čtyřicet let."

Meg zavibrovala deset centimetrů nad sedadlem. "Čtyřicet let! To může být mrtvá, nebo žít v nějakém domově nebo tak."

"Ale kdepak. Sissy je živá, to vím určitě."

"A jak si tím můžete být tak jistý? Když jsem naposled byla ve vašem mozku, žádná sláva to nebyla."

Lowrie odpověděl velmi zřetelně. "Protože Sissy se po svatbě jmenovala Cicely Wardová. A tohle jméno by snad měla znát i mladistvá delikventka, jako jsi ty."

Meg se ohromeně propadla do molitanu vlakového sedadla. "Ta Cicely Wardová?"

"Ano, ta Cicely Wardová. Nebyla vždycky, co je teď, víš, kdysi byla sama sebou."

Bylo to zvláštní, ale Meg zcela přesně chápala smysl té věty. "Takže vy mi chcete říct, že jste se mohl oženit s nejpoblázněnější televizní bábkou v Irsku a zvorál jste to?"

Lowrie si zaťukal klouby prstů na lebku. "Jo. To ti chci říct."

Meg hvízdl. "Teda vy fakt máte talent, co? A já myslela, že mám v životě smůlu."

"Já aspoň nějaký život mám."

"Dlouho vám nevydrží."

Lowrie se sebral. Vzpomínky se mu vrátily do

tváře stejně rychle, jako když barva odtéká do odpadu.

"Přesně tak. Dlouho nevydrží. Takže pěkně udělej, co po tobě chci, a dál se o tom nemusíme bavit."

"Ale..."

"Žádné ale nechci slyšet. Jsi tu jen proto, že musíš. Být to na tvé vůli, vloupáš se někomu v nebi na zámek."

A s těmi slovy si Lowrie přitáhl čepici do čela a uvelebil se ke spaní. Zase už? Meg nevěřila vlastním očím. Vždyť chrápal celou noc! Jak může někdo, komu zbývá půlrok života, vůbec ztrácet čas spaním? Zahrozila k nebesům. No děkuju mockrát! Děkuju pěkně. Moje poslední šance na spásu, a vy mě pošlete zrovna k tomu jedinému člověku, který mě nenávidí ještě víc než Franco.

Když vlak zastavil na nádraží Heuston, Lowrie ještě přerývaně dýchal otevřenými ústy. Meg už se zvedal žaludek z toho, jak se musela dívat na jeho plomby. Bylo to, jako by nějaký středověký zubař ucpal díry uhlím. A jak vypadá! pomyslela si. Nora mu nejspíš propila i vkus. Jestli se bude po ulicích Dublinu courat takhle, začnou mu lidi dávat drobné.

S takovýmhle ospalým šupákem neměla nejmenší šanci dostat se do studia RTÉ. S tím se muselo něco udělat. Lidi Cicely Wardové ke své šéfce rozhodně nepustí takovéhohle odrbaného starého blázna jen proto, že ji kdysi nepolíbil, nejspíš když byl film ještě černobílý. A to by se vsadila, že těch lidí kolem sebe pár mít bude. Všechny tyhle hvězdy mají kolem sebe celé party svalovců, co se starají, aby ani náhodou nemusely mluvit se svými fanoušky.

Meg si uměla Lowrieho živě představit. Ehm, ehm... Můžu prosím dovnitř? Já mám totiž takový seznam přání a nad

hlavou se mi vznáší neviditelný duch... Bum, prask, plesk na chodník.
Ne, jestli z toho seznamu mají něco odškrtnout, je to na ní.
No tak se zas budeme trochu převtělovat. Meg se připravila na nejhorší a opatrně vstoupila do Lowrieho pochrupujícího těla. Není to tak zlé, řekla si. Když už jeden ví, co má čekat.
Mozek starého muže byl klidný. Pluly po něm sytě barevné obrázky jako fantastické mraky. Klidně spi, dědousi.
Nemusíš se budit. Co se teď bude dít, to by se ti stejně nelíbilo. Meg si protáhla rozvrzané nohy a vystoupila na peron.
Dvě jeptišky za ní se přezehnalý a začaly se horoucně modlit, aby nikdy nedopadly jako ten starý ubožák, co si povídá sám se sebou.

Krkoun se vítězně usmíval. Byl to moc příjemný pocit, že může vtrhnout komukoli do soukromí, jak chce. DÍRA, pomyslel si a proplul zavřenými vstupními dveřmi do bytu Lowrieho McCalla. Nádhera!
"Nejsou tady," zabzučel Esop.
Krkoun si tenkým jazykem olízl řezáky. "Asi tě nemůžu vypnout, co?"
Esop blikl, jak nahlížel do souboru. "Hostitel mě nemůže odpojit. Jakýkoli pokus v tomto smyslu bude mít za následek silný kraniální výboj a okamžité přemístění na základnu."
"Poletím zpátky do pekla, chceš říct."
"Správně."
"No balada. Nemoh bys aspoň sklapnout, než to tady prošácnu?"
Esop se usmál asi tak, jako se batole usmívá na brouka, kterého se chystá rozplácnout. "Sklapnu, jak tomu říkáš. Ale jen proto, že to je momentálně nejefektivnější způsob jednání."
Krkoun se chvíli prohrabával obsahem omšelého nábytku, pak ale usoudil, že se to až příliš podobá práci. Padl na pohovku a přízračně martensky si opřel o skleněnou desku prastarého konferenčního stolu.
"To je ale smeták," prohlásil. "Vůbec nevím, proč jsme sem tenkrát lezli."
Esop znova zablikal, jak projížděl obžalovacím spisem Krkouna Brennana. "Nepochybně proto, že jsi tupec. Podle svých záznamů vidím, že máš sklony provádět krajně idiotské činy."
Krkoun vyskočil z pohovky, až odlétla ke zdi. "Měl jsem jednoho učitele, jako jsi ty. Pořád byl samej jed a říkal, že jsem blbej. A vyřídil jsem si to s ním. Prořezal jsem mu pneumatiky a upravil kapotu."
Esop kývl. "Ano, mám video. Naškrábal jsi panu Kehoemu do laku svoje vlastní jméno. Skutečně chytré."
"Já ti ukážu!" zavrčel Krkoun a vrhl se po hologramu.
"Pochybuji," ušklíbl se Esop, když psí chlapec proletěl jeho elektrickými impulzy. "Jsem nehmotná projekce. Abys mi mohl ukázat, musel by sis oddělit vlastní hlavu a pohřbit ji v posvěcené půdě. A to je přinejmenším nepravděpodobné."
Krkoun se vyprostil ze zdi a zle střelil očima po svém takzvaném pomocníkovi. "No tak jo, pane Esop. Příměří. Ale jednou..."
"Doporučuji zjistit, kde se naše cíle momentálně nacházejí."
"Jak?"
"Zeptej se nábytku."
"To má být vtip?"
Esop povzdechl. "Ne, tupče. Zbytkové vzpomínky. Duchové jsou vůči nim velice vnímaví."
"Tak to udělej ty. Mně se nechce žvanit s nákým oblekem."
"Já nejsem duch. Já jsem..."
"Já vím, já vím, ty jseš nehmotná projekce nebo jak jsi to říkal. No dobře, ale jestli si ze mě utahuješ, tak ten implantát můžu taky vyrvat. O moc mrtvější už být nemůžu, no ne?" Krkoun se obrátil k odřené pohovce: "Hele, kanapisko," zamumlal a připadal si přitom jako úplný idiot. "Nemáš tucha, co spolu pečou Finnová a ten dědek?"
Zpola čekal, že na některém z otrhaných starých polštářů se našpulí ústa a odpoví mu. Místo toho se na pohovce vyloupla sama Meg. No, ne tak docela Meg, spíš její obrázek; barvy se tam přelévaly, jak samy chtěly.
"Výborně," pochvaloval si Esop. "Zbytková vzpomínka stupeň čtyři. Dost nedávná."
"Sklapni, obludo. Snažím se zjistit, co dělá."
"Nějaký aurální vstup?"
"Cože?"
"Slyšíš ji?"
Krkoun poslouchal, až mu špičaté uši soustředěním zaškubaly. Z Meginých úst se vznášela slova jako barevní ptáci. Barvy byly tmavé. Finnová nebyla nadšená: "Musí to být tohle? Budem muset sjezdit celé Irsko kvůli čtyřem pitomým úkolům. Nic jiného to být nemůže?"
"Prosím?"
"To říkala vona."
Esop se zamyšleně zahoupal ve vzduchu. "Takže stařík jí dal nějaké úkoly. Nepochybně už odjeli je plnit."
"Jak velkej mají náskok?"
"Těžko říct. Na spirituální rovině běží čas jinak. Podle rozpadu vzpomínek bych odhadl tak šest hodin."
Krkoun se pokusil sarkasticky se zachechtat, spíš to ale zaznělo, jako když zaňafá pudl.
"Šest hodin? To už můžou bejt za hranicema. No, tak to mužem zabalit. Ty už nenajdem. Klidně tu můžu zůstat a koukat na telku, než se vrátěj. Jestli se vrátěj."
Esop si hryzal holografický ret. Vypadalo to, že ten tupec má projednou pravdu. Stařec je převezl tím, že opustil byt. To je k vzteku. Myishi nebude nadšený, jestli ho jeho prototyp zklame. Hologram by taky mohl skončit na nějakém

podřadném místě, třeba jako mikrovlnka - ohřívat Belzebubovi kari.
Krkoun přepínal stanice a hledal něco kresleného. Zprávy, zprávy, reklamy. Nic ke koukání. Zrovna chtěl televizi znechuceně vypnout, když se na obrazovce objevila známá tvář. To přece není možné... ale bylo.
Z hrdla se mu vydralo krvelačné zavrčení. Tomu říkám klika! Někdo tam dole ho musí mít rád.

Meg zvolna kráčela po O'Connel Street a užívala si chladivého vánku na lebce. Být holohlavá má přece jen svoje výhody. Kdo by si to pomyslel?

Věděla přesně, kde je. Maminka ji sem před tou nehodou vozila každý rok na vánoční nákupy. Na den se ulila ze školy a vůbec. Dostala šaty, hračky a co chtěla, a navrch šly spolu k McDonaldu. Staré dobré časy!

Občas se zahlédla v některé výloze a ten šok, který pokaždé utrpěla, jí zase připomněl její poslání. Tenhle jezevec musí vypadat aspoň trochu jako člověk, jestli má mít nějakou šanci pomuchlovat se s nejoblíbenější bábkou Irska. První, co ji napadlo, byla krádež v obchodě, jenže třeba takové ostříhání vlasů se ukrást nedá. Kromě toho její aura už v sobě měla červeného až dost i bez toho, aby ještě porušovala nějaká další příkázání. Meg tedy prohrabala svému hostiteli kapsy. Nebyla to příjemná práce. Připadala si trochu, jako by se ryla na skládce. Objevila několik pomačkaných papírových kapesníků, bonbony různého stáří, nejmladší tak desetiletý. Byl tu i hřeben upatlaný od pomády a balíček starých karet na bingo. Až doposavad žádná sláva. Pak ale konečně narazila na zlatý důl. Hluboko v záhybech ošoupané peněženky našla novoučkou lesklou Visa kartu. No sláva!

První, na co se musela zaměřit, byla Lowrieova hlava. Dědouš si na ni za ty roky patrně už zvykl, ale viděna novými očima byla ve strašném stavu. Šedé chlupy na ní rašily všude, jen ne tam, kde měly být vlasy. Oči byly zarudlé a usazené kdoví odkdy, a neupravené strniště trčelo z kůže jako kousky smrkového papíru. Co s tím?

Odpověď zněla- salon Nová tvář. Maminka ji tam jednou vzala, když měla pocit, že by obě potřebovaly trochu rozmazlovat. Manikúra, kosmetika - a domů

pak jely vlakem v půl druhé a připadaly si jako královny.

Meg strčila do dveří ze skla a kovu. Její vstup do salonu Nová tvář působil asi tak, jako kdyby do saloonu na Divokém západě vtrhl husita s prakem. Kolem se rozhostilo mrazivé ticho. Bylo by slyšet upadnout sponku, ostatně se to i stalo, protože jedna kadeřnická učenka jich měla pár mezi zuby a úžasem otevřela ústa.

Plavovlasá mladá dáma v černém přistoupila podezíravě k Meg. Ruce držela zkřížené na hrudi, aby se ani omylem nedotkla toho nevídaného návštěvníka.

"Dobrý den, já jsem Natálie. Co pro vás můžu udělat?"

Meg si odkašlala. "Pečujete tady taky o muže?"

Natálie neochotně kývla. "Ano... Obecně vzato ano."

"Dobře. A můžete zapečovat o tohohle?"

Natálie zamrkala. "Prosím?"

"Ehm... myslím sebe. Můžete zapečovat o mě?"

"Naše služby jsou dost nákladné, snad nějaké menší holičství..."

Meg zamávala kreditní kartou. "Účtujte to na tohle, Natálie."

Natálie se na kartu podívala, pro jistotu se ale nenaklonila příliš blízko. Pak se jí švestkové rty roztáhly do téměř okouzujícího úsměvu; zřejmě se jí ulevilo. "Ano, zdá se, že je všechno v pořádku. A co byste si přál?"

Meg se ušklíbala. "No, řekl bych, že to je snad jasné. Chci kompletní servis."

Natálie lusklá prsty a za každým loktem se jí jako kouzlem objevila jedna podobně oblečená asistentka. "Tenhle pán si přeje kompletní servis. A, jestli to smím tak říct, je nejvyšší čas."

Meg usadili do chromovaného křesla, které vypadalo jako z kosmické stanice, a k hlavě jí přistavili nejrůznější zkrášlovací přístroje. Některé poznala: sušáky, ultrafialové lampy, laser. Ale jiné vypadaly, jako by je sem přenesli přímo z velitelského můstku kosmické lodi Enterprise.

"Bude to dělat rámus?" zeptala se nervózně.

Asistentka číslo jedna radostně zamávala rukama. "Ne, ne. To jsou nejmodernější přístroje, všechny jsou velice dobře tlumené, aby naše klienty nerušily."

Meg přikývla. "Já bych totiž nerad, aby mě to vzbudilo."

Kolem poledne měl už Lowrie za sebou depilaci, oholení, hydrataci, peeling, manikúru, sestřih, barvení (podzimní hněd, přeliv na šest umytí) a masku. Při tom všem se nevzbudil. Kdykoli se jeho vědomí pohnulo, Meg mu pošeptala, aby spalo dál. Samozřejmě jemně, bez hrubosti, kterou si obvykle dovolovala vůči dospělým. Na povrch nechala stařička vynořit jen ve chvíli, kdy bylo potřeba podepsat účet. A i to ho neprobudila docela. Chudák Lowrie si myslel, že se mu zdá sen o výhře v lotu.

Proměna to byla neuvěřitelná. Dokonce i na Natálii to udělalo dojem. "Nebýt těch šatů, skoro bych si myslela, že je pán rodilý Dublinčan." A to je největší kompliment, jaký může Dublinčan složit venkovanovi.

Výborně, tak dál. Nové oblečení. Je načase, aby se tahle vykopávka porozhlédla po jednadvacátém století.

Mamka vždycky měla nejradši Stephen's Green Centre a tak Meg vlekla Lowrieovy staré nohy po celé Grafton Street a pak do prvního patra nákupního střediska. Vybrala si obchod, ze kterého duněla nejhluchnější hudba, a vešla. Okamžitě ji obklopilo techno, proniklo jí do hlavy - nebo spíš McCallovi proniklo do hlavy - a on se ve spánku podrážděně zavrtil.

"Ale no tak, ticho, spi dál, ještě se vůbec nemusíš budit."

Přišoural se k nim nějaký mladík s holou lebkou a kroužkem v nose, že staroušovi ukáže, kudy se jde do obchodu s lepidlem na falešné zuby. "To jste špatně, dědo. Tohle je obchod s oblečením. Pro lidi, co jim je míň než sto."

Meg to vzala osobně - v tom právě uraženém těle konečně byla ona. "Dědo?"

Kroužek v nose polkl a najednou znervózněl. "No, víte, přece jen jste už starší pán a tak."

Meg otevřela Lowrieho ústa, aby něco odsekla, ale pak si uvědomila, že neví co. Ten tupý slizoň měl pravdu. Ona sem možná patřila, ale Lowrie rozhodně ne. Někoho v jeho věku nemůže nacpat do koženého bomberu a kapsáčů. Staříci mají svoji módu, z doby, kdy ještě neexistovala PlayStation. Vypadá sice příšerně, ale já se to líbí.

Meg probodla Kroužka povýšeným pohledem. "Uvažoval jsem o tom, že koupím dárek pro svou... praprapravnučku, ale vidím, že ty peníze utratím raději jinde."

Meg rázně vyšla ven, spokojená s tím, jak spisovnou větu dokázala dát dohromady a jak se ten člověk zatvářil. O troje dveře dál byl obchůdek zvaný Townsend a synové. Ve výloze byla spousta nemoderního oblečení. Kravaty a tak.

Jedna z figurín měla dokonce cylindr. Ano, tohle bylo to správné místo pro odepsanou veličinu McCalla.

Váhavě otevřela dveře, protože o sobě pořád ještě uvažovala jako o mladé dívce, kterou za jejího krátkého života z desítky podobných obchodů vyhnali. Po obchodě se pohybovala skupinka snobsky vyhlížejících mužů s krejčovskými metry kolem krku. Nikdo z nich nevypadal tak mladý, aby mohl být tím "synem" z Townsend a synové. Jeden z nich přišel k ní. Z kapsy u košile mu koukala krejčovská křída a pod nosem měl povislý knír jako ta postava ze seriálu o králíkovi Bugsovi.

"Pane?" řekl velice chladně, jako by chtěl naznačit, že říct celé "Čím mohu posloužit, pane?" považuje za zbytečně velkou námahu.

Meg zamžourala. Jak má na tohle jít? Buď sebejistá, říkala si. Jako že sem patříš.

"Hele... ehm, totiž, právě jsem se nechal upravit u Natálie a teď potřebuju něco slušného na sebe. Oblek nebo tak něco. Ne ale žádný cylindr, nebo mě zabije. Nebo by zabil, kdyby už nebylo pozdě."

Meg se nervózně zahihňala.

"Oblek, pane? Nějakou konkrétní značku?"

"Ne, ale ať je to něco drahého. Naučtujte mi to na Visa kartu."

Najednou se všichni začali usmívat. Krejčovské metry zapráskaly jako bič Indiána Jonese a ovinuly se Lowriemu v podpaží.

"Přeje si pán ušít na míru, nebo konfekci?"

"Ehm... nevím, ale najděte pro mě něco, co už je hotové."

"Výborně. Nehýbejte se, prosím. Dvojdílný nebo trojdílný?"

"To je fuk, ale bez vesty."

"Samozřejmě."

"A támhle ty hnědé boty, s takovým tím visacím."

"Se střapci."

"Jo, to je vono."

"Velikost?"

Těžká otázka. Bude potřeba trochu myslet. "Velikost? Zapomněl jsem. Tahle stará paměť už moc neslouží. Přece jenom už jsem nad hrobem."

"Hlavně že si pán pamatuje, jak se má podepsat."

"Prosím?"

"To nic, jen takový vtíp."

Meg měla pocit, že ji obléká tornádo. Otcové a synové kolem ní knitali a vykřikovali nepochopitelná čísla a věty.

Po několika nekonečných minutách pošťuchování a zkoušení ukončili krejčí svou horečnou činnost.

"Et voilà!" Starší Townsend poodstoupil a obdivoval svůj výtvor.

Meg riskla pohled do zrcadla. Nebylo to celkem špatné. Lowrieho ošuntělé šaty nahradilo námořnicky modré sako a šedé kalhoty. Záložky končily těsně nad tmavohnědými šněrovacími boty s střapci. Košile byla světlemodrá a nažehlená a k ní se hodila tmavě červená kravata.

"Pane?"

Townsendové postávali kolem svého zákazníka. Čekali na kompliment jako sup na mršinu nad pouštní dálnicí.

"Ehm... je to ehm..."

"Ano?"

Co by v takové situaci řekl James Bond? "Výborně, pánové. Skvělá práce."

Zdalo se, že je to uspokojilo, a Townsendové si mezi sebou začali cosi štěbetat. Papínek přistoupil k Lowriemu s malým stříbrným táckem. Aha, špatné zprávy. A byly to špatné zprávy. Hodně špatné. Osm set čtyřicet liber! Kdyby chudák starý Lowrie měl ponětí, co se děje, tohle by ho bezpečně zabilo.

Podala krejčímu Visa kartu a doufala, že umřít v dluzích neovlivňuje auru. Jestli ano, tak to má Lowrie hodně špatné.

Připlul jeden ze synů. Štitivě držel Lowrieho staré šaty před sebou jako chůva sáček s použitými plenkami.

"Přeje si pán vzít s sebou tyhle... věci?"

Meg o tom uvažovala. Peněženku, lístek na vlak, knížku na důchod, klíče a pár drobných už z kapes vyndala.

"Ne. Pán si nepřije. Hodte to všechno do koše."

"Moudré rozhodnutí."

Teď už nebylo cesty zpět. Buď musel Lowrie v těchhle fešáckých nových šatech zůstat, nebo se pokusit vniknout do RTÉ ve spodním prádle. A na takový pohled ještě svět nebyl připravený.

Bylo načase staříka vzbudit. Meg se pomalu vysoukala z jeho těla a čekala, jaký se strhne poprask. Staré zelené oči ospale zamrkaly a po tváři Lowrieho McCalla se pomalu rozlil úsměv.

"Zdravím," zamumlal do neurčitá.

Podivné chování. Všichni Townsendové se shlukli u nejvzdálenější zdi.
Lowrie pozvedl prst. "Vy jste mi nějak povědomý."
Meg se pátravě rozhlédla. S kým sakra ten děda mluví?
"Já nikdy žádnou tvář nezapomenu."
Jakou tvář? Možná to přehnal, převtělila se do něj na moc dlouho a mozek to nevydržel. Sledovala jeho kalný pohled.
Ten ospalý tupec mluvil k vlastnímu obrazu ve vysokém zrcadle! Potěšením se rozesmála.
Na McCallově čele se objevila známá podrážděná vráska. "Co je tady k smíchu?"
Townsendové se zarděli; skutečně se diskrétně hihňali podivnému chování svého nejnovějšího zákazníka.
Meg se ovládla. "Ale nic, až na to, že mluvíte s vlastním odrazem v zrcadle."
"Nesmysl. To přece nejsem já!"
"Jen se líp podívejte, McCalle, jste to vy, jako živý."
Lowrie se zadíval na tu uhlazenou postavu, kterou před sebou viděl. Skutečně to vypadalo, že kolem toho pána je rám.
Zvláštní. Pokud to samozřejmě nebyl odraz.
"Propána," povzdechl, protože mu to konečně došlo. "Tohle jsem mohl být já."
Meg si pohrdlivě odfrkla. "Bože všemohoucí! McCalle, vy taky dokážete fňukat úplně nade vším. Máte být rád."
Lowrie se dotkl skla, aby si byl docela jistý. "Já jsem rád. Je to... neuvěřitelné. Díky."
"Není zač. Takhle budete mít lepší šanci se pomuchlovat s Cicely Wardovou."
"Chvilku jsem si myslel, žeš to udělala pro mě."
"Však ano. Vy ale jste vážně jezevec. Neumíte se aspoň jednou usmát a nestarat se o následky?"
Lowrie si uhladil hedvábnou kravatu. "Kdysi jsem to uměl. To už je doba... před... před tím vším." Vtom starého muže něco napadlo. "Poslyš, jak jsi to všechno zaplatila?"
Meg sice neměla v žilách ani kapku krve, přesto se jí ale povedlo se začervenat. "Já to neplatila."
"Ne? Ty jsi pomocí mého těla vyloupila tenhle obchod!"
"To tedy ne!"
"Tak co?"
Meg před ním vyplula ze dveří. "To je jedno. Musíme do RTÉ, nezapomeňte. Je to až v Donnybrook." Lowriemu poprvé po mnoha letech nechyběla energie. "Koukej se vrátit a říct mi pravdu!"
"No tak jo. Ale nebude se vám to líbit."
"To je mi jedno. Stejně mi to řekni."
Meg mu to řekla. Nelíbilo se mu to.

Pusu Sissy

Jeli autobusem do studia RTÉ. Seděli na horní plošině, a dokonce i Lowriemu to trochu uhladilo jeho načepýřenou slupku. Byl krásný jarní den a ulice města jim ubíhaly za oknem jako řeka života. Samozřejmě Lowrie byl Lowrie a tak nedokázal zůstat šťastný dlouho.
"Koukni, přízraku, kde jsou ty moje ostatní věci?"
"Zahodila jsem je."
"Cože? To sako jsem měl skoro dvacet let!"
"Já vím, říkalo mi."
Byli v Dublinu a tak se nikdo příliš nepozastavoval nad staříkem, který si v autobuse povídá sám se sebou.
"Na tos neměla právo!"
"Myslíte to vážně s tou pusou Sissy, nebo ne?"
"Smrtelně vážně, promiň ten výraz."
"No, ona se těžko bude cícmat s dědulou, co s sebou tahá igelitku smradlavých hadrů. A řeknu vám ještě něco, máte kliku, že ti Townsendové neprodávali i spodní prádlo, protože by ty vaše stoletý trenky šly do popelnice taky."
Lowrie zbledl. "Jak jsi..."
"Jo, viděla jsem to vaše starý vytahaný tílko. A na ten pohled nezapomenu do nejdelší..." Meg nedořekla, protože si uvědomila, že mrtvá je už dávno.
"Já vím, Meg," oslovil ji Lowrie poprvé jménem. "Všichni si myslíme, že budeme žít věčně. A pak bum! Náš čas skončí a my jsme neudělali nic z toho, co jsme mysleli, že uděláme. Ale já tak neskončím. Já mám šanci něco napravit. A partáka, co mi s tím pomůže."
Meg popotáhla, i když na tvářích neměla slzy. "Partáka?"
"Přece tebe."
"Já jsem tady jen proto, že musím, na to nezapomeňte."
Lowrie kývl. "Já vím, ale možná to i tak děláš ráda."
"Kdepak, McCalle. Na mě nespolehejte. To nemá cenu. Já jsem nikdy nedokázala pomoci nikomu, dokonce ani sobě ne."
"A pak kdo tady fňuká."
"Hele, nechte si to, sejčku."
"No to je mi pěkné. Tebe nikdy neučili úctě ke starším?"
"Vy jste až moc starý, abyste byl starší. Vy jste nejstarší starší."
"Ohromná legrace. Kdybych byl o sto let mladší..."
A mezi tělem a duchem se pomalu přehoupala první nesmělá chapadélka náklonnosti. A ačkoli si toho Meg Finnová nevšimla, její aura získala několik nových modrých nitek.

U brány studia RTÉ stála bezpečnostní služba. Mohutný dublinský svalovec s nakrátko ostříhanými vlasy a nulovou tolerancí pro náhodné návštěvníky.

"Bězte pryč. A pěkně rychle," prohlásil strážný. Podle vizitky se jmenoval Dessie.

"No moment," protestoval Lowrie. "Jdu za Cicely Wardovou."

Strážný vzhledl od clipboardu. "No jasně, vy a ještě asi dvacet zamilovaných starých bláznů."

Lowrie se rozhodl zkusit to se spravedlivým rozhořčením.

"Promiňte, mladíku, ale paní Wardová je moje blízká osobní přítelkyně."

"No jasně, a já jsem Leonardo di tentononc."

Dokonce i Lowrie rozpoznal takhle jednoznačný sarkasmus. "Nikdy vás neučili chovat se ke starším s úctou?"

"Kdybych já dostal libru pokaždé, když něco takového slyším..."

"Nemluv na mě," myslala si Meg.

"Vy starouši jste nejhorší, navymýšlíte si kdeco, jen abyste se dostali k celebritám. Koukejte zmizet, než zavolám policajty."

Lowrie si narovnal kravatu. "Vypadám jako člověk, který si potřebuje něco vymýšlet, aby se někam dostal?"

Strážný si zammul strniště na hlavě. "Nikdy nesud' knihu podle obalu. Já sám jsem studoval na Trinity středověkou poezii."

Meg se rozhodla zasáhnout. "Použijte sílu mysli, Lowrie."

"Prosím?"

Hluchý jak poleno, pomyslel si Dessie. "Říkal jsem: Nikdy nesud' knihu podle obalu."

"Vy ne!"

"Já ne? Tak kdo?"

"Řekni mu to, Lowrie."

"Co mu mám říct?"

"Komu chcete co říkat?"

Začínal v tom být pěkný zmatek.. Meg se vznášela těsně za starcovým uchem.

"Jen poslouchajte, McCalle. Nemluvte. Když jsem byla ve vaší hlavě, uvolnila jsem určité schopnosti."

"Jak z kresleného seriálu, co?"

"Cože?" chtěl vědět Dessie. "Kreslené filmy my tady neděláme, to studio je úplně jinde."

"Používejte sílu myšlenek, Lowrie. Přinuťte toho tupce, ať vám otevře bránu."

Lowrie pokrčil rameny. Představa, že může někoho ovládat silou myšlenek, mu nepřipadala o nic šilenější než to všechno ostatní, co se udalo během posledních čtyřiaadvaceti hodin. Divoce na strážného zamžoural.

"Vy tu bránu otevřete."

"To sotva."

"Soustředte se, McCalle. Vyšlete k němu myšlenky."

Lowrie zaťal zuby a soustředil svou vůli do úzkého paprsku.

"Otevřete tu bránu, protože si to přeju!"

"Ano, pane."

"Ono to funguje!" zakrákoral Lowrie. "Já jsem supermozek!"

"Copak, pane?" ptal se strážný. "Mám vás otočit a pořádně nakopnout do zadku? Jestli poroučíte..."

"To jsem si nemyslel!"

"Ne. To jsem si myslel já. Tak odsud koukejte zmizet, než budu muset zavolat sanitku, a ty voodoo kecy si vezměte s sebou."

Lowrie se podíval za své rameno. Megina éterická postava se otřásala smíchy.

"Ha ha ha, hrozná legrace!"

"Sorry," prskala Meg. "Já si nemůžu pomoci."

"Měl jsem mít rozum."

"To jste měl," souhlasil Dessie. "Já už jsem slyšel kdejakou výmluvu."

Lowrie zavřel oči. Přes rok nepromluvil s nikým ani slovo, a teď vedl dva rozhovory současně. "Takhle se tam nikdy nedostanu."

"To vám podepíšu, dědo."

Meg se vznášela nad tvrdohlavým strážným. "Já to vidím tak, že je mozek jako piáno. Stačí jen stisknout správné klávesy."

Vyhnula si rukáv a vnořila ruku strážnému do ucha. Zmizela tam až po loket.

"Brrr," zasténal Lowrie. "To je hnus."

"Koukněte, vy, bacha na jazyk, nebo začnu bejt zlej!"

Meg zaťala zuby a šmátrala kolem. "Už to mám. Připravte se na naprostou poslušnost."

Lowrie málem slyšel cvaknutí, jak jeho parťáčka stiskla uvnitř nějaké tlačítko. "A jedem!"

Dessie skutečně vypadal jinak. Kolena se mu začala srážet a ruce se mu škubaly, jako by byl loutka na provázcích.

"Hmmm," uvažoval Lowrie. "Viš, koho mi připomíná?"

"Jo, toho rokenrolového zpěváka s těma vlasama."

A Dessie bez varování a s vervou spustil Blue Suede Shoes, včetně rotující pánve a rozklepaných rtů.

"Ale ne," sykla Meg. "Špatné tlačítko."

Zkusila to znova, jako když medvěd hmatá po plástvi. "Tady myslím."

Kdepak. Dessie teď řehtal jako kůň.

"Proboha, tak se do něj prostě převtěl."

"Ani omylem. Mně stačí, že se mi hlavou honí vaše vzpomínky. Ještě abych tam měla horu středověké poezie. A už to stejně mám."

Cvak. A Dessie byl poslušný jako koťátko, mohutné chlupaté paže se mu houpaly u boků.

Lowrie namáhavě zakašlal. "Desmonde. Byl byste tak hodný a otevřel ty dveře?"

Dessie se zasmál. "Jasně, člověče. A víš proč?"

"Ne, Desmonde, proč?"

Strážnému se z koutku oka vyřinula slza. "Protože tě miluju, člověče. Miluju tebe a všechny květinčky, a miluju dvoupatrový autobusy, a dokonce miluju i studenty z Trinity i ty jejich smradlavý kabáty a jedovatý poznámky. Miluju vesmír, člověče." Dessie s tichým vzlykotem stiskl bzučák na bráně a láskyplně mechanismus pohladil.

"Desmonde, ještě něco. Můžu dostat návštěvnickou propustku, prosím?"

"No jasně, člověče. A nechceš pak zaplout do mého kutlochu? Mužem nasát nějaký ty vibrace."

"To zní zajímavě," souhlasil Lowrie, ačkoli neměl nejmenší ponětí, co to strážce právě povídal. Obrátil se ke své vznášející se parťáče. "Co jsi tomu chudákovi provedla?"

Meg pokrčila rameny. "Zahlídla jsem tam vzadu v hlavě takovou růžovou krabičku, vypadala hrozně šťastně, tak jsem ji otevřela."

"No, mně se skoro víc líbil jako ranař."

Lowrie vykročil po široké cestě a jeho sebejistota s každým krokem rostla. Když má na klopě přicvaknutou návštěvnickou propustku, může proniknout do kterékoli části studia, včetně té, kde se točí Čaj u Cicely.

Televizní studia vypadají ve skutečném životě jinak. Především jsou menší. A v televizi také nevidíte okraje. Bylo to, jako by nějaký obr uhryzl kus předměstského domku, pak si uvědomil, že je příšerně zařízený, a vyplivl ho v Donnybrook. Lowrieho to trochu zklamalo. Zklamání z něj prýštilo ve fialových obláčkách.

Meg si nedokázala nerýpnout. "Chlapeček si myslel, že to je dooplavdy?"

Lowrie se kousl do jazyka. Teď se nenechá vyhodit jako šílenec. Už je přece tak blízko!

Meg se hihňala. "Klálík Bugs taky není dooplavdy. Jenom hezký oblázky, co se hodně lychle hejbou."

Lowrie po ní střelil varovným pohledem. A v Megině světě se pohledem skutečně dalo střílet. Koncentrované oranžové nepřátelství vyrazilo ze starcových očí a rozpláclo se jí po celé hlavě.

"Hele! Nechtě toho!"

"Tak si nech ty jedovatosti," sykl Lowrie, ale přitom se pořád usmíval. Obecenstvo bylo bělovlasé, modrovlasé a bezvlasé. Jejich aury ale prozrazovaly jejich skutečné myšlenky. Ve vzduchu nad nimi se vznášely příběhy o zápasech a bolestech a mísily se navzájem jako plynové živé obrazy. Z emocí převládala láska. Láska a rodina. Skoro každý tady s láskou vzpomínal na někoho, kdo mu byl drahý.

Asistent, který měl obecenstvo rozehrát, přestal vykládat špatné vtipy a chvíli naslouchal pokynům ze svého sluchátka. Pak začal tleskat a křičet jako šílenec. Obecenstvo se přidalo. Samozřejmě jen s potleskem. Nikdo neječel. Tohle koneckonců nebyl koncert Boyzone.

"A jdeme na to," šeptla Meg. Lowrie si otřel ruce do nového hedvábného kapesníku. Z dlaní mu teklo jako z nasáklé houby.

Krkounovi se čumák roztáhl do psího úsměvu, až se odhalila nepředstavitelná spousta zubů.

"Já tomu nevěřím," zachechtal se.

Esop se mu dotřepetal k rameni.

"Nevíra je častou reakcí mentálně nedostatečných. Nevíra a pověřivost. Všechny jevy se dají definovat matematicky. Dokonce i peklo a nebe se dá vyjádřit v prostorových rovnicích."

Krkoun se zamračil. "Ty jsi takový pitomec, skřete."

Esop blikl, protože nahlížel do výkladového slovníku. "Hmmm. Pitomec: podivín, hlupák, člověk neobratný ve společenském styku."

"Drž hubu a koukej na tu televizi."

Esop se přenesl k obrazovce. "Prastará technologie, dokonce není ani digitální. Podléhá rušivým vlivům."

Krkoun cítil, jak se ho zmocňuje psí vztek. "To je přece fuk. Koukej se, co je na té obrazovce."

Esopovy oči zaostřily. "Série barevných teček, přenášených v určitém pořádku tak, aby vytvořily iluzi..."

"Drž hubu!" zavyl Krkoun. "Drž hubu! Drrž hubu! Drrrř hubu! Vrrrr haf hááááfffii!"

Esop po něm střelil menším výbojem, zčásti proto, že to jinak nešlo, a zčásti pro vlastní potěšení. "Už uvažujeme racionálně?"

"Haf!"

"Beru to jako souhlas. Tak co ses mi to pokoušel tím svým neandrtálským způsobem sdělit?"

Krkoun si pohladil kouřící kousek kůže za uchem. "Koukni, to je von! V tý telce."

Čočky v očích virtuálního pomocníka se znovu přestavěly.

"Máš pravdu. Mám osmádevadesátiprocentní pravděpodobnost shody."

"Vypadá jinak. Ne tak nemožně jako normálně."

Esop sáhl dokonale upravenou rukou do obrazovky. Ve vlnách se po ní rozběhly rudé jiskry, takže obraz se docela ztratil.

"Co to děláš? To může být... jak se to říká? Sherlock Holmes to hledal - no, stopa!"

Esop blikl a po jeho paži vjel do televizoru záblesk světla.

"Lokalizoval jsem signál," řekl po chvíli. "Je to živé vysílání. Odesílám koordináty do Pánova mainframu."

Krkoun cítil, jak mu slinné žlázy v čelistech pracují přesčas. Zmocňovala se ho krvelačnost. Ono to s tím psem nakonec není tak špatné.

"Jak rychle se tam mužem dostat?" zeptal se a v jeho řeči bylo teď jasně slyšet jeho chlupatou polovici.

"Rozhlídni se, idiote!" zavrčel Esop. "Už jsi tam."

Cicely Wardová vplula do studia a chudák starý Lowrie málem spadl ze židle. Čtyři stovky kolenou bolestně zavržalo, jak se obecnstvo zvedlo, aby ji pozdravilo potleskem vestoje.

"No tak, Lowrie. Jaký je plán?"

McCall zamrkal, aby se zbavil potu v očích. "Plán? Vždyť víš. Políbit ji."

"Nic víc? Políbit ji?"

"No..."

"Panebože. Vy umíte plánovat asi tak dobře jako generál Custer."

Na Lowrieho košili se začaly objevovat tmavé skvrny. "Já se v takových věcech nevyznám. Myslel jsem, že mi pomůžeš."

"Já ji líbat nebudu. Dost na tom, že jsem musela líbat vlastní babičku."

"No to si piš, že ty ji líbat nebudeš. Jestli tu někdo bude líbat, jsem to já."

"Správně."

"Jo."

"Tak dál."

"Vždyť jo. Až ti řeknu, převezeš to. Dostaneš moje starý kosti tam dolů a já se postarám o zbytek."

Meg kývla. "Fajn. A teď už si přestaňte povídat pro sebe, sedají si."

Cicely uklidnila obecnstvo mávnutím elegantních prstů. Byla to úžasná žena, vysoká, s ocelově šedými vlasy a kulatými hnědými očima. Bylo celkem snadné pochopit, proč Lowrieho přitahuje.

"Dobrý večer, přátelé." Spiklenecky mrkla. "Musím předstírat, že je večer, kvůli sobotní repríze."

To byla typická Wardová. Režisér to tam nechá pro obě opakování. Obecnstvo se nadšeně pousmálo a okamžitě zapomělo na všechny svoje starosti.

"Dnes večer si budeme povídat o něčem, co nás všechny někdy v životě zasáhlo. Dnes si budeme s našimi hosty vyprávět o ztracených láskách."

Lowrie se málem pozvracel. Potní žlázy začaly pumpovat tekutinu po litrech.

"Ztracené lásky?" zasmála se Meg. "To je neuvěřitelný!"

"To ne," zasténal Lowrie. "To je na mě moc. Já nemůžu."

Jedna znepokojená paní ho zatahala za rukáv. "Není vám nic, drahoušku?"

Lowrie měl pocit, že mu hlavu nafukuje pumpička. "Nic mi není. To bude dobrý. Díky. Jenom potřebuju na vzduch."

Stál na třesoucích se nohou a připadal si náhle směšně. Nové šaty? Pusu Sissy? Co si to o sobě namlouval?

"Kam jdete?"

"Domů. Domů! Kam patřím."

Meg se mu vznášela před obličejem. "Ne! To nemůžete. Dostali jsme se až tak daleko."

"Uhni mi z cesty!"

Samozřejmě že seděli uprostřed řady. Na obou stranách se začaly otáčet hlavy.

"Sedněte si!"

"Já nemůžu."

"A co teda chcete dělat? Jít domů a umřít?"

Krev tepala Lowriemu v uších a přehlušovala jeho myšlenky.

"Jo!" překřikl ji. "Jo, jdu domů umřít!"

Takovéhle prohlášení si zjedná pozornost dost rychle. Ve studiu se rozhostilo naprosté ticho. Dokonce i kameramani přestali žvýkat.

Cicely Wardová si zakryla oči proti záři reflektorů. "Jste v pořádku, pane?"

Lowrie měl vyschlo v krku a úplně mokré dlaně. Typické.

"Tak pojdte na to!" pobízela ho Meg.

"Ne..."

"Ne, znamená to, že nejste v pořádku, pane?"

Ramenatí příslušníci ochranky se jako by nic začali stahovat do sektoru B.

"Neblázněte. To je zas další špatné rozhodnutí."

"Já nemůžu."

Cicely Wardová zamžourala. "Neznáme se?"

Lowrie se zhluboka nadechl a podíval se jí do tázavých očí. "Ahoj, Sissy."

"Sissy? Tak mi naposled říkal... Panebože -Lowrie?" Hvězda se zapotácěla a couvla; málem přitom upadla přes nízký stupínek.

Bezpečnostní služba přidala na tempu a domlouvala se velice profesionálními gesty.

"Jdeme, Lowrie!"

McCall se díval na svoji lásku z dob skoro před půl stoletím. Oči měla pořád stejné. Pořád úplně stejné.

"Tak jo, holka. Dostaň mě tam dolů."

"Nejvyšší čas," řekla Meg a vklouzla starému muži do těla. Lowrie okamžitě couvl na zadní sedadlo jako pasažér ve vyhlídkovém voze. Cítil ale mohl. Cítil sílu a vášeň mládí, jak mu proudí starým tělem.

"Ahoj, Sissy," zavolala Meg. "Počkej tam na mě, miláčku. Lowrie pro tebe... totiž... Já pro tebe něco mám."

Lowrie ve své vlastní hlavě zastěnal. Ta holka kouká na moc amerických televizních pořadů.

Bezpečnostní služba už vůbec nepředstírala klid a záutočila jako stádo obzvlášť podrážděných nosorožců. Jejich šéf si řval do rukávu.

"Sektor B. Máme tu jednoho potenciálního maniaka. Rychle!"

"A sakra. Musíme honem zmizet."

Meg vyskočila na zadní opěradlo a jen taktak unikla natahujícím se prstům nejbližšího strážce pořádku. Dvě další hlavy se srazily, když se jejich majitelé vrhli po místu, kde měl Lowrie předtím nohy. Zahihňala se. Bylo to úplně jako tenkrát, když ji honil celý ragbyový tým, protože o jejich dresech řekla, že jsou holčičí. Tenkrát ji taky nechytily.

Meg si dávala pozor, aby nikoho z diváků nekopla do hlavy, a poskakovala z jednoho opěradla na druhé. V perfektně ušitém obleku vypadala úžasně.

Cicely jen nevěřícně zírala. "Lowrie... já... Propána!"

Meg skočila do uličky. "Hned jsem u tebe, panenko."

Lowrie sykl. Panenko?

Kameramani se vzpamatovali a otáčeli objektivy jako tank věží. Tenhle neuvěřitelný člověk jim možná poskytne záběr roku. Jeden příliš horlivý vyhazovač se rozpráhl k ráně. Zabrzdil ji ale, protože nechtěl tomu dědovi rozbít hlavu. Zdržel se tím tak, že Meg mohla popadnout něčí košík s pletemínem a nastavit mu ho před pěst. Podle toho, jak vyhazovač zařval, narazil nejspíš na schovaný jehelníček.

"Olé!" křikla Meg a dramaticky zadupala podpatky.

"Olé!" zahalekalo publikum. Diváci si nemohli pomoci. Megino nadšení bylo nakažlivé.

Dolů na scénu vedlo schodiště se zábradlím. Se zábradlím z hladkých trubek.

"Panebože, to ne!" zakvílel Lowrie.

"Je mi líto," zasmála se Meg a naskočila na zábradlí ze strany. Sjela po něm dolů a cestou někomu vytrhla z nazdobeného slamáku růži.

Zbývala už jediná svalnatá překážka a tu místo ní vyřadil mikrofonista, když se pokoušel svou tyčí dosáhnout přes Lowrieho hlavu.

"Olé!" křikla Meg.

"Olé!" znovu zaburácelo publikum.

Cicely byla celá uzardělá. Bylo to jak z nějakého starého pirátského filmu. Tohle měli starouši rádi, a tak jim to Meg dávala.

Podala Cicely růži. "Pro tebe, můj klenote."

"Lowrie? Jsi to ty? Co tady děláš?"

"To, co jsem měl udělat už před čtyřiceti lety."

Meg popadla moderátorku do náruče. Publikum fascinovaně zíralo, kapesníky se množily jako houby po dešti.

Bylo to dokonalé. Romantické, zakázané, vzrušující. A pak se samozřejmě rozpoutalo peklo.

Krkoun se podíval dolů. Vznášel se šedesát metrů nad zemí.

"Haf," štěkl. "Hafaf haúúúú!"

"Huf, he he raf," zavrčel Esop bezchybnou pitbullštinou. Znamenalo to: "Uklidni se, mrtvý už jsi."

Krkoun si olízl z brady provazec slin. "No jo, pořád. Nech si ty vtipy. Prostě mi chvilku trvá, než si na ty věci se smrtí zvyknu, ne? Lítat po celém světě a tak."

Hologram se mu to pokusil vysvětlit: "Nejsme pevná hmota, chápej. Samozřejmě - když to vezmeš do důsledků, to jest na subatomární úrovni, tak to není tak docela pravda..."

Esop se zarazil, protože v Krkounově tváři jasně četl já-vím-houby-vo-čem-mluvíš. "Neboli, aby to pochopil každý tupec, můžeme se přesunout, kam chceme, jen když přesně víme, kde to je."

"Aha," řekl Krkoun, i když moc moudrý z toho nebyl ani tak. "Já chci být vedle toho dědka a popadnout ho pod krkem."

Esopovy teleskopické oči bzučely a otáčely se, jak četly elektrické impulzy v drátech.

"Myslím, že dokážu izolovat přesný signál."

"No tak dělej, ty ukecanej skřete!"

"Esope!"

"To je fuk."

Esopovy prsty se roztáhly a propletly se s potahovaným drátem. Kolem místa kontaktu vyšlehla vlákna energie.

"Drž se."

Krkoun skoro neměl čas ani nafnout a už se řítily spleť drátů, po kterých přicházel signál. Hardware letěl kolem nich a skrz ně. Krkoun přímo viděl, jak se elektrony spolu hádají. Díval se, jak to k sobě pozitivní a negativní ionty neodolatelně táhne. Ale nezdálo se, že by jim to vadilo.

Pak se vynořili objektivem kamery ven. Kolem nich to doslova bouřilo. Stovky postarších lidí stály, dupaly a volaly.

Ohromení příslušníci bezpečnostní služby se váleli porůznu po studiu a mnuli si postižené části těla.

Krkoun vydal hrdelní zavrčení. "Tady se mi líbí."

"To rád slyším," podotkl Esop suše. "Až přestaneš obdivovat interiér, tak by sis možná mohl všimnout, že náš cíl je ani ne tři metry od nás."

Krkoun zavětril do všech stran a okamžitě zaregistroval pach Meg Finnové. Byla uvnitř toho starce. Cítil, jak se v něm

ujímá vedení jeho psí polovina. Krk se mu svíral krvelačností. Ze špiček prstů se vysunuly zahnuté drápy.

"Já jí tu aurrru rroozerrrvu!"

Krkoun se odrazil na mocných zadních tlapách. Vletěl do Lowrieho těla jako beranidlo a vyrazil z něj Meg ven. Oba duchové se kutáleli po studiu a z aur jim sršely jiskry.

"Počkej, ty zrádkyně špinavá," vrčel posel pekla. "Pomažeš se mnou."

"A kam?" odsekla Meg. "Do psí boudy?"

Ta jedovatost byla čistě instinktivní. Ve skutečnosti se to, co z Meg Finnové zbylo, doslova klepalo. Krkoun byl jiný. Ne pouze v tom, že byl teď napůl pes; tohle bylo ještě něco jiného. Vypadal zlý a chytřejší. Viděl peklo a líbilo se mu tam.

"Raf haffuf huf," zavrčel psí chlapec. To by Esop přeložil jako: Tohle je poslední vtip, co jsi kdy udělala, protože já ti vyrvu jazyk!

Co ale bylo zvláštní, Meg to pochopila, i když z psí řeči neznala vůbec nic. Snad to bylo tou drápatou pěstí, co jí zblízka hrozila.

Esopovy obvodky doslova kouřily vzteky. "Ne, ty potvoro pitomá! Koukej tu holku nechat! Ona už svou roli sehrála. Jdi po tom starém!"

Ale nebylo to k ničemu. Krkoun byl příliš zaujatý svou pomstou. Situace se začínala vyvíjet neočekávanými směry.

Lowrie ze všeho tohotohle spirituálního zmatku neviděl vůbec nic. Podle něj šlo zatím všechno podle plánu. Meg ho dostala dolů, možná trochu teatrálněji než by si přál, ale byl tady. A teď bylo na něm, aby dokončil první bod svého seznamu přání: pusu Sissy.

Cicely Wardová byla ohromená; taky byste byli, kdyby se z ničeho nic objevil váš kluk z dob skoro před půlstoletím a nadělal vám z ochranky fašírku. Přesto se ale nepokusila vymanit z objetí Lowrieho paží. Paží, které začínaly vši tou námahou bolet.

"Lowrie?" řekla a ten hlas zněl skoro jako tenkrát, když jí bylo -nácť. "Proč jsi přišel?"

V té chvíli si Lowrie uvědomil, že je patrně v televizi.

"Za ztracenou láskou," odpověděl prostě a políbil ji na rty.

A dav doslova šlel, zvlášť když Cicely Wardová objala toho elegantního starého pána kolem krku a polibek mu oplátila. Bylo to fantastické, neuvěřitelné.

Z místa, kde se rty setkaly, vyšlehl éterický paprsek bílého světla. Omyl póry každého muže, ženy i ducha ve studiu.

Nikdo si to samozřejmě neuvědomil. Cítili jen to, že na okamžik je svět lepší.

Esop to ale věděl. Viděl ten paprsek a chápal přesně, oč jde. Průšvih. Velký.

I Krkoun to cítil. Ježaté chlupy na zátylku ho varovně zabrněly. "Co je k čertu tohle?" zavrčel a ohlédl se.

Esop měl právě tak čas odpovědět, než je paprsek energie srazil oba zpátky do podsvětí.

"Dobro," řekl. "Čisté stoprocentní dobro."

Meg si všimla, že jí aura výrazně zmodrala.

Cicely doprovodila Lowrieho k bráně, navenek proto, aby ho zaštitila před ochrankou, kterou silně svrběly prsty.

"Já pořád nemůžu uvěřit, že jsi to vážně ty," zastrčila si pramen vlasů za ucho. "Že tady přede mnou vážně stojí Lowrie McCall."

"Mám pár desítek let zpoždění," povzdychl Lowrie.

Televizní hvězda vzala jeho ruce do svých. "Možná, ale ještě nejdeš pozdě."

Meg měla dojem, že se už brzo pozvrací. "Prosím vás! Nechtě těch sentimentálních keců, McCalle. Dejte jí ještě hubana a jdem. Máme toho pořád moc před sebou."

"Sklapni. Nemám čas."

Cicely zamrkala. "Co jsi říkal?"

"Nic. To jsem... ehm... mluvil se svým vnitřním démonem. Takhle to dopadá, když člověk žije dlouho sám."

"Tak zůstaň. Aspoň chvíli. Máme si toho tolik co povídat."

Lowrie na okamžik zaváhal. Bylo to lákavé. "Ehm... ne. Mám před sebou ještě pár věcí. Důležitých."

Cicely si setřela z koutku oka malou slzu. "Chápu. Vrátiš se?"

Lowrie zaváhal. Řekni ano, bude všechno mnohem jednodušší. "Ne, Sissy. Myslím, že ne."

"Aha. No, tak nebo tak jsem tě moc ráda zase viděla. I když jen na chvíličku. A kdyby sis to rozmyslel..." Vtiskla mu do dlaně vizitku.

Lowrie ji k sobě přitiskl, známý parfém mu stoupl do hlavy. "Na shledanou, Sissy."

Cítil, jak je její tvář na jeho mokrá. "Na shledanou, příteli, a díky za tu sledovanost."

Lowrie vyšel z brány. Dessie si pletl na trávníku věneček z kopretin.

Lowrie se zarazil; ještě něco chtěl vědět. "Sissy," zavolal.

Otočila se a zamžourala proti sluníčku. "Ano?"

"Ten v-večer..." Lowrie se zakoktal, "po kině, když jsem tě nepolíbil. Myslelas někdy na to, jak...?"

Cicely se usmála skrz slzy. "Každý den a každou noc, Lowrie McCalle, každý den a každou noc."

Fotbalové šílenství

Pozdním autobusem vyrazili na sever. Horní patro bylo naštěstí prázdné.

"Vy jste vážně nic neviděl?" ptala se Meg nevěřicně.

Lowrie se podrbl na bradě. "Vůbec nic."

"Byl tam Krkoun, jenže byl napůl pes. Ještě se tam vznášel takový mrňous s vysunovacíma očima, a pak přišel obrovský bílý výbuch, který ty dva smetl, ale mně neudělal vůbec nic."

"Ne. Ničeho z toho jsem si nevšiml." Meg se zamračila. "Měl jste oči jen pro svoji holku"

Lowrie se s úsměvem opřel. "Povídej si, co chceš, strašidýlko. Dneska mi nikdo nedokáže zkazit náladu."

"Je to hnus. Starouši, co se líbají na potkání. Copak nemáte žádnou důstojnost?"

"A nejsi náhodou trochu žárlivá?"

"Žárlivá? Na co? Že jste líbal bábinu?"

Lowrie se narovnal. "Ne. Žárlivá... já nevím... na život? Že jsem šťastný?"

Meg se podívala z okna autobusu, jak kolem ubíhají ulice města. "Na takovéhle věci se ptáte čtrnáctileté holky? Já o takových věcech nepřemýšlím. Jen o muzice a sladkostech."

"Hmmm," protáhl pochybovačně Lowrie.

"Dělejte si hmmm, jak chcete. Myslím, že jste mi byl milejší, když jste byl nabroušený dědek."

Lowrie se odmítl nechat vyprovokovat. "Řekla bys mi něco, Meg?"

"Možná."

"Co ti udělal?"

"Kdo?"

"Víš dobře kdo. Franco. Co ti udělal, že tys mu za to udělala to, cos udělala?"

"To má být jazykolam?"

"Vážně."

"Vážně vám do toho nic není."

Lowrie kývl. "To máš pravdu. Já jenom myslel, že se z nás stávají přátelé."

Meg zahrozila prstem. "Já vím, co to děláte. Výčitky svědomí, co? Máma to na mě zkoušela pořád. Ale ono vám to nevyjde. Já o tom nechci mluvit."

Lowrie ustoupil. "No dobře, holka. Tak někdy jindy."

"Pochybuju," řekla Megina tvář. Ale nechtělo se jí hádat a tak změnila téma.

"Co je číslo dva?"

Lowrie zamrkal. "Prosím?"

"Číslo dva na seznamu. Druhé přání."

"Aha. Jo. Předpokládám, že o Croke Parku jsi už slyšela?"

"O tom starém stadionu? Co se tam hrajou takové ty staré irské hry? Hurling a galský fotbal?"

"Přesně. Největší a nejslavnější stadion v zemi. Místo s dlouhou historií -"

"No jo, no jo, chápu. Co je s ním?"

"Chci v Croke Parku kopnout míč do brány."

Meg to ani v nejmenším nepřekvapilo. "No jasně. Proč ne? A co takhle zaskákat si o tyči, když už v tom budeme?"

"Díky, souhlas, i když to myslíš ironicky."

"Předpokládám, že je za tím přáním taky nějaký příběh?"

"Jo."

"A nejsíš zrovna tak dlouhý a nudný jako ten předtím."

Lowrie se ušklíbl. "Je mi líto, ale ano."

"No tak povídejte," povzddechla Meg a uvelebila se do autobusového sedadla - ale raději ne příliš hluboko do něj.

Lowrie se usmál. "Když na tom trváš." Vytáhl odněkud svůj nezbytný doutník a vrazil si ho mezi zadní zuby. Nezapálil si ho ale. Veřejná doprava.

"Před válkou -"

"Před kterou?"

"Před světovou."

"První?"

"Druhou, ty chytrá. To není důležité."

"Pár Francouzů by s vámi možná tak úplně nesouhlasilo."

"Myslím pro příběh. Pro ten příběh to není důležité."

"Nezačínáte být trochu otrávený, Lowrie?"

"A nevíš proč? No zkrátka před druhou světovou válkou se můj otec rozhodl, že mě pošle do internátní školy."

"Má to něco společného s válkou?"

"Ne. Vlastně ne."

"Já to věděla! A přitom jsem se už těšila na válečnou historku."

"To bylo jen časové zařazení. Zapomeň na to."

"Sorry, Lowrie. Povídejte dál."

"Ne."

"Přestaňte se urážet a řekněte mi, jak to bylo."

"Musíme se pokaždé nejdřív pohádat?"

Meg kývla. "Bohužel asi jo. Jste na mě moc starý, než abych s vámi vyšla."

"Myslel jsem si to. No dobře, budu trpělivý. Ale jen proto, že vím, že se nemůžeš dočkat, až ten příběh uslyšíš. To jenom ta tvoje zatvrzelá pubertální náтура tě pořád nutí mě přerušovat."

Lowrie začal vyprávět. A jak mluvil, obrazy mu stoupaly z pórů a kroužily mu kolem hlavy jako impresionistický sen.

"Byl jsem vždycky spíš drobný, neměl jsem bratry ani sestry, tak se otec rozhodl, že internátní škola mě trochu zocelí."

Takové aspoň tenkrát vládlo přesvědčení, to bylo ještě před doktorem Spockem -"

"Co má Star Trek společného -"

Doktorem Spockem. Co napsal tu znamenitou knihu o péči o děti. Tys nikdy nepřečetla žádnou knížku?"

"Přečetla!" odsekla Meg, až trochu moc rozčileně. Nepovažovala za nutné se zmínit o tom, že nikdy nedočetla žádnou knížku bez obrázků.

"Takže když mi bylo jedenáct, poslali mě do chlapecké koleje Westgate. Báječné zařízení, samý sadistický násilník, a Křesťanští bratři, co to vedli, horovali pro tělesné tresty."

Meg soucitně kývla. Trochu jí to připomínalo čtvrt, kde vyrostla.

"K snídani byla ovesná kaše, k obědu a k svačině pořádný výprask. Učily se jen čtyři předměty: latina, irština, počty a fotbal. V ničem z toho jsem nevynikal. A protože jsem nebyl ani bohatý ani z Dublinu, stal se ze mě rychle jeden z nejmní oblíbených žáků ve škole."

"Není to od Charlese Dickense, že ne?" zeptala se Meg, aby vypadala vzdělaně. Upřímně řečeno, Olivera viděla nejmní dvacetkrát. Mámá ho měla ráda.

"Ale měl jsem přece jen jednu šanci zapadnout mezi ostatní. Po šesti měsících pekla jsem dostal příležitost..."

"Budu hádat. Zahodil jste ji?"

Lowrie důkladně zatahal z nezapáleného doutníku. Jeho výraz jí bohatě stačil jako odpověď.

"Tak co se stalo?" zeptala se Lowrieho přízračná partačka a zapomněla dokonce i na svůj obvyklý přiděl jedné sarkastické poznámky v každé větě.

"Tým mladších žáků z Westgate vypadl z meziškolního šampionátu ve fotbalu v semifinále. Tenkrát každý kluk snil o tom, že bude jednou hrát v Croke Parku, ale oni se tam nedostali. No a tak se nás pár jednou v noci sebralo, vyplížilo z ložnice a klusalo přes půl města na hřiště. Tým chtěl přelézt plot a chvíli si začutát, jen aby mohli říct, že hráli v Croke Parku. Přidat se mohli všichni, dokonce i chudí venkovani jako já."

„A jak jste to zvorali?"

"Na plot jsem vylezl bez problémů. Ale slézt na druhé straně dolů jsem už nedokázal."

"Dostal jste strach."

Lowrie se tvářil nešťastně. "Jo, dostal jsem strach. Jednou jsem měl šanci... jednou jedinkrát mě vzali někam s sebou. Já nevím, občas nemám rád ani sám sebe."

"Předpokládám, že nikdo z těch ostatních kluků s vámi pak nemluvil."

"Kdyby jen to."

"Ještě něco horšího?"

"Mnohem horšího."

"Tak povídejte."

"Chytili mě, když jsem lezl z plotu dolů."

"Ale kruci."

"Přesně tak. Noční hlídač zavolal Bratry, ti přijeli s dodávkou a kluky do ní nahnali jako stádo dobytka."

"Nadšení z toho nebyli, co?"

"Ne. Hromadné vyloučení. Všechny vyhodili..."

"Až na vás."

"Až na mě. A nejenom to, ještě mě dávali za příklad, jak jsem se rozumně rozhodl. Umiš si představit, když o mně před čtyřmi stovkami kluků řekli, že jsem rozumný?"

Meg se otřásla. "Zlý sen."

"Do konce roku se mnou nikdo nepromluvil."

"A teď se tam chcete vrátit."

"Musím se vrátit. To byla chvíle, kdy můj život mohl pokračovat docela jinak. Taky jsi určitě nějaký takový měla, Meg. Zloměk vteřiny, kdy se všechno zkazí?"

Meg se v duchu zase viděla v bytovkách pro seniory, jak se rozhoduje, jestli má nebo nemá vyskočit z toho okna.

Kývla. "Chápu. Musíte se tam vrátit."

Lowrie kývl. "Díky."

"Předpokládám, že by asi nestačilo jít tam ve dne na prohlídku s průvodcem?"

"Ne. Právě to lezení přes plot je důležité."

"Toho jsem se bála. To mi zas nadělá paseku v auře."

"Prosím tě, v čem je problém? Při tvých schopnostech přece nebude problém poradit si s jedním plotem a nočním hlídačem."

Meg se zasmála: "To zrovna, dědousi. Já bych řekla, že od první světové tam tu bezpečnostní službu kapku posílili."

"Od druhé."

"To je fuk. Jenom dovnitř, oběhnout a pryč. Nic složitého, ano?"

Lowrie si přehodil doutník do opačného koutku úst. "Nic složitého. Jen dovnitř a ven. Čestně," obrátil oči v sloup.

"Ostatně proč by tam měli posilovat ochranku? Tu trávu jim snad nikdo neukradne, no ne?"

Krkoun a Esop byli v cele zadržení devět. Celníci neměli ponětí, co jsou zač, a nechtěli je pustit, dokud to nebudou mít schválené z hlubších míst. Belzebuba odvolal z benefice největších světových diktátorů a nebyl z toho ani trochu nadšený.

V doku duši ho čekali dva členové personálu. Jejich drsné tváře byly tak dočerna ožehnuté ohněm, jako kdysi bývaly tváře strojvůdců parních lokomotiv. Tihle mládenci byli všichni ve svých předchozích životech hodně nebezpeční, takže je sem uklidili, aby nenadělali škody. Měli za úkol odlupovat vzpouzející se dušičky ze stěn tunelu. Obvykle se jim

řikalo houbaři.

"Co je?" zavrčel Belzebub na celníky.

"Vím já?" pokrčil rameny hlavní houbař snad o trochu méně uctivě, než by měl. Belzebub ho vypařil trojzubcem.

"Co je?" opakoval svou otázku novému veliteli.

"Dva noví, Vaše Nemilosti. Cela předběžného zadržení devět."

"A proč voláte mě?"

"Protože smrdí, Úctyhodnosti. Strašně. Nevím, co to je. Nikdy jsem ještě něco takového nečmuchal."

"Nečichal," opravil ho Belzebub.

"Necítíte to až sem?"

"Ne, já... to nic. Dostali sedativa?"

"Nebylo potřeba, Úctyhodnosti. Ty jsou komplet štronzo. Neviděj, neslyšej."

Belzebub potlačil nutkání opravovat gramatické chyby. Kdysi býval soukromým učitelem vojevůdce Attily.

"No a co? Šok z tunelu. Hodte je do mixéru. Zbylou energii mi můžete dobít vířivku."

Démon celník nervózně přešlápl na trojprstých nohách.

"Nějaký problém?" Bylo to spíš varování než otázka - tenhle trik znají všichni učitelé.

"No," koktal nešťastný houbař, dobře si vědom toho, že následující slova klidně mohou být jeho poslední.

"Jaké no?" utrl se na něj Belzebub. Docházela mu trpělivost. Chtěl se vrátit na banket dřív, než bude Mussolini předvádět to své slavné impresionistické číslo.

"No, oni ti dva jsou takoví divní."

"Divní?"

"Ten, co vypadá jako pes, tam jenom sedí a funí. A ten mrňous, ten vůbec není jako někdo. Furt se mu točí hlava a dycky je a pak není vidět. Spíš jak dyby vylez z telky."

Jakmile si Belzebub přeložil tuhle močálovou hantýrku, odstrčil houbaře a nahlédl malým okénkem do cely devět.

Krkoun seděl na lavici a slintal. Esop se vznášel nad ním. Zjevně uvázl v řečové smyčce. "Čisté stoprocentní dobro," bzučel. "Čisté stoprocentní dobro."

Belzebub si olízl tesáky. Plány se mu hatily. Jestli se o tomhle dozví Petr, dojde nejspíš na odvetná opatření. Ohmatal kapsy, aby našel mobilní telefon. Když ho objevil, stiskl jediné vytáčené tlačítko. Svatý Petr to vzal po třetím zazvonění.

"Ahoj, amigo. Que pasa?"

"Co je, Bube? Mám práci."

Belzebub se divoce rozhlédl po někom, koho by vypařil, ale houbař se moudře odklidil z dosahu.

"To už nemůže přítel ani zavolat a říct ahoj?"

"Přítel ano. Jenže ty nejsi přítel nikoho kromě sebe."

Belzebubovi se tvář zkřivila vzteky, ale jeho tón zůstal přátelský. "Poslyš, Pietro, to se mě ale dotklo. Po tom všem, co jsem pro tebe udělal."

"Vážně musíš mluvit v hádankách, Bube? Na co si to vy tam dole pořád hrajete? To je jak... z Hollywoodu. Podle mě tím zakrýváte nedostatek sebevědomí."

Jen počkej, vrátný, myslel si Belzebub. Jednou si to s tebou vyřídím. "Koukej, Petře. Ta malá Irka."

"Co je s ní?"

"Objevila se už na Výsostech?"

"Cože? Tvůj Lovec duší se vrátil s prázdnými rukama?"

"Jaký Lovec? Petře, teď jsi mě ale bodl přímo do srdce."

"Hmmm," protáhl Petr pochybovačně.

"Tak viděl jsi ji?"

Dlouho bylo ticho. Petr bojoval se svými povinnostmi. Světci nesmějí lhát, dokonce ani démonům.

"Ne," povzdychl konečně. "Ještě se neobjevila."

Belzebub se radostně zašklebil. "No, ona si nejspíš nakonec zpečetí osud bez tvé i bez mojí pomoci."

"Určitě," zavrčel Petr a ukončil hovor.

Démon si potěšené poposkočil. Hra ještě neskončila. Rázně vykročil k interkomu na zdi.

"Centrála?" řekl do mluvítko.

"Zde centrála," ozval se hlas herečky odměněné Oscarem. Vůbec se to tu hemžilo Oscary, vlastně jejich držiteli. Ti se s dušemi loučili skoro tak snadno jako programátoři.

"Tady Dvojka." Tohle kódové jméno nesnášel. Proč na tom Pán trvá? Bylo to skoro, jako by chtěl, aby se jeho pobočníkovi smáli.

"Mluvte, Dvojko."

Belzebub si tím nemohl být jistý ale měl pocit, že slyší zdušené hihňání. "Pošlete Myishiho do cel předběžného zadržení."

"Ano, pane. Hned to bude, pane."

"A řekněte mu, ať si vezme kufřík s nářadím."

Bezpečnostní opatření byla mnohem vydatnější. Kolem celého obvodu stadionu byl drátěný plot s šestimetrovou bránou a strážní budkou. Na betonových sloupech bzučely a otáčely se bezpečnostní kamery.

"Já jsem vám to říkala," procedila Meg mezi zuby, jak to umějí jen děti.

Lowrie usoudil, že tohle je vhodný okamžik zapálit si doutník. "No dobře, tak jsi jednou měla pravdu. Co s tím uděláš?"

"To samé, co s Dessiem. Podívám se trochu strážnému do mozku, a otevři se, sezame, jsme tam."

Lowrie dlouze zabafal z doutníku. Žhavý konec ozářil jeho tvář, jako by se mu do ní nahrnula krev.

"Ne. To není k ničemu."

Meg se zamračila, až se jí nakrabilily přízračné pihy na kořeni nosu.

"K ničemu? A proč? Moc jednoduché, co? Nebo byste chtěl ty strážné taky pusinkovat?"

"Musím se dovnitř vloupat," vysvětloval Lowrie. "Musí to být riskantní. O to hlavně jde."

"To tedy nevím, co takové vloupání udělá s mou aurou. Přesně tím způsobem jsem se přece do téhle kaše dostala."

"No, to brzo zjistíš. Jdeme!"

Než stačila Meg protestovat, Lowrie se začal belhat přes silnici a konec doutníku nadskakoval jako opilá světluška.

Obešli plot až na místo, kde byl stín. Stála tu ulice terasových domů.

"Tady to je to místo," sípál Lowrie a držel se za srdce.

"No jen si zapalte další doutník, zapalte si!"

Stařík odhodil zbytek doutníku do bláta a zašlápl ho podpatkem svých nových bot. "Máš pravdu, je zbytečné urychlovat... ten proces."

"Takže tady jste ležli přes plot. Před padesáti lety."

"To je víc."

Takhle od paty se plot zdál obrovský. Mount Everest mezi ploty. Nepřekonatelný. A i kdyby člověk do té výšky nějak dokázal vylézt, čekala ho přátelská tvář kamery průmyslové televize, která se chystala ho nahoře zvěčnit.

Lowrie zakašlal. Začalo to zlehka, ale postupně to sílilo, až to otřásalo celým jeho tělem. Cítil v uších bušit srdce.

Připomnělo mu to, jak těžce je nemocný. Meg se snesla k němu dolů.

"Určitě to chcete zkoušet, dědulo?"

Lowrieho kašel zeslábl do chraptavého sípání. "Cože? Jasně. Dokud ještě můžu."

"Tak ať je po vašem. Ale aspoň tu kameru nechtě na mně. Před válkou je tady taky neměli."

Lowrie vykašlal do trávy chuchvalec hlenu. "No dobře."

Meg se vznesla na vrchol plotu. Kovová kamera na ni zabzučela jako zvědavý robot.

KAMERO, pomyslela si a obrátila objektiv ostře doleva, chvilku toč jiný kousek té cesty.

Takhle shora vypadal Lowrie ještě ubožeji. Ani nový oblek nedokázal zakrýt, jak nahrbená má záda a jak se mu třesou ruce. Dokonce i teenagerovi muselo být jasné, že takhle pokračovat nemůže. Z jeho šesti měsíců se mohou stát týdny, možná i jen dny, když to půjde tak dál.

"Lowrie, vy byste měl být v nemocnici," řekla tiše, když zase slétla dolů.

"To zrovna," odsekl starý muž a na čele se mu zaleskl studený pot. "Co bych tak asi dělal v posteli? To samé co celý život. Nic! Tak pomůžeš mi nebo ne?"

"Já nevím. Nevím, jestli bych měla."

"Máš strach o tu svoji auru?"

"Ne. Z nějakého pitomého důvodu jsem měla strach o vás."

Oba dva pak chvíli uraženě mlčeli. Tuhle schopnost si člověk zřejmě zachová, i když je mrtvý. Meg ale měla výhodu, protože se jí do nohavic nevrátil vířivý ledový vítr.

"Tak co?" ozval se nakonec Lowrie, znechucený tím, že mrazivé ticho musel porušit první.

Meg povzddechla. "Pusťte mě tam."

Převtělování bylo případ od případu snadnější. Jako by už věděla, v které části mozku se usadit. Nemusela se hrabat v trapných starých vzpomínkách ani nechutných tělesných funkcích, se kterými nechtěla nic mít. Ale svým způsobem to bylo i těžší. Meg cítila, jak jí dochází energie, jako by byla zadýchaná, ale v hlavě místo v plicích. (Jestli to čte nějaký duch, bude vědět, o čem mluvím.)

Rozhýbala Lowrie mu prsty na rukou a nohou. Byly ztuhlé jako zarezlá branka.

"Tak to tedy nebude nic jednoduchého."

Plot se nad ní tyčil; takhle ze země jí připadal ještě vyšší. Díry v plotě měly tvar kosočtverce a byly malé. V těchhle hranatých velikých botách neměl Lowrie šanci se do nich dostat. Zula je a uvázala za tkaničky kolem krku. Bláto jí okamžitě prosáklo ponožkami k nohám.

"To studí!" hihňala se. "To si ještě pamatuju!"

"Nemohla bys sebou trochu hodit?" zlobil se Lowrie uvnitř své vlastní hlavy. "Než z toho dostanu zápal plic!"

"No dobře, bručouně. Nechtě na hlavě, jo?" Poplácala temeno Lowrieho hlavy. "A sakra, pozdě!"

Ale i když vtipkovala, ten úkol ji také děsil. I kdyby musela používat svoje vlastní čtrnáctileté tělo, nebyla si jistá, jestli by to dokázala. Zahákla prsty do drátů a začala šplhat.

Asi v polovině ji začaly bolet klouby. Bolest ji bodala do končetin jako šlehnutí neviditelným bičem. A navíc sílil vítr, komíhal plotem a hrozil šklebícího se lezce shodit.

"Aspoň že nepr..."

"Neříkej to!" varoval Lowrie. Meg to nedořekla. Nikdy nevěřila na štěstí, ani v dobrém, ani ve zlém. Ale teď už byla ochotná věřit naprosto všemu. Po celé věčnosti zpoceného odfukování se usadila rozkročmo na horním břevnu.

"Vy se potíte jako dveře od chlíva, dědouši," ulevila si.

"Ta košile je zničená."

Taky srdce mu bušilo. Její přítomnost ho už nedokázala docela uklidnit. Nepochybovala o tom, že kdyby se Lowrie pokusil ten plot přelézt sám, ležel by teď už dole v blátě jako mrtvola.

Meg si nahoře udělala krátkou přestávku. Vítr se do nich opíral ze všech stran. Člověk by si myslel, že mohutné tribuny, teď' potměšlé, vítr aspoň trochu zarazí. Ale ne. Vítr se vetřel dovnitř skulinami, soustředil se jako voda v trubce.

Přehoupala se na druhou stranu. Lowrieho nohy už nebyly skoro k ničemu, celé tělo tedy viselo na prstech rukou. Klouby sténaly a hrozily prasknout. Po námaze, která jí připadala věčná, se konečně skulila na zem. Louže vody promáčela zadek Lowrieho kalhot. Meg byla tak vyčerpaná, že jí to bylo jedno. "Nevím, jak se dostaneme ven," zajíkala se, "ale přes ten plot ne. Ještě jedno takové šplhání a bude s námi konec s oběma."

Vyklouzla starému muži z hlavy a vrátila nad ním kontrolu jeho majiteli. Lowrie okamžitě naplno pocítil oteklé srdce, bušící mu v hrudi.

"To je šílenství," lapal po dechu. "Pitomost."

Meg byla projednou ráda, že je duch. Přinejmenším už všechny ty věci kolem smrti má za sebou.

"Vždyť jsem to říkala."

Lowrie se chvíli bezvládně opíral o plot, až se bušení, které mu otřásalo hrudi, pomalu zmírnilo v pouhé pulzování.

"No tak jo," vydechl. "Už je mi líp. Jdeme."

"Určitě?"

Starý muž se zvedl. "Vzdát to teď přece nemá cenu, no ne? To nejtěžší už máme za sebou."

"My? Vy jste tam jen seděl a díval se. Já musela to vaše zhuntované tělo přetáhnout přes plot."

"Proto tady jsi, ne?"

"Asi jo."

"Dobře. Mohla by ses tedy laskavě přestat hádat a pustit se do toho, než doopravdy dostanu infarkt?"

Výrovnávací gól

Croke Park byl i v tuhle noční dobu dobře osvětlený. Oranžové lampy vysoko nad hlavou bzučely a vrhaly do mohutných tribun obrovské stíny. Všude se válely láhve a plechovky; vítr je svál do koutů jako závěje smetí. Uklízeči zřejmě ještě nevykonali svou práci po velkém zápase.

Lowrie dokulhal až na samotné hřiště. Noc zalévala trávník bledým světlem, od něhož získal přízračně bílou barvu. Starý muž se usmíval od ucha k uchu. Byl tady!

Opravdu byl na Croke Park, po tolika letech. Došel do středového kruhu, paže rozpřažené, koupal se v obdivu svých nepřítomných spolužáků. Tak co, vy posměváčci? Kdo tady nemá kuráž? Kdo je venkovskej srab?

"To jsem já!" křikl a hlas se odrážel od tribun.

"Lowrie McCall sem vlezl uprostřed noci!"

Meg se usmála. Úplně viděla, jak ze starého muže tryská štěstí jako oranžové rachejtičky.

"Přišel jsem dát góla na Croke Park!"

"Vážně?" řekl nějaký hlas.

Lowrie a Meg se otočili.

Strážný si je měřil velice nepřátelským pohledem, vysílačka se mu houpala nízko na boku jako šestiraňák.

"A řekněte mi jedno," pokračoval lakonicky. "Jak vy dva hodláte dát gól, když ani jeden z vás nemá míč?"

Lowrie polkl. Meg mrkla. Naskýtaly se hned dvě nepříjemné otázky. První: Opravdu, jak budou hrát fotbal bez míče? A

druhá: Co ten strážný myslel tím "vy dva"?

Strážný významně sevřel prsty svou vysílačku v pouzdru.

"Řekněte mi jeden dobrý důvod, proč bych neměl-"

Lowrie ho přerušil: "Neznám vás?"

Meg to taky tak připadalo. Byl jí povědomý.

Strážný pokrčil rameny. "Nemyslím. A nezkoušejte odvést řeč. Dejte mi jeden -"

"Nemáte náhodou bratra?"

"Myslíte Dessieho?"

"Dělá to co vy?"

"Bezpečnostní konzultant jako já. Hlídá všechny ty hlavouny z RTÉ, víme?"

"A studoval středověkou poezii?"

"Já bych spíš řekl sprostý říkanky. Znáte ho?"

Lowrie kývl. "Tak trochu. Dneska mi otevíral."

"Svět je malý." Strážný napřáhl ruku. "Já jsem Murt. Dessieho kamarád je taky... a tak dál."

Lowrie ruku váhavě stiskl, protože si nebyl jistý, jestli to není způsob, jak ho nenápadně spoutat. Když odbyli formality, vrátil se Murt zase k práci.

"No ale k věci. Ehm, dejte mi jeden -" Tentokrát se strážný přerušil sám, po tváři se mu jako virus šířilo poznání. "Hej.

Lowrie McCall. Vy jste on, žejo?"

"Kdo on?"

"No ten z telky. Co líbal Cicely Wardovou. Vy máte ale drzost!"

"To si mě s někým pletete."

"Ale jo, jen to klidně vykládejte. Tuhle starou vrásčitou tvář poznám kdekoliv. Byly vás plné večerní zprávy, s tím vaším olé a jak jste poskakoval po sedadlech jako Errol Flynn."

Lowrie si nedokázal pomoci, aby se spokojeně nepousmál.

"No dobře, byl jsem to já."

"Co jste zač? Utekl jste z blázince a líbáte celebrity?" Murt vytřeštil oči: "Hele, nehoníte teď zrovna další oběť?"

"Ne, nic takového!"

"To doufám. Jedna věc je dostat se do průšvihů sám. Druhá je tahat do něj taky tuhle slečnu."

"Jakou slečnu?" ptal se Lowrie nevinně.

"To má být jako vtip?"

"On mě vidí," sykla Meg. Byla teď ráda, že se rozhodla jít a ne se vznášet. Kdo říkal, že urazit se nikdy nikomu neprospěje?

"Jasně že tě vidím. I když je to zvláštní, ale na monitoru ve strážní budce jsem si tě nevšiml."

"Na hřišti je taky kamera?"

"No jasně že je. To by přece byla pitomost, hlídat plot a hřiště ne. A tady té holky jsem si na monitoru nevšiml."

"To je proto, že jsem -"

"To je proto, že se táhne jako sirup," přerušil ji Lowrie. "Člověk by myslel, že takové staré vykopávce, jako jsem já, bude bohaté stačit, ale kdepak."

Murt o krok couvl. "Vy dva jste nejspíš šilenci. Tohle budu hlásit."

"Ne, Murte!" zarazil ho Lowrie a snažil se zůstat klidný. "Já vám povím, proč jsem tady. Pravdu. Celou. Všechno o Sissy Wardové. Komplet. Dobrá story, no ne? Nedělní noviny za ni zaplatí majlant."

Murt si přezvykoval dlouhý knír a uvažoval o té nabídce. "Myslíte? Jako takové to senzační odhalení, jo?"

"Přesně."

"Já vám řeknu co. Povídejte a já se podle toho rozhodnu."

"To není fér!" protestovala Meg. "To pak máte všechny trumfy vy!"

"Život není fér, holka," vesele se zašklebil Murt.

"No o tom mi povídejte," zabručela náhle viditelná duše.

"Tak dobře. Beru," vložil se do toho spěšně Lowrie, aby Meg nestačila znepřátelit možného spojence.

"Fajn!" usmál se Murt spokojeně. "Tak povídejte. Celou pravdu a nic než pravdu. Ve své práci jsem se naučil poznat pohádku na sto mil."

"Celou pravdu," souhlasil Lowrie.

Podle svého slibu pak nočnímu hlídači řekl, co se vlastně děje. Pravdu. No, volný výklad pravdy. No dobře, tak ranec bezostyšných holých lží. Takových, o nichž usoudil, že je oba nedostanou pod zámek vypolstrované cely v blázinci.

"Všechno to začalo... ehm... v pátek týden."

"Vážně," dodala Meg. "To bude ještě zajímavé."

"Když... dědeček tady Meg... ležel na smrtelné posteli."

Meg dramaticky vzlykla: "Chudák děda!"

"Všichni jsme stáli kolem něj a čekali, až tomu

chudákovi dotiká budík." Když člověk lže, vždycky je dobré vypočítat to co největším množstvím pravdy. Lowrie se podíval úkosem na Murta, jestli jeho pohádkový detektor už něco cítí. Noční hlídač ale vypadal tím výmyslem úplně zaujatý

"Víte, on děda byl moc hodný člověk, ale kapku k ničemu. Život mu utíkal a on se na to jen koukal. A jak tam ležel, měl najednou pocit, že nebyl zrovna dobrým příkladem tady pro svou vnučku. Tak ze mě vymámil slib."

"Jaký slib?" ujelo Meg, kterou to proti její vůli zaujalo. „A jo vlastně, vymámil tady z Lowrieho slib, on totiž býval..."

Lowrie se po Meg s obavami podíval. Její výmysly nebudou asi tak krotké jako ty jeho.

"On totiž z dědou za války sloužil u zvláštních jednotek."

Murt pozvedl obočí. "No to vysvětluje, jak dokázala takováhle vykopávka jako on přelézt ten plot." Pak si obočí zase sedlo tam, kam mělo. "Tak co to bylo za slib?"

Lowrie si nervózně podrbal místo na bradě, kde dřív mával strniště. "Ten slib... ano... totiž že já, jeho nejlepší přítel -"

"A velící důstojník Bojových teriérů," dodal duch, který se zjevně výborně bavil.

"Ano," procedil Lowrie mezi zuby. "A velící důstojník Bojových..."

"Teriérů."

"Teriérů. Díky, Meg. Slíbil jsem, že udělám všechno to, co on litoval, že neudělal."

Murt hvízdal. "A jedna z těch věcí bylo políbit Cicely Wardovou."

"Přesně."

"A teď si chcete zakopat na Croke Park?"

"Pokud možno."

Murt si přezvykoval špičku kníru. Choulostivá záležitost. Technicky vzato to byl jednoznačný případ. Zavolat policii a ať si to už vyřídí sami. Jenže...

"A kde máte míč?"

Meg a Lowrie se zahanbeně usmáli.

"Zapomněli jsme ho."

"Jestli takhle vypadají zvláštní jednotky," ušklíbl se Murt. "Bože všemohoucí, já jsem se asi zbláznil. Počkejte chvíliku."

Murt se otočil a odklusal k strážní budce, baterka a vysílačka mu pleskaly o stehno.

Meg se konečně rozchechtala; už chvíli měla co dělat, aby nevypřskla.

"No to je síla, on to sežral!"

"Ne díky tobě. Bojovní teriéři!"

"Jen jsem to chtěla trochu oživit."

"No děkuju pěkně."

"Není zač."

Před nimi tiše leželo hřiště a přes něj jako šustivý bruslař klouzal osamělý sáček od chipsů.

"Stejně je to strašidelný, ne?" zašeptala Meg.

"Ty jsi odborník."

"Ale vážně. Myslím jako že mě vidí. To bych ráda věděla proč? Co je na něm tak zvláštního?"

Lowrie pokrčil rameny. "Co já vím. Třeba jsi mu taky nějak ublížila. Když jsi byla živá."

"Vždyť ho ani neznám."

"Ani třeba anonymní telefony nebo něco?"

"Do Dublinu ne. Tady hovor na účet volaného nikdo nebral."

"No, s tím si můžeme lámat hlavu potom. Teď bys do mě měla naskočit a udělat, co máš, než se Murt vrátí."

"Já myslela, že tohle chcete udělat sám?"

Lowrie se div nezadusil. "Já bych to strašně rád udělal sám, ale co mi vořech takových dvou lupičů rozhrýzal nohu, kopu takřikajíc pod psa."

"No jasně, jen o tom zas mluvte," zavrčela Meg a vklouzla Lowriemu do kůže. "Už jsem to neslyšela celých deset minut."

Murt přiklusal zpátky, břicho se mu na každém kroku třásl.

"Tady ho máte," zafuněl a hodil Lowriemu kožený kopací míč.

Osoba, kterou považoval za Lowrieho, míč obratně chytila a zatočila na jednom prstě, jak to dělávají basketbalisté. Meg svého času hrávala basketbal výborně.

"Jedno vám povím, Murte," řekla, "měl byste se trochu dostat do formy. Ta pneumatika, co s sebou nosíte, vás pošle do tunelu předčasně."

Murt ukázal palcem k tunelu pro hráče. "V tunelu jsem teď byl. Kde je ta holka?"

Lowrie, divák ve vlastní hlavě, se okamžitě zajíkl, jenže Meg se celý život vyplétala ze složitých situací pohotovými lžemi. "Volali ji na mobil," vysvětlila Lowrieho chraplavým hlasem. "Nahrává zrovna album a ve studiu potřebovali rychle dodělat nějaké doprovody."

Murt podezíravě přimhouřil oči. "Aha. Takže zas přelezla plot, co?"

"Jo. Ta holka je skvělá sportovkyně. Vlastně je v irské atletické reprezentaci."

"Hm." Murtův detektor pohádek zřejmě moc citlivý nebyl. "Jo. Loni na olympiádě vyhrála dvě zlaté."

"Loni?" opakoval Murt a snažil se v duchu dělit čtyřmi.

"Takový ten dlouhý běh a to s poskakováním."

"Maratón a překážky?"

"To je ono. Je to úžasné děvče. Uvažuji o tom, že bych ji adoptoval."

"Já myslím, že to byl její dědeček, kdo umřel?"

"Jo, to jo, ale... on to byl... ehm... taky její otec, adoptoval ji, když její skuteční rodiče umřeli... při útoku šíleného paviana na safari." Lowrieho vědomí nevědělo v tom lebečním kině, jestli se má smát nebo plakat.

Murt si zamnul spánky. Cítil, jak ho začíná bolet hlava. "No tak už dost o tom zázračném dítěti. Kopnete si do toho balónu nebo ne?"

"Samozřejmě že kopnu. Proto jsem tady, ne?"

Meg vyšla na posvátný trávník Croke Park. Z tribun vybuchovaly zbytkové vzpomínky a pobízely dávno nehrající týmy. Všude kolem ní stíny dávných hráčů kličkovaly, běhaly a podrážely si nohy, když se rozhodčí neřádal. To nadšení bylo nakažlivé. Meg by skoro uvěřila, že se některého z těch finále skutečně účastní. Ona teď musí proměnit vítěznou penaltu v posledních vteřinách zápasu. Cítila, jak Lowriemu vzrušeně bije srdce. Konečně, po padesáti letech, si plnil svůj sen.

Meg postavila bílý kožený míč na trávník a o osm kroků ustoupila. Přízračné davy ztichly. Hráči se vytratili, síla této chvíle je vymazala. Lowrie se v duchu pomodlil. Ona to dokáže. Svého času býval docela dobrý fotbalista. Meg může použít jeho vzpomínky. Vyslal je k ní. Každý míč, do kterého kdy kopl. Každý zápas, ve kterém se honil po nějakém rozbahněném trávníku. Všechno to tu bylo, uložené v zaprášeném proudu elektronů vzadu v hlavě.

"Aha," řekla Meg a postavila se úplně jinak. Trochu zešíkla, váhu na zadní nohu. Žádný problém. Vítr skoro nefoukal a ona se snadno trefoř mezi tyče.

Tentokrát poprvé skutečně spolupracovali. Mozek a svaly fungovaly zároveň. Meg olízla Lowrieho prst a zvedla ho, aby zjistila směr větru. Pak pocítila tabák na chuťových buňkách jazyka, který obývala.

"Brrr," otřásla se a plivla na trávník. Vzhledem k tomu, že měla k dispozici prastaré prokoušené plíce, uvolnilo se trochu víc, než čekala.

"Fuj tajksl. Co to se sebou provádíte?"

"Ber to jako poučení," hulákal Lowrie ze svého úkrytu.

"Jaký? Kouření škodí zdraví?"

Tenhle rozhovor byl sice naprosto typický pro partnerství mezi Meg a Lowriem, jenže chudák Murt z něj byl vedle.

"Vy jste blázen, co? Úplnej cvok. Tak je to. Já tady pomáhám šilenci. Měli by mě zavřít taky." Hlídač sáhl po vysílačce.

"Ne, Murte, počkejte," volala zoufale Meg. "To jsou jenom vzpomínky. Někdy se mi takhle vrací ty doby, co jsem býval u Bojovných teriérů. Občas... je to zase jako tenkrát... jako doopravdy..." Meg teatrálně vzlykla a schovala tvář do dlaní. Mezi prsty se nenápadně dívala, co na to Murt.

"No tak dobře. Ale doufám, že mi Sunday World za tu vaši historku hodně dobře zaplatí. Co všechno já tady s váma musím vytrpět..."

Meg se zhluboka nadechla a rozběhla se k míči. Zasáhla ho vnitřní hranou nohy, přesně jak jí to ukázaly Lowrieho vzpomínky. Míč se zakymácel, poskočil a odkutálel se asi metr.

Murt si mohl smíchem čelist vyvrátit.

"Nééé..." vyl. "Dost, dost! Takovouhle komedii já nevydržím!"

"Ten míč je tvrdý," sténala Meg a mnula si Lowrieho krátké staré prsty. "Já znám jenom takové ty plastové z benzínky."

Murt radostně tleskal. "Jakže se jmenovala ta vaše jednotka? Nebyli to Vztekli pudlíci?"

"No dobře, Murte. Hrozná legrace."

"Myslím, že tady kousek mají klubovnu skautky. Nemám tam doběhnout a přivést pár těch slečen, aby vám ukázaly, jak se kope?"

Lowrie v duchu zasténal: "On má pravdu. Kopeš jako..."

"Jako co?"

"No, však víš. Jako..."

"Jako holka? To jste chtěl říct?"

"No..."

"Já jsem holka!" rozkřikla se Meg. "Já jsem holka, jasný? Co jste čekal?"

Chudák Murt byl v podstatě velice slušný člověk a Megin výbuch v něm vyvolal výčitky svědomí. "Ale nejste holka. To měl být vtíp. Heleďte, zkuste to ještě jednou."

Ale Meg se nehodlala jen tak uklidnit. Měla pocit, že má docela právo se pěkně důkladně urazit a chvíli si žbrblat pro sebe. "Dědku pitomá, i s tím seznamem. Prý že pomoz mi srovnat si život, jo. Dělán, co můžu. S tou pusou to vyšlo, no ne? Málem mě přitom zabili. A co z toho mám?"

Nadávký. Kopeš jako holka. Mám sto chutí se na místě otočit a vrátit se do tunelu."

"Ale nechoďte do tunelu," chlácholil ho Murt. "Zkuste to ještě jednou."

"A co z toho budu mít?" vztekala se Meg tak moc, že zapoměla, kdo má vlastně být. "Co se budu namáhat pro nějakýho nevděčného starýho dědka?"

Murt se výhružně narovnal. "Protože ten starej dědek je váš nejlepší kamarád. Udělejte to kvůli němu a taky kvůli tý holce. Nějaký vzor by rozhodně potřebovala."

Bylo až neuvěřitelné, jak Murt dokázal uhodit hřebíček na hlavičku, ačkoli neměl nejmenší ponětí, co se děje.

Meg beze slova sebrala míč a postavila ho na značku penalty.

Odněkud ze tmy zašeptal Lowrieho hlas: "Děkuju."

"Ještě mi neděkujte," odpověděla Meg, zatímco dělala osm obřích kroků dozadu. "Ta věc je jako kámen."

Murt k ní došel od postranní čáry, vysílačka mu pleskala o stehno. "Něco vám poradím."

"Hezký!" křikla Meg. Ve skutečnosti tím myslela: "Vypadni!"

"Když jsem musel kopnout míč na velkou dálku," pokračoval Murt spokojeně, aniž tušil, že se mu o čelo rozbíjejí oranžové vlny nepřátelství, "vždycky jsem si představoval, že je to něčí hlava. Někoho, koho jsem neměl moc rád."

Meg ztuhla. Tohle byla opravdu dobrá rada. Změnit míč v hlavu. A ona přesně věděla v kterou.

Nachystala se. Míč už nebyl jen nevinná kožená

koule, byla to Francova hlava. A mluvila na ni.

"Tohle je teď můj dům, slečinko, takže tím končí rozmazlování princezničky, jasné? Budeš dělat, co ti řeknu a když ti řeknu..."

"Vážně?" zeptala se Meg a rozběhla se.

"Především zapomeň na to, co bylo doteď. Nejsem tvoje služka. Nebudu za tebou běhat po domě a sbírat špinavý prádlo. Odteď ti nastanou nové časy, slečinko, úplně nové Časy. A tvoje maminka tě zachránit nepřijde. Protože ta tvoje milovaná maminka je..."

"Drž hubu!" hekla Meg a kopla do míče větší silou, než kdy do čeho kopla v životě i potom.

Francova hlava vyletěla do vzduchu a vrazila mezi tyče tak, že se celá branka rozechvěla. Pak se zase změnila v nevinný míč a sklouzla k zemi.

Murt nevěřil svým očím. "Beru všechno zpátky," vydechl. "Reprezentanti by se od vás mohli učit. Nic takového jsem neviděl... no, ještě nikdy. Vždyť to málem protřhlo síť, proboha. Myslel jsem, že to proletí skrz."

Po Megině tváři - nebo po té, kterou právě obývala - se pomalu rozlil široký úsměv. "Měl jste pravdu," řekla a před očima ještě viděla Francův překvapený obličej. "Moc pěkný pocit to byl."

Murt svého svěřence odvedl turniketem ven.

"Nebudete z toho mít doufám problémy?"

Murt zavrtěl hlavou. "Ne. Nechal jsem vás kopnout a pak jsem vás vyhodil. Nic na tom není. Kromě toho ta bezpečnostní služba mi patří."

Meg kývla. "Fajn. Poslyšte, Murte, díky. Pro Lowrieho... chci říct pro mě... pro mě to hodně znamenalo."

"To nic. Co bych neudělal pro příslušníka Bojových teriérů."

A než stačila Meg zareagovat, popadl Murt Lowrieho za ruku a začal jí rázně třepat. Část Meg do něj vklouzlo, než se vzpamatovala a spěšně stáhla.

Murt pustil Lowrieho ruku a zvědavě se podíval na své prsty. "Hmm," zamumlal. "To bylo..."

"Co bylo?"

Murt zamrkal. "Nic. Jen se mi zdálo... ne, nic."

"Tak nashle, Murte. A pozdravujte Dessieho."

"Jasně. Poslyšte, můžu se vás na něco zeptat?"

"No, ptejte se."

"Ta holka, ta olympijská zpěvačka?"

"Ano?"

"Určitě s ní nejste příbuzný?"

"Určitě ne. Proč?"

Murt se zamračil. "Já jen že... Občas, když se podívám na vás, jako bych viděl její tvář." Nervózně se zasmál. "Asi jsem už přepracovaný."

Meg a Lowrie se společně zasmáli, možná o decibel hlasitěji, než měli. "To asi ano, Murte. To asi ano."

Noční hlídač za nimi zamkl turniket a oni se znova ocitli v městských ulicích. Jen se Murt vrátil do stínů Croke Park, Meg se vymanila z Lowrieho buněčné struktury.

"Aúúú!" zasténal Lowrie. "Moje noha. Tys musela ten balón pořádně nakopnout."

"Hmmm," odpověděla zachmuřeně Meg.

"Co je?" divil se Lowrie. "Co se děje? To už máme dva ze čtyř. Už jsme v polovině."

Meg si sedla na zeď, spíš ze zvyku než že by si potřebovala odpočinout. "To kvůli Murtovi. Já už vím, proč mě vidí."

"Vážně? Proč?"

"Ted, když jsme si podávali ruce, trochu jsem do něj nakoukla. Náhodou. Já nevyzvídám a nic takového."

"Ne?"

"Životní síla. Energie, nebo jak tomu chcete říkat."

"Co je s ní?"

"Je prázdná. Je pryč. Vypotřebovaná."

"On umírá?"

"Mamka říkávala o našem autě, když jsme ještě měly auto, že jede na výpary. Ze mu došla šťáva. Já myslím, že Murt je na tom stejně. Víc duch než tělo. Proto mě taky viděl. Je na tom jako já. Skoro."

"Nemůžeš pro něj nic udělat?"

Meg zavrtěla hlavou. "Ne. Tyhle věci nedokážu. No, přinejmenším má auru jasně modrou. Ten bude na Výsostech dřív, než si uvědomí, že umřel."

Murt se ze strážní věže díval, jak odcházejí. Vytřeštěnými očima sledoval, jak se dívka vynořila ze starcova těla. On to věděl! On věděl, že na těch dvou je něco divného. Serval obal z čisté videokazety a vrazil ji do kamery. Pozdě. Ten zvláštní pár už zmizel ve stínu.

Tohle bylo veliké. Větší, než si myslel. A kupodivu měl pocit, že tomu rozumí. Ona byla duch a měla nějaké poslání. Jenže jak to ví on? Murt pokrčil rameny, byla to přece jen teorie. Nemělo cenu se kvůli tomu moc vzrušovat. Měl by ale zavolat Dessiemu a poradit se s ním, jak na to jít. Dessie byl vždycky lepší obchodník.

Jen představa, že bude zas muset poslouchat jednu z Dessieho přednášek, mu prudce zvedla tlak. Než se stačí vzpamatovat, bude to Dessieho projekt a on bude jen podřízený. Jenže na druhou stranu - jeho mladší bratříček umí vymáčknout pár babek skoro ze všeho.

Než ale bude s Dessiem mluvit, musí se trochu povzbudit. Pěkně silný čaj, to bude přesně to pravé. Murt se zvedl z otáčecí židle a došel do kuchyňky. Na odkapávači stála dřeváková konvice. Její zástrčka byla dočerna ožehnutá a trčely z ní dráty. Měl by to spravit nebo si možná i koupit úplně novou konvici.

Murt pokrčil rameny. O to se postará zítra. Tohle spěchá. Však ona to ta stará rachotina projednou ještě vydrží. Murt otřepal ze zástrčky pár kapek vody a natáhl se k zásuvce...

Myishi poklepal na monitor mozkové sondy. "Tady je ten problém. Přesně tady."

"No bylo načase," zavrčel Belzebub. Celý ten večer byl katastrofa. Samozřejmě jen pro něj. Všichni ostatní vyšší démoni se v rudém sále cpali ohroženými druhy.

"Všechno šlo podle plánu, mimochodem spíš navzdory než díky vašemu Lovci duší, a pak ten starý muž políbil tu starou ženu a BENG!"

"BENG? O čem to mluvíš, ty tupý techniku?"

Myishi zatajil dech a spolkl jedovatou poznámku v tom smyslu, že jestli on je tupý technik, Belzebub je technický tupec. Podobná konstatování totiž obvykle vedla k šoku čtvrté úrovně na velmi bolestivém místě.

"Vidíte to bílé světlo, Belzebub-san?"

Pekelná Dvojka se naklonila nad monitor. Trochu se v Krkounově mozkové hmotě chvěl. "Jo. Samozřejmě že to vidím."

"Dobro. Stoprocentní pozitivní energie. Velice vzácná. Dokonalý okamžik. Nezapleť se do toho jediný smrtelný hřích."

Když se dvě molekuly dobra tímhle způsobem srazí, BENG! Molekulární fúze. Pro nás naprostá katastrofa. Sežvýkalo nám ho to jako... jako když žralok rozzvýká želví mládě."

Belzebub se otřásl.

"Zas mu to spálilo mozek. Odčerpalo mu to energii a poslalo ho to zpátky sem rychleji, než hyena orve maso z..."

"No dobře, dobře, je mi to jasné, nech si ty nechutnosti."

Myishi se pro sebe usmál. Pán je choulostivý! V téhle části vesmíru to není zrovna běžná vlastnost.

"Je na záznamu něco užitečného?"

"Ne, Belzebub-san. Po tom polibku jen statický šum."

"A co ten tvůj robotek, ten... ten Yzop?"

"Esop."

"Ale vždyť je to jedno. Zaznamenal něco užitečného?"

Esop ještě blikal nad jejich hlavami a donekonečna opakoval svou větu. Myishi mu naštěstí ztlumil zvuk.

"Bohužel systém po přetížení zhavaroval, ale můžu ho rebootovat ze serveru..." Zarazil se, protože si vzpomněl, co se stalo, když naposledy zavalil Belzebuba kupou žargonu. A jak jinak, na špičce trojzubce jeho nadřízeného už teď sršel

pořádný výboj. "Chci říct, že hologram se vypnul, ale že ho můžu zase nastartovat."

"Dobře. Tak proč to nefekneš rovnou? A nemohl bys udělat něco s tím smradem? Je odporný."

Myishi váhavě natáhl vzduch. "Moc ne. Ono to časem vyprchá. Je to vůně štěstí. Eau de joi. Není v tom ani stopa zla. Připomíná mi květiny..."

"A pečení."

"A mýdlo."

"A vánek od oceánu."

Démoni se otřásl.

"Hnus," prohlásili oba zároveň.

Historický okamžik. Poprvé a patrně naposledy, co se Belzebub a Myishi v něčem shodli.

A Belzebubovi se ten pocit nelíbil. "No tak je zase rozjeď. A žádný opravářský výmluvy. Díly se nemusejí objednávat z Tchajwanu, takže máš deset minut, než ti začnu vyrábět popáleniny na zadku toho tvýho hezkýho hedvábnýho obleku. Rozumíme si?"

Myishi se hluboce uklonil. "Naprosto, Belzebub-san."

Programátor si svlékl sako a odhalil se trup kompletně pokrytý složitým tetováním. Na prsou se mu vlnili draci, o ramena se tříštily tsunami. Zatajil dech, aby necítil pach dobra, a ponořil se do bažiny Krkounovy šedé kůry mozkové. Jako všichni intelektuálové ani on nedokázal odolat nutkání vysvětlovat, co dělá.

"Vlna pozitivní energie přetížila Lovcovu vlastní rezervu životní síly. Zabíla ho znova, dalo by se říct. A také mu vymazala paměť. Jeho hlava je jako prázdný džber. Hologram našťestí má uloženou kopii paměťových vzorců. Bohužel hologram čerpá energii ze stejných zdrojů jako jeho hostitel, takže když vypadne jeden, vypadne všechno."

Myishi připojil sondu k vnějšímu zdroji energie. Po vodiči se syčením přeběhla modrá jiskra a za ní pak několik dalších. Skočily do mísy Krkounovy lebky a otupělý Lovec duší se začal svíjet v křeči. Esop se točil jako káča a tempo jeho mluvy se zvýšilo na čtyři sta slov za vteřinu. Jeho mikročipy okamžitě spustily sebediagnostiku a hologram začal důkladně kontrolovat všechny disky a programy. Za tři celé čtyři desetiny sekundy došel Esop k názoru, že je z osmdesáti osmi procent funkční. Jeho teleskopické oči se zaostřily.

"Ó, Veliký," řekl a hluboce se uklonil.

"Díky," odpověděl Belzebub, kterému to proti jeho vůli polichotilo. Myishi se nenamáhal vyvracet mu jeho omyl. "Je ten pitomec ještě funkční?"

"Haf," řekl Krkoun.

"Bohužel to vypadá, že ano."

Belzebub zakvílel: "Dokonce i tvoje hologramy jsou ironické. Řekni mi, Myishi, proč bych toho tvýho mrňavýho kamarádíčka neměl hned teď usmazit?"

"Dovolte mi odpovědět," ozval se Esop a hladce sklouzl vedle svého pána. "Na rozdíl od vašeho Lovce duší jsem analyticky programován způsobem patentovaným společností Myishi, což mi umožnilo přístup ke vzpomínkám pana Brennana, a mohu tedy předpovědět, kde se naše toulavá duše za svého pobytu v rovině živých objeví."

Belzebub se na Myishiho zamračil. "Vypadá to jako ty a mluví to jako ty. Nenávídím to."

Myishi se uklonil několikrát a velmi hluboko.

Byl si dobře vědom toho, že jeho digitální výtvar dělí od ohnivé likvidace jen nanosekundy.

"Chce říct, Belzebub-san, že ví, kam Meg Finnová půjde."

Belzebub mu pohledem fialových očí dal náležitě pocítit veškerou sílu svých pochybností. "Určitě?"

Esop dokončil jakési komplikované výpočty.

"Podle videozáznamu mého hostitele trpí ta dívka obsesivně-kompulzivní poruchou. Pokud je přesvědčena, že po sobě na zemi zanechala nějakou nedokončenou záležitost, pokusí se zmanipulovat toho starocha tak, aby ji mohla uzavřít." To na Belzebuba zabralo. Nepřipustil by to, ale jeho trojzubec přestal jiskřit. "Hmm. A předpokládám, že nějaká taková nedokončená věc tam je?"

Esop na stěnu cely promítl obrázek zachmuřeného muže. "Její nevlastní otec Franco Kelly. Meg Finnová vůči němu chová silný odpor. I přes své předchozí akce cítí, že s ním má stále ještě nevyřízené účty."

Belzebub neochotně kývl. "Tak dobře. Dám ti ještě jednu šanci, ale jen proto, že nemám na vybranou. Tenhle ranec sádla je jediná neregistrovaná duše, kterou mám. Kdybych mohl poslat někoho jiného, kohokoli jiného, udělal bych to."

Myishi si s úlevou oddechl. Jeho prototyp prozatím přežije.

"Protože po té nehodě s dobrem je hostitelská mozková kapacita ještě nižší než předtím, napumpuji do něj co nejvíc šťávy, ale při takovémhle poškození -"

"Kolik bude mít času?"

"Dvanáct hodin. Nejvýš osmnáct. Pak si bude muset životní sílu opatřit někde jinde."

Belzebub šťouchl do malého orientálce břichem a přirazil ho na zeď. "Taky je to tvoje poslední šance, Myishi. Je ti to doufám jasné."

Myishi jen kývl. Je to zvláštní, jak člověka opustí ironie, když mu hrozí zánik.

"Jestli všechny ty tvoje chytrý technický hračky nedokážou Pánovi opatřit jedinou duši, možná tě vyměníme za novější model. Upgradujeme, abych použil tvůj výraz."

Belzebub se zachechtal. Tohle miloval, když mohl proti někomu použít vlastní zbraně, samozřejmě s černým humorem. Koneckonců, byl démon.

Myishi uvažoval o tom, že zabručí nějakou orientální nadávkou, ale rozmyslel si to: Belzebub dokáže číst ve slabých myslech; možná taky umí japonsky. "Samozřejmě, Belzebub-san. Velice dobrý vtíp."

Belzebub si delikátně olízl zuby rozeklaným jazykem. "Já jsem si to myslel."
Programátor povzdechl. Zase už se bude muset hrabat v odporném mozku toho tvora. Bylo to jako chtít po Michelangelovi, aby kreslil pastelkami.

Smutná záležitost

Meg se dívala na svoje prsty, nebo spíš se dívala na chvějivou auru kolem nich. Červená modrá, červená modrá. Pořád jí to připadalo fialové. Intenzita se ale zmenšovala, jak jí ubývalo životní síly. Začínalo být těžší a těžší myslet si DÍRA nebo ŽIDLE, a také vznášet se bylo méně snadné než dřív. Vzpomněla si, co říkal Třepota, ten můrka z tunelu. Čas utíká, tik tak tik tak.

"Víte, v čem je problém?" řekla Lowriemu, který se pokoušel aspoň na chvíli si schrupnout. To byl úkol skoro nemožný, když po pokoji obcházel věčně bdělý duch.

"Poslyš, tenhle pokoj stojí čtyřicet liber za noc," odsekl podrážděně a zvedl se na loket.

"No tak proč ty peníze vyplýtvat spaním? Zůstaňte vzhůru a mluvte se mnou."

Lowrie si povzdechl. Nechala ho být šest hodin. Asi by měl být vděčný aspoň za to. "No tak dobře. Jsem vzhůru. Co je to?"

"Ten problém? Chcete vědět, co to je?"

Lowrie obrátil oči v sloup. "Jo, asi mi to budeš muset upřesnit. My dva totiž máme problémů až nad hlavu. Například já brzo umřu, a ty jsi duch -"

"Ne," přerušila ho Meg. "Problém je s tím vaším seznamem."

"Co je se seznamem?"

"No, já vám mám pomáhat a tím má moje aura zmodrat."

"Jasně. Zatím to chápu."

"Jenže všechny ty věci, co děláme, nejsou zrovna legální, takže..."

Lowrie kývl. "Rozumím. Ty činy samy podkopávají tvoje dobré úmysly."

"Přesně. A taky mi utíká čas. A když vy půlku času prochrápete..."

"Viš, my vykopávky potřebujeme odpočívat."

"Já vím. Mohla bych vám skočit do hlavy, když spíte."

"Jenže to ti zase ubírá energii. Tak nebo tak, jsi na tom bita." Zalovil v kapse saka, které se sušilo na radiátoru, a vytáhl odtamtud zmačkaný seznam přání. "A číslo tři se ti nebude už vůbec líbit."

"No povídejte. Co to je?"

Lowrie se zhluboka nadechl. "Je to... ehm..." začal si ohmatávat kapsy a hledat brýle.

"Přestaňte zdržovat, Lowrie. Sám jste ten seznam psal. Netvrďte mi najednou, že si ho nepamatujete."

Lowrie luskl prsty. "Aha! Už se mi to vybavuje. Jasně. Číslo tři na seznamu přání Lowrieho McCallaje..."

"Co?"

"Číslo tři je: Balón do zubů."

Meg kývla. "Co to je? Budu hádat: Kdysi jste dal některému z těch svých ufňukaných kamarádků pořádně do zubů balónem a teď se mu po těch letech chcete omluvit a pak si s pláčem padnete do náruče?"

Lowrie zavrtěl hlavou. "Chyba," řekl a v hlase

neměl ani špetku humoru. "Existuje jeden člověk. Zlomyslný násilník jménem Brendan Bali. A já mu chci vrazit jednu do zubů."

"Vy chcete, abych šla do pekla? Je to tak?" Meg zuřila. Teď zrovna mu vysvětlila, jak jí špatné skutky kazí dobré úmysly, a ten dědek na ní teď chce, aby někoho napadla. A ne jen tak někoho, ale důchodce. Někoho, kdo to vůbec nebude tušit. To bude docela jistě zatracená. Jedna rána - a její aura bude červenější než humr v hrnci.

"Neboj. To poslední je úplně legální a morální."

Ale Meg se nechtěla nechat uchválnit.

"Poslední! Já se nedostanu dál než k tomuhle. Jen se vaše pěst dotkne brady toho člověka, tak já mizím a ženu si to tou červenou dírou dolů s vidlemi v zadku!"

"Poslyš, když tě sem poslali, abys to udělala, tak to musí být správné, no ne?"

Meg na vteřinku zaváhala a uvažovala nad jeho tvrzením.

"To se vám snadno řekne. Vám o nesmrtelnou duši nejde."

Lowrie povzdechl. "Meg, prosím."

Zadívala se mu do tváře. Slušnost a čestnost se z ní vznášely jako motýli albíni. Meg v té chvíli uposlechla svůj instinkt a rozhodla se. Nechala si to sice pro sebe, ale byla připravená to náležitě prodat stylem Co jsem vám říkala, jestli se ukáže, že měla pravdu.

"No dobře," usmála se potměšile. "Udělám to."

Lowrie byl okamžitě ve střehu. "Určitě?"

"Samozřejmě. Řekla jsem přece, že to udělám, co chcete ještě slyšet?"

"Mmm," zavrčel Lowrie podezíravě. Ale už se naučil, že s touhle přízračnou partáčkou se musí radovat i z malých vítězství.

Odhlásili se z hotelu na Leeson Street a skočili do autobusu na nádraží Heuston. No, "skočili" možná není zrovna to pravé slovo. Spíš kulhali, když vezmeme v úvahu stav Lowrieho pravé nohy po včerejším kopu. Ani Meg se nevnášela jako obvykle; rozhodla se radši jít, aby šetřila zbytek své energie.

Autobus byl našlapaný, a i když Lowrie dělal ten nejdojemnější stařecký kukuč, jaký uměl, vypadal ve svém novém obleku tak elegantně, že ho nikdo nepustil sednout. A také ho poznali. Rozesmátá babička s velkým účesem jasně růžové barvy se oddělila od skupinky hihňajících se kamarádek a vyrazila uličkou k Lowriemu.

"Jste to vy, že ano?"

Trochu zvláštní otázka. Neměl na vybranou nic než to připustit. "Ano. Jsem to já."

Žena se otočila a křikla přes celý autobus. Seržant na cvičáku by se za takový řev nemusel stydět. "Je to vážně on, holky. Neříkala jsem to?"

"No tak, Flor," křikla jedna z nich v odpověď. "Jdi na to!"

Znovu se obrátila k náhle nervóznímu Lowriemu. "Tak co, políbíte mě?"

Lowrie polkl. "Neměl jsem to v úmyslu, madam."

"Hele, slyšíte ho? Madam. Tomu říkám džentlas. Skoro jako ten Sean Connery. Akorát že ošklivý."

"Díky," odpověděl Lowrie nejistě.

"Tak co? Děláte to přece v tomhle stylu, ne? Že líbáte zralé ženy na setkání?" Flor zavřela oči a našpulila leskle růžové rty.

Meg se zahihňala. "No šup, šup."

Lowrie ji zoufale probodl pohledem. "Pomoc," vyslovil bezhlesně.

Zachránil ho řidič autobusu. "Nádraží Heuston," křikl a dveře se otevřely.

Lowrie vyklouzl zadním východem ven.

"Já vystupuju, madam," zavolal z bezpečí ulice. "Těšilo mě. 'Adieu!'"

Ta francouzština měla velký úspěch. Flor přitiskla tvář na sklo autobusu, až na něm zůstala lepkavá stopa po jejích rtech. Lowrie zakryl ušklíbnutí úsměvem a zamával za odjíždějícím vozidlem.

"Kdo to byl?" zeptala se Meg.

"Já nevím, cizí ženská."

"Nemyslím ona. Myslím ten člověk, co říkal madam a adieu."

"O čem to mluvíš?" odsekl Lowrie a ignoroval přitom nechápavé výrazy kolemjdoucích.

"No," pokračovala Meg, "ten Lowrie McCall, co já ho znám, na žádnou takovouhle romantiku není. Ten totiž na to nemá čas, protože musí dělat starého bručlavého dědka a hrozně se litovat."

Lowrie cítil, jak ho to nutí usmát se, a tvrdě bojoval, aby úsměv potlačil. Nepomohlo to, zuby se přece jen prodraly ven.

"Je to úsměv? Já snad překvapením omdlím."

"Ale sklapni. Promiňte - to neplatilo vám," vysvětlil kolemjdoucímu.

I přes ta drsná slova úsměv nezmizel. Meg měla pravdu. Měnil se - ve své nové já. V člověka, kterým by byl mohl být.

Ve vlaku na jih nebylo žádné kupé volné. Vypadalo to, že se ve Wexfordu konají dostihy. Lotrie a Meg byli proto nuceni přerušit komunikaci. To jest Lowrie musel mít pusu zavřenou.

Meg to ale vydržet nedokázala, jenom sedět a nemluvit. Koneckonců, byla teenagerka. Generace MTV. Potřebovala zábavu.

"Myslete na to," sykla.

Lowrie pozvedl obočí. Na co?

"Na toho kluka. Toho násilníka. Myslete na něj."

Lowrie si zakryl uši rukama.

"Nebojte se. Já se vám do mozku plést nebudu. Ale už tak se dá říct, že vidím většinu vašich myšlenek. Jako v telce s mizerným příjmem. Ale když se hodně soustředíte..."

Lowrie zavřel oči a soustředil se. Nad hlavou mu zavířil a zhmotnil se obraz. Byla to Cicely Wardová.

"Ne na ni, Romeo. Vy taky myslíte pořád na to samé, co?"

Lowrie se omluvně usmál a zkusil to znova.

Objevil se nový obraz. Tenhle byl zakalený špatnými vzpomínkami. Okrajové objekty se měnily nebo splývaly. Ale lidé byli zřetelní. Křišťálově jasní. Tyhle vzpomínky byly ostré jako nůž.

Byl to zvláštní způsob vyprávění příběhu: očima, nikoli hlasem vyprávějího. Bylo to jako film o kameramanovi, ale Meg si na to brzo zvykla. Fascinovaně seděla, úplně ponořená do této epizody, která změnila směr života mladého Lowrieho McCalla. Kdyby se dívala na Lowrieho tvář, nikoli nad ni, viděla by, jak se mu čelo krčí ustaranými vráskami. Nebylo pro něj snadné ten příběh vyprávět. Ale jak jednou začal, sypalo se mu to z mozku, jako by se to seběhlo včera...

Když mi bylo patnáct, byl jsem už trochu tvrdší. Venkovani ve Westgate nepřežili, když si nepořídili hroší kůži. Další možnost už bylo jen odjet v slzách domů. Dopadl tak Sod Kelly a Mikser French. Z dvou ošlehaných kluků z venkova udělaly roky šikanování ubřečené trosky. Je pravda, že se jich nikdo nikdy ani nedotkl, ale jsou i jiné způsoby šikany. Úskočné způsoby.

Vždycky jsem slyšel, že násilníci jsou samí tupci. Rance svalů s tykví místo hlavy. Zjistil jsem ale, že to tak není.

Násilníci městského střihu se považovali za vtipné intelektuály, kteří britkým sarkasmem a veřejným zostuzením ukazují venkovským buranům, kde je jejich místo.

Dokonalá ukázka byl Brendan Balí. Kdokoli jiný s příjmením Balí by měl nějakou přezdívku - Balón nebo třeba Balík.

Brendan ale ne. Ten byl na přezdívku příliš oblíbený. A příliš nebezpečný.

Balí se z nějakého důvodu rozhodl zajímat se speciálně o mě. Možná ho tak podráždilo, že jsem přežil tu katastrofu v

Croke Park. Při tom masovém vylučování přišel o několik kamarádů. On sám fotbal nehrál. Musel by se moc potit. Jemu bylo mnohem milejší stát za postranní čarou a trousit jedovaté poznámky.

Celé roky jsem s tím byl smířený. Sklonil jsem hlavu a šel jsem dál. Slova, říkal jsem si, jsou to jen slova. Pak jsem začal strašně rychle růst. Bylo mi patnáct a vytahoval jsem se do výšky jako rákosí. Díval jsem se Ballovi na nos, nikoli na krk.

I moje postavení ve škole se měnilo. Bratři zapomněli na svoje nepřátelství, když jsem začal dávat góly v meziškolské lize. A když kolem prošel Balí a šlehl po mě některou ze svých poznámek, odrážely se ode mě jako hubení obránci. Mohl být pokoj. Jenže já jsem začal být pyšný. A to osud neodpouští.

Jednou odpoledne jsem šel do šatny a cestou jsem dribloval míčem na noze. No a hádej, kdo šel zrovna kolem mě. Balí a spol. Několik nedávných vítězství mi dodalo sebevědomí. Neuhnul jsem tedy ke stěně a nesklopil jsem oči. Usmál jsem se na ně od ucha k uchu a koženým míčem jsem přitom otáčel v rukou. Ballovi se to nelíbilo. Pro něj to bylo, jako by pes zaútočil na pána. Nebyl si jistý, co má dělat, ale protože měl za patami svoje nohsledy, nemohl než pronést unavenou poznámku.

"Dva už jsem vyřídil, burane," řekl. "Dva jsem vyřídil a ještě mi zbýváš ty."

V té chvíli jsem si uvědomil, že je nejistý. Znal jsem tenhle pohled ze hřiště. Takový mají brankáři, když nevědí, jestli vyběhnout, nebo zůstat na čáře.

Takže jsem předstíral, že po něm házím míčem. Takového něco člověk dělá s kamarády milionkrát za den. Jenže Balí nebyl můj přítel. Předstíral jsem, že házím míč. A Balí ucul.

No a co? Nejspíš si myslíš, že o nic nešlo. A máš pravdu. Jenže Balí to tak neviděl. Pro něj to bylo smrtelně vážné. Za jeho krátký rozmazlený život to byla nejspíš ta nejhorší věc, která se mu kdy stala. Vyvedl ho z míry venkovský balík. Řekl bych, že trvalo asi tak dva dny, než se oheň v jeho tvářích změnil v led. Pak začal sprádat pomstu.

Já jako idiot jsem si myslel, že jsem se násilníkovi postavil a on už mi dá napříště pokoj. Hloupost. Hloupost. Hloupost. Pozemky Westgate College sahaly až za fotbalová hřiště, tam, kde široká louka sbíhala k řece Liffey. Každé léto přijel sedlák se sekačkou a za mírný poplatek si směl odvézt seno.

Samozřejmě bylo zakázáno chodit dolů k řece po setmění. Až na týden po červnových zkouškách. Těch pár dnů bylo nepsaným zákonem, že se vyšší ročníky mohou scházet na břehu řeky a ve tmě si tam spolu zakouřit. Jen ti nejstarší. Přísně vzato to bylo ilegální. Ale všichni to přehlíželi.

Vůbec jsem tam neměl chodit. Fotbalový tým, ve kterém jsem měl své jediné spojení, zůstával toho dne přes noc v Roscommonu po přátelském utkání. Já bych byl měl sedět v ložnici, pečovat o natržený ramenní vaz, který mi nedovolil nastoupit, a počítat hodiny, kdy se dostanu domů.

Ale říkal jsem si, že dole u řeky budou jen internátní žáci. Balí a jeho banda bude tou dobou už bezpečně doma u maminek. Tak jsem si přitáhl obinadlo kolem ramene, prohrábl jsem si vlasy kartáčem a vykročil přes louku.

Šel jsem v krátkých rukávech, tlustý svetr jsem měl uvázaný kolem pasu. Uzel byl velký jako fotbalový míč. Na ten svetr si vzpomínám. Kluci z města si z něj neustále dělali legraci. Podle nich moje matka zahnila nějakou nevinnou ovečku do kouta a za kopyta ji vytáhla z kožichu.

Kluci seděli na břehu, vyfukovali kouř do modré noci nebo házeli kamením do řeky. Usadil jsem se u jedné partičky, která si vyhrábala z břehu hrst oblázků. Při tom množství zábavy, kterou dnes mladí mají, se to zdá nudné. Jenže pro nás tenkrát sedět na břehu, slyšet z města vzdálené rokenrolové melodie a nemít nic na práci - to byl vrchol rozkoše.

Pak dorazil Balí. A Brendan samozřejmě nikdy nikam nechodil sám. Jeho oddané hyeny kolem něj obíhaly jako planety kolem Slunce. Vůbec tam neměli co dělat. Kluci, co do školy jen docházeli, nesměli v noci dovnitř, stejně jako internátní žáci nesměli ven. Jenže Balí měl nevyřízené účty a tak přebrodili řeku kousek proti proudu, pod přehradou.

Opřel jsem si hlavu do dlaní a doufal. Třeba mají jiný důvod vrátit se do školy. Konečně, co jsem udělal? Nic. Jen jsem předstíral, že házím míč.

Cítil jsem, jak se přede mnou zastavili. Pochechtávali se a čekali, až začne zábava. Ať už se stane cokoli, bude to veliké. Balí by si nenamočil boty pro nějakou tu obyčejnou šikanu.

První samozřejmě promluvil Brendan. "Dobrá večer, McCalle. Jak se vede zemědělské komunitě?"

Slova jako "komunita" chlapci moc často nepoužívali. Přišlo nám to divné. Brendan to ale dělal. Mluvil jako jeden z těch lidí, co namlouvali filmové týdeníky.

Neodpověděl jsem. Ve skutečnosti to nebyla ani otázka. Věděl jsem, že ať řeknu co řeknu, bude to pro něj záminka po mně vyjet.

Kopl mě do nohy. "Tak co? Jak jde život v té vaší zchátra-lé jeskyni?"

Tenkrát jsem ani nevěděl, co znamená "zchátralý". I tak si to slovo ale pamatuji.

"Stáhla tvoje máma z kůže ještě nějaké ovce?"

Všichni kolem se zachechtali. Ovce z kůže. Ha ha ha. V té chvíli jsem ovšem už promluvit musel. Nemohl jsem dovolit, aby si dělal legraci z mojí mámy. Rozhodl jsem se vstát, abych měl lepší šanci utéct nebo zaútočit.

"Nejsem žádný zemědělec, Balle. Nebydlíme v jeskyni a moje máma nestahuje ovce z kůže."

"Nepovídej. Vážně?"

Jo."

Sestoupili se v polokruhu kolem mě. Oči se jim leskly dokonce i tady ve stínu stromů. Uvědomil jsem si, že pili. Tenhle pohled jsem už viděl, doma v Newfordu. Měli jsme tam obecního opilce, jako ostatně každá vesnice v Irsku.

Ten náš konkrétní exemplář se vždycky rozhodl vyřizovat si staré účty, když si dal pár skleniček. Vypadalo to, že Balla napadlo to samé.

"Víš ty co, McCalle? Mě takové drobnosti nezajímají. Buran bude vždycky buran."

Čekalo se, že na to odpovím, i když to vlastně nebyla otázka. Urážení se podobá tenisu a Brendan odpálil míček na mou

půlku kurtu. Problém byl v tom, že já jsem hrát nechtěl. Rozhodl jsem se zkusit taktiku zlého pohledu, která se na fotbalovém hřišti osvědčila. Tam to ovšem mělo tu výhodu, že síly obou stran byly víceméně vyrovnané. Tady jsem byl sám proti deseti. Můj upřený pohled ho ještě víc rozzuřil.

"Co je s tebou, burane? Kočka ti sežrala jazyk? Nebo možná ovce, nebo kráva?"

Zaťal jsem zuby. Ať řeknu co řeknu, překrouť to proti mně a já budu vypadat hloupě.

"Víš, McCalle, ty si v poslední době začínáš moc vyskakovat. Jsi na foukaný. Ne tak ponížený, jak bys měl."

Ponížený? Kterýpak teenager by použil zrovna tohle slovo?

Na protějším břehu se shromáždila skupinka dívek. Nakláněly se přes zábradlí, hihňaly se a mávaly. Balí jim zamávání blahosklonně oplatil. Další část jeho fanklubu. Přišly se podívat na zahanbení stipendisty.

"Takže odteď," pokračoval trochu hlasitěji, aby ho bylo dobře slyšet, "si přeju, abys mě oslovoval pane."

Z nosu mi vystřelilo nevěřící odfrknutí. Tak moc jsem se soustředil na ústa, že jsem zapomněl na nos.

Balí zrudnul. "Nějaký problém, prcku?"

Nepohnul jsem ani s valem. Ani víčkem ne.

"Povídám, nějaký problém?"

Pokrčil jsem rameny. Nebylo to ani ano, ani ne.

Brendan se rozhodl vyložit si to jako ne.

"Dobře. Tak si to poslechneme."

Zamrkal jsem. Tohle už vážně přeháněl.

"Hezky řekni: Mně to vyhovuje, pane."

Jako pitomec jsem se zrovna v té chvíli rozhodl promluvit. "Brendane, nemusíš mi říkat pane."

Mezi stromy cvrčeli cvrčci, ale přísahal bych, že i oni toho v té chvíli nechali. Ticho ovšem netrvalo dlouho. Být násilník má tu nevýhodu, že i tvoji kamarádi v duchu touží, abys to od někoho schytl. Děvčata za plotem se hystericky chechtala a nadšeně plácala do zábradlí.

"Jsi třída, Paddy. Tys to tomu svaloušovi nandal!"

Uhodl jsem, že Paddy jsem já. I Brendan to uhodl a změnil se z vtipného intelektuála na rváče během jediného okamžiku.

Než si sám uvědomil, co dělá, sekl po mně rukou. Prsty mě zasáhly přes ústa. Pálilo to, ale jinak to celkem nic nebylo.

Hůř mě už zřackovala ryba ocasem. Balí se překvapeně podíval na svou pěst, jako by ho zradila. Přestal se ovládat, a to na veřejnosti.

Využit zmatku je oblíbená fotbalová taktika, a tak jsem se rozhodl ji použít. Opřel jsem se dlaněmi o hrud' toho řvouna a strčil jsem ho, jak nejvíc jsem dokázal. Zapotácel se a sjel po zádech ze břehu. Trapas.

Ballova banda se po mně vrhla jako psi na lišku. Byli dost slabí, protože v životě ještě ani den pořádně nepracovali. Ale bylo jich na mě moc a tak mě přimáčkli k zemi, až mi bláto začvachtalo kolem uší.

Dívky u plotu se pořád ještě smály. Byli jsme pro ně divadlo, jako představení v kině.

Balí se vyšplhal po svahu zpátky a otrepával si bláto ze saka. Nadšeně nevypadal.

"Požádej mě, ať tě pustím," spolkl před publikem svůj vztek.

"Cože?"

"Chceš vstát?"

Podezřívavě jsem kývl.

"Stačí říct."

Co to zase peče?

"No tak jo. Pust'me."

Brendan zavrtěl hlavou. "Ne, ne, ne. Musíš požádat pořádně."

"Prosím pust'mě."

"Ne, burane. Pořádně. Řekni mi pane."

Tak tohle bylo ono! Stále se ještě držel původního plánu.

"Trhni si nohou, Balle."

Skoro bylo vidět, jak mu to hlava nebere. Brendan byl celých šestnáct let zvyklý, že je vždycky po jeho. A teď se mu tady postaví na odpor nějaký balík z venkova. A před děvčaty. Stoupl si mi na hrud' nohou, ze které kapalo.

"Řekni to, McCalle!"

"To dřív ty budeš ležet v hrobě!" To byl dobrý výraz. Máma to říkala, když ji táta požádal, aby přinesla uhlí.

"Já tě varuju, McCalle. Zmlátíme tě jako ještě nikdo na světě."

Zasmál jsem se. Nemohl jsem si pomoci. Tihle kluci nikoho zmlátit nedokážou. Kdo prošel kolejí Křesťanských bratří, nemusel se jich vůbec bát.

Balí mi to viděl na tváři. Věděl, že pár ran mi starosti nedělá. Naklonil se tak, že měl ústa skoro u mého ucha.

"Víš, co uděláme, burane? Buď mi hned teď řekneš pane, nebo ti stáhneme kalhoty a hodíme tě do řeky."

Skoro jsem se znova zasmál, ale pak jsem si vzpomněl na ty dívky. Pořád se opíraly o zábradlí a nemohly se dočkat nějaké pořádné zábavy. Jen při té myšlence jsem se začervenal.

Dostali mě. Balí vycítil vítězství.

"Vyber si sám. Já osobně doufám, že odmítneš."

Pro venkovské kluky je to jiné. Nebo aspoň tehdy bylo. Neznali jsme dívky. Neuměli jsme to s nimi jako Dublinané.

Strašně bych se byl styděl, kdybych musel s některou z nich jen tancovat, natož abych se před nimi čvachtal v řece ve spodním prádle.

"Pust'mě, Balle," řekl jsem. Zkoušel jsem, aby to znělo výhrůžně, ale v mém podání to spíš hraničilo se zoufalstvím.

"Pust'mě-jak dál?"

Povzdechl jsem si. Co bylo horší? Slovo, nebo řeka? Vybral jsem si. Teď si myslím, že špatně, a myslím si to už padesát let.

"Pust'mě - pane."

A jejich smích mi dodneška zní v hlavě.

Obraz nad Lowrieho hlavou se rozplynul v obláčku barevného světla.

"Nenapadlo vás někdy nechat to prostě být? Odpustit a zapomenout nebo tak nějak se to říká?"

Lowrie ohrnul ret jako malé dítě. Tuhle křivdu si pěstoval padesát tři let a nehodlal se jí teď vzdát.

"Vždyť už jsou to celé věky, proboha. Spousta věcí tenkrát nebyla ještě ani vynalezená."

Lowrie neodpověděl. Nemohl, ve vlaku byly mraky jiných lidí. Ale ani nemusel. Meg nepotřebovala své omezené schopnosti telepatie, aby přečetla, co jí Lowrieho oči říkají.

"No dobře, dobře," povzdechla. "Sklapnu a udělám, co se mi řekne. Jenom si chci oficiálně stěžovat, pro případ, že tam nahoře někdo poslouchá. Nesouhlasím s mlácením starých lidí a jenom plním rozkazy."

Viděla, že to zabírá. Lowrie začínal být z vlastního přání nesvůj. Vzdát se ho ovšem nehodlal. Zatím ne. Ale to nic. Ona může popichovat ještě celé hodiny.

Balón do zubů

Jeli vlakem do přístavu trajektů Rosslare. Dvanáct měsíců v roce městečko přetévalo Američany hledajícími své kořeny, holandskými turisty hledajícími hory a mystiky new age hledajícími lepríkony. V téhle společnosti byl člověk, který si povídá sám se sebou ve vlaku, ztělesněním normálnosti.

"Taky jsme sem mohli jet nejdřív," stěžovala si Meg. "Je to jen kousek od Newfordu - kde bydlíte, jestli jste na to náhodou zapomněl."

"Já vím," odpověděl Lowrie. "Seřadil jsem to podle důležitosti, pro případ, že bych..."

"Co že byste?"

"Že bych... no, že bych to nevydržel."

"Aha."

Chvilí kráčeli mlčky. Pak Meg něco napadlo.

"A jak víte, kde ten člověk bydlí? To jste ho sledoval nebo co?"

Lowrie zavrtěl hlavou. "Ne. Před pár lety byly drahého Brendana plné místní noviny. Odešel sem na odpočinek po oslnivé kariéře ve městě. Koupil slavný domek, patřival babičce Jamese Joyce."

"Co to znamená oslnivý?"

"Na tom nezáleží. Víš všechno, co vědět potřebuješ."

Meg káravě zamlaskala. "To nám ten druhý Lowrie dlouho nevydržel. Kdepak jsou všechny ty adieu a madam!"

"Promiň," omluvil se stařík. "Stačí na toho chlapa pomyslet a vaří se ve mně krev."

"Já ten pocit znám," řekla Meg a před třetím okem se jí okamžitě vynořila Francova tvář. Přesně to byla hlava, která by si zasloužila do zubů.

Došli až na okraj vesnice, podél téměř nekonečné řady penzionů. Odpolední slunce se zavlhle pokoušelo prorazit šedými mraky. Ballův dům stál na kopci jako motel z Psycho.

"Hrůza," otfásla se Meg.

Lowrie se zasmál. "Hrůza? Co jsi to za ducha?"

"Takový, co nerad mlátí děduly," odsekla Meg.

Rozhodla se trochu přitáhnout šroub. "Jak si to představujete? Pěkný direkt a rozbít nos? A až padne, tak třeba párkrát kopnout do ledvin?"

"Tojemífuk."

"Nebo co třeba popadnout ho loktem pod krkem a škrtit, dokud nebude prosit o milost?"

Na Lowrieho tvářích se začaly dělat dvě rudé skvrny. "To nechám na tobě. Ty jsi tady odborník na zločiny."

Meg potlačila úsměv. Všechno šlo podle plánu.

K domku vedly vzhůru schody dlážděné kočičími hlavami. Lowrie si dával s výstupem načas. Prořídlymi vlasy prosvítala kluzká vrstva potu.

"Váháte?" zeptala se Meg nevinně.

Lowrie si otřel slané kapky z vrásek kolem očí. "Ne. Neváhám."

"Určitě ne?"

"Rozhodně ne."

Lowrie se přerývaně nadechl a přiměl se uklidnit. To by přece byla ostuda, dostat infarkt u Balla přede dveřmi.

"Poslyš, Meg," začal, "představuju si to takhle. Půjdu dovnitř, představím se, připomenu mu ten den ve Westgate a požádám ho, aby mě oslovil Pane. Když odmítne, a já jsem si jistý, že odmítne, tak převezmeš moje tělo a vpálíš mu to rovnou do té jeho snobské brady, co ji nosí tak vysoko."

"Rozkaz, kapitáne. Jenom doufám, že ho nezabiju."

Lowrie sebou trhl. "Proč bys ho zabíjela?"

"To nevíte. Já teď sama nevím, jak jsem vlastně silná."

"Já nechci, abys někoho zabíjela."

"Cože? Po tom, co vám provedl? To je snad to nejmenší, co můžu udělat."

Lowrie se zastavil. "Nepřeháněj to. Malou ránu do brady. Nic víc nechci. Žádné zabíjení, žádné mrzačení, žádné

mrtvice."

"Budou se snažit. Ale nic neslibuju!"

Lowrie znova vykročil po cestě vzhůru, jeho krok však byl trochu méně odhodlaný než dřív. Jeho aura se zakalila divokým vírem emocí. Strach a pochyby se mísily s nenávisí a lítostí. Silná směs.

Dveře byly hliníkové. V cihlové stěně prožrané mořskou solí vypadaly jako pěst na oko.

"Typický Balí," zavrčel Lowrie. "Ty staré dveře mu nejspíš nebyly dost nobl."

"Strávíte tu celý den obdivováním architektury, nebo to konečně vyřídíme?"

Lowrie zahýbal prsty; zazvonit se mu nechtělo.

"Tak co?"

"No dobře, dobře. Ono to pro mě není zas až tak jednoduché."

Meg věděla přesně, jak to myslí. Postavit se svým démonům není nic snadného. Zvláště když ten démon je půl člověk, půl pekelný pes.

Lowrie zvedl třesoucí se prst.

"No tak, ty blázne stará," káral sám sebe. "Je to jen člověk. Obyčejný člověk."

Pak se dveře otevřely. Lowrie provinile ucukl. A skoro se skutálel po kostrbatých schodech dolů.

"Elegance sama," zamručela Meg.

Brendan Balí stál ve stínu zárubně.

"Ano?" řekl váhavě. "Kdo je to?"

Lowrie sbíral odvahu, polykal půl století žluče. No tak, řekni mu to, řekni mu to už.

Ale nedostal se k tomu. Jeho starý protivník si nasadil na slzavé oči boule s drátěnými obroučkami.

"Panebože. To není možné! Lowrie McCall!"

Lowrie kývl, protože nevěřil vlastnímu hlasu.

"To se mi zdá. Lowrie McCall. No tak pojď dál, propána!"

Balí spěchal do haly a mával na Lowrieho, ať jde za ním.

"To je ale syčák," komentovala Meg. "Klidně vás takhle pozvat dál. Někteří lidé mají hroší kůži."

Lowrie namířil na Meginu hlavu jeden ze svých žíravých oranžových pohledů a vykročil za Ballem do domu. Vstoupili do obývacího pokoje. Samé leštěné dřevo a sklo.

"No věřil bys tomu?" ukázal Balí na televizi. "Zrovna jsem na tebe koukal na videu."

Na monitoru byl zastavený obrázek s Lowrieho hlavou.

"No tak si sedni, sedni si. Co ti můžu nabídnout?"

Lowrie se svezl do starožitného koženého křesla. Kdyby ho byl Balí nevyzval, aby si sedl, byla by se mu stejně podlomila kolena.

"Rád bych... sklenici vody, jestli máš."

Balí radostně zatleskal. "Samozřejmě, kamaráde, samozřejmě."

Lowrie zamrkal. Kamaráde?

"Hned jsem u tebe."

Balí byl pryč, hnal se do kuchyně jako trochu artritické tornádo.

Rád bych sklenici vody, jestli máš" posmívala se Meg. "Tomu tedy říkám pomsta!"

"Překvapil mě, to je všechno," prskal Lowrie.

"Nejspíš jste čekal šestnáctiletého kluka, co?"

"Ne, samozřejmě že ne. Čekal jsem..."

Lowrie se zarazil. Uvědomil si, že jeho přízračná partačka má pravdu. Skutečně čekal šestnáctiletého. Možná ne tváří a tělem, ale chováním. Ani na vteřinu ho nenapadlo, že by ho Balí poznal, tím méně že by ho pozval dál.

Balí vrazil zpátky do pokoje. Na džbánu vody s ledem balancoval talíř s koláči.

"Balle..." začal Lowrie.

"Ne! Ani slovo, než se trochu osvěžíš. Obličej máš rudý jako řepu, a ve svém věku si musíš na tyhle věci dávat pozor."

Balí si poklepal na hrud'. "Věř mi, já to vím."

Lowrie kývl a rád přijal broušenou sklenici s vodou. Dopil ji do dna, než zase promluvil. "Potíže se srdcem?"

Balí kývl. "Loni trojitý bypass. Skoro jsem odpochoďoval ze světaездеjšího. To jednoho pořádně probere, to ti povím."

"O tom mi něco povídej."

"Ty taky?"

"Bohužel. Potřebuju dárce. Ale jsem na konci seznamu."

Zdálo se, že Balla to upřímně zarmoutilo. "Ale to je hrůza. Možná bych mohl zvednout telefon a..."

Lowrie zavrtěl hlavou. "Ne, díky... ehm..."

"Brendane."

"Ne, díky, Brendane. V Irsku čekají čtyři AB negativní. Ti ostatní tři jsou mladí."

"Aha."

Oba muži chvíli mlčeli. Nemoci srdce umějí konverzaci pěkně utnout.

"Jsem rád, že jsi přišel, Lowrie," promluvil nakonec Balí. "Vlastně jsem tě chtěl sám vyhledat."

"Vážně?"

"Ano, vážně." Starý muž se zhluboka nadechl. "Od té operace jsem přemýšlel. O spoustě věcí. O minulosti."

Lowrie byl ohromený. Tohle bylo příliš. Balí byl jako on. Úplně jako on. Mohli se opravdu oba tolik změnit?

"Je spousta věcí, které jsem neudělal a lituju toho," hleděl upřeně na podlahu. "A taky věci, které jsem udělal a lituju

toho." Balí objel hubeným prstem okraj své sklenice.

"Ty věci mě trápí, Lowrie. A musím je nějak odčinit."

"Brendane, není potřeba..."

"Ne, Lowrie, prosím tě, vyslechni mě. Když jsem ležel na klinice Blackrock, slíbil jsem si, že jestli se ještě někdy postavím na nohy, rád bych mluvil s pár lidmi. Tys byl jeden z nich."

Na tohle existuje takový výraz. Synchronicita.

"Kdysi dávno se něco stalo," pokračoval Balí. "Ty se na to nejspíš ani nepamatuješ."

"Na to bych si nevsadila," ucedila Meg, ale Lowrie byl tak zaujatý že ji skoro neslyšel.

"Když jsem byl mladý, byl jsem nezvladatelný. Já vím, užili jsme si dobré časy a na to špatné člověk zapomíná, ale i špatné věci byly."

Lowrie kývl. On na ně nezapomněl.

"Vzpomínám si na jednu letní noc. V posledním ročníku, když jsem... když jsem tě hrozně zesměšnil před ostatními.

Donutil jsem tě oslovit mě Pane. Nemáš tušení, kolik nocí se mi vracela ta hrozná věc, co jsem udělal. Nemohl jsem spát a při té vzpomínce mi naskakovala husí kůže. Můžeš mi to někdy odpustit?"

"Teď?" zeptala se Meg. "Mám mu ji vrazit teď?"

"Ne!" vyhrkl Lowrie.

Balí zničeně kývl. "Chápu. Nemusíš mi nic vysvětlovat."

"Ne, Brendane, chtěl jsem říct - že není důvod něco odpouštět. Bylo to už před takovou dobou. Skoro si na to už nevzpomínám."

"Ty ale kecáš," zahihňala se Meg.

"To je od tebe hezké, že to říkáš, Lowrie. Ale oba víme, jak hrozný ten večer byl."

Lowrie povzděchl. "Ano, Brendane. Máš pravdu. Vzpomínám si na to. Byl to strašný večer. Často si myslím, že ovlivnil celý můj život."

"Já to věděl," svěsil Balí hlavu do roztřesených dlaní. "Měl jsi úplné právo za mnou přijít - pomsti se mi, jak chceš.

Nebudu nic namítat."

Lowrie mu položil ruku na rameno. "Proto jsem nepřišel. Vlastně to vůbec nic nebylo. A jestli mě to tak dlouho ovlivňovalo, tak proto, že jsem to dovolil. Přišel jsem jen navštívit starého... přítele. Nic víc."

Balí vykoul mezi prsty. "Vážně?"

"Vážně. Byli jsme děti. Děti dělají hloupé a kruté věci. Jestli chceš, ber to tak, že jsem ti odpustil, a pojď se na to napít."

Balí se zvedl a spontánně Lowrieho objal. Kdyby Lowrie už neseděl, ten šok by ho byl určitě srazil. "Dík, kamaráde."

Balí zase zmizel v kuchyni a v koutcích úst mu pošukávalo upřímným úsměvem.

"Já to věděla!" chlubila se Meg.

"Cos věděla?"

"Že ho nepraštíte."

"Věděla?"

"Jo, věděla! Jste moc hodný. Moc slušný. Někdo, kdo má tak nebesky modrou auru jako vy, prostě nemůže lidi na potkání mlátit."

"No, vždyť jsi viděla sama," odpověděl Lowrie. "Mrzelo ho to. Upřímně ho to mrzelo. Nebylo by to správné."

Balí se vrátil s láhví brandy a dvěma sklenicemi. "Neměli bychom, při tom, v jakém stavu máme budíky..."

"Já vím. Ale jednou za čas? K čertu se vším. Jak často se člověk shledá se spolužákem?"

Balí se zase posadil a na chvíli zvažněl. "Viš, Lowrie, když jsem byl v nemocnici, vůbec nikdo za mnou nepřišel. Šest týdnů a ani jedna návštěva. Umiš si představit, jak jsem si připadal osamělý?"

Lowrie si vzpomněl na svůj vlastní byt a na ty roky, co odpoledne koukal na televizi.

"Ano, Brendane," odpověděl a pořádně si lokl palčivé tekutiny. "Umím."

Zbylé přání

Franco Kelly vyřešil problém s rozbitým dálkovým ovládáním. Ne že by to ovládání bylo doopravdy rozbité, ale jako by bylo; Franco Kelly rozhodně nehodlal vyhazovat peníze, které měl na cigarety, za nové baterie.

Ale nakonec ten problém vyřešil. Problém zněl: Co dělat, když se ovládání porouchalo a vy chcete přepnout kanál?

Mohl by samozřejmě vstát z křesla. Ale to byla krajní možnost. Dost špatné bylo už to, že se člověk musí zvedat kvůli jídlu a na záchod, není potřeba se ještě namáhat, kdykoli běží reklama.

Mohl by se samozřejmě spřátelit s nějakým místním dítětem a nechat ho ležet před televizí, jenže na dnešní děti absolutně není spoleh a kromě toho jejich rodiče mají ten nepříjemný zvyk, že je chtějí vidět doma do večerních zpráv, zrovna když Franco potřebuje přepínat nejvíce.

Franco si neochotně přiznal, že to přece jen bude na něm. Bude se muset povznést nad svou nechuť k duševní námaze a vymyslet nějaký plán. Něco chytrého, co by oslnilo jeho kritiky. Já že jsem lenoch? pomyslel si. Já jim ještě ukážu! První myšlenka byla přepínat nohou. Jenže jeho prsty byly obtloustlé a nepřesné. Kromě toho tlačítka se k nim občas přilepila potem. Tak znovu od začátku.

Druhý nápad byl místrně jednoduchý. Franco si přitáhl křeslo k televizi. Skoro dokonalé, ale svoje mouchy to mělo. Když měl televizi před sebou, znamenalo to, že se stejně musí naklánět, aby dosáhl na - teď už trochu zasmrádlé - knoflíky. Když ji dal stranou, musel při dívání změnit polohu a bolelo ho z toho za krkem. Takový oříšek. To si snad bude muset odepřít svou jedinou radost?

Nakonec, s vynalézavostí zrozenou třiceti lety povalečství, přišel Franco na řešení. Dokolébál se do ložnice a vyrval z veřejí dveře od skříně. Zrcadlovou stěnou k sobě je podepřel židlí a mírně je natočil tak, aby se v nich odrazil obraz z

televize po jeho boku. Chytré. Nejen že mu nyní televize hrála přímo do toho lepšího ucha, ale zrcadlo bylo navíc vypuklé, takže měl vlastně sedmdesáticentimetrovou obrazovku. To blaho! Teď ještě kdyby měl nočník... A přitom by vůbec nemusel takhle trpět, nebýt těch Finnových ženských. Jsou mrtvé, drzounky jedny. Dvě v jednom roce. No napadlo by to někoho? Jak se má člověk postarat sám o sebe, když nejsou kolem žádné ženské, které by komandoval?

Francovi nevidil samotný fakt, že jsou mrtvé. Nechyběly mu jako lidi. Chyběly mu jejich služby. Ta mladší tedy moc k užítku nebyla. Jen drzé řeči a nic víc. Ale ta matka. To byla kuchařka! A taky pracantka. Dvanáct hodin ve videopůjčovně a pak domů vařit večeři. A taky žádné ty ohřívání blafy z mikrovlnky. Kdepak. Franco trval na tom, aby se všechno dělalo čerstvě. A potom musí jít a napochodovat pod taxík. Zrovna když ho začala brát záda. Někteří lidé vůbec nemají žádné ohledy.

Na Esopa to valný dojem neudělalo.

"Já myslel, že ty jsi na nejspodnějším příčli vývojového žebříčku," podotkl ironicky. "Teď ale vidím, že jsem se pletl." "Haf," řekl Krkoun, který byl pořád ještě trochu grogy z té příhody s čistým dobrem. Vypadalo to, že nejvíc to odnesly geny homo sapiens a že teď už je víc pes než člověk.

"To je ale doupě," bručel Esop znechuceně. "Na takovémhle místě bych čekal... no, asi někoho, jako jsi ty."

"Sklapni!" zavřel Krkoun a potlačil touhu rozervat hologram na pixely. "Řekni mi, co mám udělat."

Esop se zatřepetal nad Francovým křeslem.

"Tohle," ukázal trojrozměrným prstem na Kellyho mastnou hlavu, Je tvoje poslední šance. Psychologický profil cílové duše naznačuje obsesivní tendence..."

Krkoun si olízl čerstvě prodloužené špičáky a z pysků mu ukápla ektooplazmická slina.

Esop si těchto změn všiml. Možná bych to měl, jak se říká, podat polopatě. "Je dost pravděpodobně, že se tady Meg Finnová objeví."

Krkoun kývl. To dávalo smysl. Meg nenáviděla Franca víc než cokoli jiného na světě. Když bude mít možnost, přijde si vyřídit účty. "Tak jo. Co budeme dělat?"

Esopovy elektronické rty se znechuceně ušklíbly. "Počkáme. Počkáme a budeme se snažit ignorovat ten smrad."

"Hi hi," řekl Lowrie. "Ha, ha, škyt."

"Vy jste opilý!" hihňala se Meg. Bylo to příjemné se hihňat. Od toho výbuchu plynu moc důvodů ke smíchu neměla.

"Ne, ne," odporoval Lowrie a vrtěl roztřeseným prstem. "Opilý ne. Mám špičku. To je něco docela jiného."

Znova jeli vlakem Mířili na sever k Dublinu. Ostatní cestující se drželi od Lowrieho stranou. Starý pán byl jasně opilý. Táhl z něj alkohol a navíc si povídal pro sebe - radši od něj dál!

Není snad ani třeba říkat, že Lowrie nevyužil Meginy nadpřirozené síly k tomu, aby dal Brendanu Ballovi jednu do zubů. Právě naopak, úplně Meg ignoroval a se svým dávným spolužákem vyprázdnil půl lahve brandy. Rozloučili se jako nejlepší přátelé a slíbili si, že se brzo zase sejdou. Takový slib by Lowrie za střízliva nikdy nedal. Aspoň ne teď, když věděl, že ho nebude moci dodržet.

"To znamená, že nám zbylo jedno přání."

"Hmmm?" zabručel Lowrie. Byl by mohl také říct: "Co tím myslíš?" ale to by byla příliš velká námaha.

"No, nikoho jsem nepraštila, tak nám jedno přání zbylo."

"To je pravda. Přání zbylo." Znělo to lyricky a tak z toho Lowrie udělal písničku. "Jeééedno přání zbýýýlo."

Meg se už nesmála. Něco ji napadlo.

"A můžu si to přání nechat já?"

"Hmmm?"

"Přenechte mi to přání. Já bych někomu do zubů ráda dala."

Lowrie vychytrale přimhouřil oči.

"Já vím," píchł vyčítavě prstem do vzduchu. "Já vím, co chceš dělat."

"Vážně?"

"Jo. Vážně. Chceš praštit Franca."

"No dobře. Tak co vy na to?"

"No klidně. Prašť si ho. Já ti bránit nebudu."

Meg se zamračila. "Já nemůžu. Zkoušela jsem to, ale můžu jít jen tam, kam jdete vy."

Lowrie o tom přemýšlel. Nebo se aspoň pokoušel přemýšlet, i když se přitom musel brodit mlhou, která mu zastírala mozek. Konečně došel k rozhodnutí.

"Tak dobře," prohlásil. "Ale pod jednou podmínkou..."

"Jakou?" zeptala se Meg, ale už předem věděla, jaká podmínka to bude.

"Chci vědět, co udělal," řekl Lowrie a náhle to znělo naprosto střízlivě. "Chci vědět, co udělal, žes mu provedla takovou věc."

Meg povzddechla. Nikdy o tom nemluvila. S nikým.

"Já nemůžu," řekla nakonec. "Prostě nemůžu."

„A nemohla bys mi to prostě ukázat?" zeptal se Lowrie a poklepal si na hlavu.

Meg si hryzala ret. "Možná. Ale při vašem slabém srdci..."

"Já to risknu."

"Dobře, ale ne abyste mě pak po smrti pronásledoval, jestli z toho dostanete srdeční záchvat."

Lowrie se unaveně usmál. "Nebudu."

Meg si vyhrnula rukáv až k lokti a zanořila ruku do Lowrieho ucha.

Lowrie se zahihňal. "To lechtá!"

"Přestaňte se vrtět, jo? Chcete, abych vám poškodila mozek nebo co?"

Přestal se vrtět.

"Tak. Už můžeme."

Lowrie zbledl. Honila ho banda našťvaných ragbistů v holčičích trikách.

"Ale ne. To není ono."

Meg zavřela oči a soustředila se. Mysli na ten den, říkala si. Ať se ti to všechno zase vybaví. Je mi dvanáct let a jeden den. Zůstala jsem venku tak dlouho, jak to jen šlo, ale je zima a mám hlad a nikam jinam jít nemůžu...

Vzpomínám, že jsem seděla celé odpoledne v kině s nepřetržitým promítáním a dívala se na film. Když začaly přicházet večerní davy, požádala mě Trish, abych odešla. Udělala to ale laskavě, protože znala Franca. Věděla, co na mě čeká doma.

"Promiň, Meggy," řekla. "Viš, jak to tady chodí. Za chvíli přijde na kontrolu šéf."

Zvedla jsem se z okenního parapetu. Už mě z toho sezení stejně bolel zadek.

"To je dobrý, Trish," řekla jsem. "Dík za ten Star Trek. Tenhle díl jsem neviděla."

"Vrať se potom. Jsem tu do půlnoci."

"To záleží viš na kom."

Trish potřásla hlavou. "Já bych věděla, co s tím chlapem udělat"

Kývla jsem. "To samé bych s ním udělala já."

Dopnula jsem si bundu až po bradu a vyšla do větrného večera. Město bylo plné lidí, co vystupovali z aut nebo chodili na večeri. Matek, které braly děti na hranolky. Stejně jako mamka brávala mě. Bylo to zvláštní, jak mi skoro všechno připomínalo maminku. Někdy jsem jen tak šla a ani mi nebylo moc smutno, a najednou jsem před sebou uviděla její obrázek. Mohlo to způsobit cokoli - potkala jsem někoho, kdo měl svetr jako ona, nebo jsem ucítila jasmín, její oblíbenou vůni.

Nasadila jsem náležitě zlý výraz, aby mi všichni dali pokoj. V naší čtvrti se musel člověk pořád mračit, jinak ho cestou domů začali otravovat kluci. Nějaký kluk to na mě jednou zkusil a já mu postříkala inkoustem teplákovou bundu. Utekl domů a brečel jako mimino. Těm klukům na oblečení hrozně záleží. Ono je těžké být cool, když po sobě máte modré cákance. Pro všechny případy mám vždycky v kapse fix.

Vzala jsem to oklikou, i když vítr do mě málem provrtal díru. Mohla bych to vzít přes trávník, kolem houpaček. Ale neudělala jsem to. Jednak proto, že tam chodí všichni na rande a určitě by se našel někdo, kdo by se strašně rád vytahoval na mladšího, aby udělal dojem na svou holku! A za druhé, čím rychleji dojdou domů, tím dřív se budu muset dívat na Francův mastný obličej.

Dům byl ve strašném stavu. Po pouhých čtyřech měsících. Člověk by mýsl, že to bude trvat déle, než se dům rozpadne. Jenže po zdech už teď šplhaly zelené prstíčky. Na okenních parapetech se ježila tráva a vrata byla napůl vyvrácená. Když byla maminka naživu, nic takového bychom samozřejmě nestrpěli. Vyhrnuly bychom si rukávy a udělaly, co se udělat muselo. To bylo ještě v době, kdy číslo čtyřicet sedm byl domov. Teď to byl už jen dům. Mamka neměla v životě štěstí na muže. Nejdřív táta, který zmizel do Londýna, hned jak se na obzoru objevil první náznak odpovědnosti. A pak Franco, nejspíš ten nejnechutnější povaleč a zbytečný budižkničemu, který se kdy vlastním potem přilepil k pohovce. Cítila jsem, jak mi začíná běhat mráz po zádech. Nemohla jsem si pomoci. Kdykoli jsem na toho člověka pomyslela...

Naučila jsem se otevírat dveře bez klíče. To se člověk opřel ramenem o správné místo a zatlačil. Zárubeň byla tak zkroutená, že zámek prostě vyskočil. Dost tomu taky pomohl Franco, který mlátil do dveří, kdykoli si zapomněl klíče. Ale hodilo se to, když se člověk chtěl nepozorovaně vplížit dovnitř.

Opatrně jsem vymáčkla dveře. Z obýváku jako obvykle řvala televize. Už jsem tam nechodila, ať dávali co dávali. Teď to byl Francův pokoj a pro mě za mě si ho mohl klidně nechat. Žádná televize mi nestála za to, abych musela koukat na jeho ksicht.

I schody jsem měla zmoknuté. Všechny hrozně vrzaly, takže člověk musel dávat nohy do mezer mezi sloupky zábradlí a jít stranou jako krab. Pohodlné to moc nebylo, ale zase tiché.

Po špičkách jsem prošla chodbou do svého pokoje. Teď jsem byla v bezpečí. Franco sice mohl křičet a řvát, ale nikdy by se nenamáhal vystrkat ten svůj tlustý zadek po schodech sem za mnou nahoru. Moc velká námaha.

Nerada to přiznávám, ale dokonce i můj vlastní pokoj byl vzhůru nohama. Máma by byla znechucená. Nic takového by nepřipustila. Jenže máma tu nebyla. Byla mrtvá. Srazil ji na přechodu pro chodce ospalý taxikář, který už jezdil třetí směnu za sebou.

Školní taška ležela v koutě, kam jsem ji odpoledne odhodila. Čekal tam na mě úkol jako železa v medvědí pasti. Ale neudělám ho. Nemělo cenu si na něco hrát. Stejně už jsem byla tak hrozně pozadu...

Rozhodla jsem se jít zase ven. Třeba si udělat večer ve městě. Skočit do autobusu a mrknout na noční představení v kině.

Peníze jsem měla dobře schované. Uložené spolu se všemi mými poklady. Usoudila jsem, že jestli existuje nějaké místo, ke kterému se Franco nikdy ani nepřiblíží, je to knihovna. Všechny svoje osobní věci jsem tedy nastrkala do krabice od souborného vydání Pána prstenů.

Vytáhla jsem krabici a vysypala její obsah na postel. Na neustlanou postel. Asi dva měsíce neustlanou postel: Kdyby byla naživu máma, nezůstala bych už dlouho naživu já.

Byl tu náramek z tkaničky, který mi ve čtvrté třídě dal Geny Farrell. A diplom za tu soutěž ve slohu, co jsem vyhrála, jmenoval se tenkrát Naše přítelkyně velryba. A ta zkamenělá hvězdice, kterou jsem našla na pláži Curracoe. A maminčin

zásnubní prsten, ten, co vždycky říkala, že bude jednou můj, a teď tedy byl. O řadu let dřív, než měl. Zamračila jsem se. Kde je ten prsten? Nejspíš někde v rohu krabičky. Zachycený za lepenku. Zašmátrala jsem vevnitř. Nic. A moje peníze. Moje dvě libry padesát. Ty byly taky pryč. Zvedl se mi žaludek a sevřelo hrdlo. Franco! Hnala jsem se dolů po schodech tak rychle, že jsem narazila do zdi. Franco jako obvykle plaval v oblaku kouře.

"Kde je?" zařvala jsem v panice.

Franco ani neodtrhl oči od obrazovky.

"Co kde je?" zavrčel, podrážděný, že mu kazím poklidné koukání.

Jen prsten!" ukázala jsem na svůj prst, kde měl prsten být. "Mámin prsten"

Franco přežvykoval filtr cigarety. "Aha, ten s diamantem. Ten myslíš?"

"Jo!" skoro jsem ječela. "Ten myslím."

Franco zamáčkl vajgla v přeplněném popelníku.

"No, nejspíš víš, že tvoje máma chtěla, abych ten prsten měl já."

Nedokázala jsem to dokonce ani popít. Úplně mi selhal hlas.

"Tak... jsem ho prodal."

Byla to prostá slova. Ale já jsem je kdoví proč nedokázala pochopit.

"Tys ho prodal?"

Franco pomalu kývl. "Jo, ty huso. Prodal jsem ho. Cos myslela? Že si ho budeš pořád schovávat v té svojí krabici?"

"Ale," zakoktala jsem se, "ale, ale..."

"Ale, ale," smál se Franco. "Co jsi zač? Takový ten raper nebo jak se jim říká? Koukej. Prodal jsem prsten. A máš to. Bé bé. Škyt škyt. A teď uhní. Nevidím na svou novou televizi."

Mozek se mi pořád nechtěl soustředit. Vzpomínám si, že jsem se snažila nějak si srovnat informace, které se na mě řítily, ale pořád mi unikaly. Zato jedna věc mi do mozku pronikla. Nová televize.

Stála tam uprostřed obývacího a světlo její obrazovky svítilo mlhou cigaretového kouře. Byla matně černá a vypadala nebezpečně.

"Hezká, ne?" řekl Franco skoro dojatě. "Zvuk dolby surround a teletext. Špičková. Krásná."

Měla jsem pocit, že mi hlavu přejel parní válec, jako v nějakém kresleném filmu. Mámin prsten za tohle?

"Bylo to všechno, co jsem měla," procedila jsem skrz zaťaté zuby a snažila jsem se nerozbrečet. "Všechno, co mi zbylo."

"No jo, no jo, jasně," mával na mě Franco, ať uhnu.

"A tys ho prodal. Za tohle!"

"No konečně. Už je v obraze!" smál se Franco. Znělo to, jako když žába kváká v sudu. "Dobřej vtíp, ne? Protože v obraze jsem teď já. Chápeš to?"

Televize tam stála. Plochá obrazovka a reproduktory. Bylo to poprvé a naposledy, co jsem nějakou věc nenáviděla. Tak jsem po ní skočila. Nebo jsem se aspoň pokusila. Než jsem ji stačila poškodit, držel mě Franco za krk a přirazil mě ke zdi. Nevěřila bych tomu, že se dokáže pohnout tak rychle.

"To se nesmí, slečinko," řekl a výhružně přivřel víčka.

"Neměl jsi právo," vrčela jsem a kroutila se, abych se vyhnula jeho dechu.

Franco se zasmál. "Právo? Tak o těch právech ti něco řeknu. Jsem tvůj poručník. Takže žádná práva tady nemáš ty, ne já. Ty jsi nezletilá a navíc známá výtržnice. Nikdo. Míň než nikdo. Lidi mě litují. Chudák, říkají. Zůstat sám na takové číslo. Je to světec. Mučedník."

Zavřela jsem oči i ústa. Snažila jsem se nic z toho nevnímat.

"Tvoje máma je mrtvá, slečinko. Mrtvá! Tak přestaň dělat, že je všechno tak, jak bylo. Už nejsi žádná štěstná princeznička. Tady se budeš chovat slušně. Budeš si dávat pozor na jazyk a budeš se ke mně chovat uctivě. Nebo tě budu muset srovnat, jako jsem srovnal tvou mámu! Ji a ty její slavné lahvičky s jasmínem."

Srovnal jsem tvou mámu? On maminku bil?

"Ty svině!" vzlykala jsem. "Já tě dostanu. Tebe a tu tvou telku!"

Franco ztuhl. Vyhrožovala jsem televizi.

"Někteří lidé se prostě nepoučí," řekl a vrazil mi facku. Pořádnou. Svezla jsem se po stěně na zem. Měla jsem pocit, že mě ocejšoval.

"Už nikdy neříkej, že rozbiješ televizi!" křičel a sehnul se, aby mě mohl dál bít. "Nikdy, nikdy, nikdy!"

Každé nikdy zdůraznil další ránou. Chtěla jsem vstát

a oplatit mu to. Vrazil pěstí do toho jeho povoleného břicha a vidět, jak se sveze na lino a bude lapat po dechu. Ale nemohla jsem. Bylo toho na mě příliš. Valilo se to na mě jako vlna, dusilo mě to. Byl moc veliký.

Zachránil mě konec reklamy. Franco uslyšel znělku a odšoural se zpátky ke svému trůnu. Svezl se do křesla, stehna se mu sotva vešla mezi područky. Krčila jsem se na podlaze jako přislápnutý pavouk a bála jsem se zvednout, abych ho na sebe tím pohybem znovu neupozornila.

"Jo, ještě něco," řekl a hmatal v náprsní kapse po sirkách. "Podal jsem oficiální žádost o adopci. To znamená, že já tady zůstanu a ty budeš mít nového tatínka. Skvělé zprávy, ne?"

Neodpověděla jsem. Také to nebyla otázka. V hlavě se o mou pozornost praly bolest s nenávistí. Nenávist vyhrála. Nemůžete někomu zmlátit mámu a myslet si, že se nic nestane. Za tohle Franco zaplatí. Nevěděla jsem ještě jak, ale v mozku už mi kroužil atom nápadu. Tak on má rád televizi? No tak to ho kopnu někam, kde to bude bolet. A pořádně.

Dvojí pomsta

Franco mnoho zájmů neměl, a protože jsem s ním bydlela v jednom domě, znala jsem je všechny. Byl by je spočítal na prstech jedné ruky. Televize byla největší láska jeho života. Katodová trubice mu denně zpívala nejméně osm hodin a poskytovala mu báječné úniky před světem. Vysoko na seznamu bylo i jídlo. Samozřejmě hotové, protože by mu jinak ubíralo čas vyhrazený televizi. Hlavní chody tvořily chipsy, čokoláda a dovážená pizza. Taky pít bylo dobré. Poloopilá mysl se snáz ponoří do močálů satelitních stanic.

Ale to byl soukromý Franco. Toho veřejnost nikdy neviděla. Za pokřivenými dveřmi zděděného domu byl Franco Kelly opora společnosti. Možná ne moc pevná, ale přesto opora. Franco sám sebe viděl jako tragického hrdinu. Ztratil svou životní lásku, ale ušlechtil se dál snaží vychovávat jejího zpovýkaného spratka.

Aby tuto legendu podpořil, každé pondělí večer se nasoukal do obleku a odkráčel do baru Crescent, aby předsedal schůzi výboru své milované Newfordské holubářské asociace. Po záchodu a lednici byla NHA pravděpodobně jediná věc, která dokázala Franca vylákat z křesla. Ne že by sám holuby choval - to by vyžadovalo nějakou námahu. Ale vždycky tvrdil, že je nemusí chovat, aby je dokázal ocenit. A klubové video si přece pouštěl tolikrát, že se kazeta přetrhla, no ne?

A tak jsem začala plánovat. Televize a NHA. Jak bych ty dvě spojila, aby z toho vznikla dostatečně tvrdá pomsta? Odpověď se vynořovala po kouskách, jako dílky komplikované skládačky. Bylo potřeba vykonat určité přípravy. Nejdřív ze všeho jsem potřebovala videokameru.

Kameru jsem si půjčila od Krkouna a nachystala jsem ji venku za okno. Dělal mi to trochu starosti. Vypůjčit si něco od Krkouna. Bůh sám ví, kde vzal videokameru - a kromě toho za to bude něco chtít. Asi abych mu pomohla s některým pochybným plánem. Ale mávla jsem nad tím rukou. Ať to bude cokoli, stojí to za to.

Natáčela jsem svého nevlastního otce, kdykoli se naskytla příležitost. Filmovala jsem ho, jak se povaluje a drbe, jak si lije pivo do buráků. Jak celý víkend tráví v trenýrkách a tílku. Samozřejmě jen ukázky, když byl zrovna zaujatý televizí. Dva celé dny by žádný divák vydržet nemohl. Natočila jsem ho, jak se hádá s telkou, jak ve spaní slintá a jak se zkrátka všemi způsoby znemožňuje. Ale to ještě nestačilo. Po tom, co provedl, to nestačilo.

Krok dva. Provakace. Ten pátek odpoledne jsem nastavila kameru na nahrávání a běžela do obýváku.

"Hele, Sádlo," povídám. "Půjč mi pětku."

Franco se probral z polospánku. Na bradě mu popraskala zaschlá slina.

"Cože?"

"No pětku. Myslím deset liber. Rozumíš mi, ne, tlust'oušku?"

Franco se zamračil. Copak se ten spratek nepoučí?"Bacha na pusu, slečinko. Nechtěj, abych se zvedl z křesla."

Zasmála jsem se. Štěkavě, sarkasticky. "Zvednul z křesla? Ty? Dovol, abych se zasmála."

Franco se pokusil o nevěřící zachechtání, ale vyšlo mu z toho spíš zdušené zajíknutí. Už se začínal sypat. "Já tě varuju, slečinko."

"Týmě varuješ? Hele, varuj radši želvu, nic jiného stejně nechytneš."

Franco hodil břichem dopředu a ta změna těžiště ho zvedla z křesla. Nepokusila jsem se utéct. Proč? O to přece šlo. Můj nevlastní otec mě uhodil do ramena. Byla to zlá rána, která měla za cíl ochromit paži; vystrčil přitom kloub prostředníku. Vyříkla jsem bolestí. A nehrála jsem to.

"Já jsem hrával fotbal, víš," našpulil se Franco, pořád ještě uražený za tu poznámku o želvě. "Tak jsem taky přišel k tomu jménu. Francóóó, křičeli vždycky, když jsem dal gól. A to bylo mockrát, to ti povím."

Otřela jsem si oči otrhaným rukávem školního svetru. Jen mluv, tlust'ochu. Můj plán byl skoro hotový. Už zbývalo natočit jen jednu věc.

Během víkendu měl Franco ve zvyku zpít se do němoty. Měl pocit, že si to zaslouží poté, co se zpíjel do němoty celý týden. V neděli kolem poledne by ho nevzbudilo, ani kdyby mu pod křeslem vypukla třetí světová.

Počkala jsem tedy nad schody, až hala začala drnčet chrápáním, a pak jsem se opatrně doplížila dolů, pěkně po straně, nohy mezi sloupky zábradlí. Ani jsem se nemusela tak namáhat. Franco vnímal svět asi tolik jako mrtvola. Seděl tam v prádle, v kterém obvykle pil, a chrápal tak, že to musela být nejmíň sedmička na desetistupňové škále. Vytrhla jsem mu z prstů doutnající cigaretu dřív, než ho vzbudí a zkazí mi všechny plány.

Televize ještě hrála. Nějaká střílečka. Ty měl Franco nej-radši, ale ne zas tak, aby kvůli tomu neusnul.

Ted' přišla nejtěžší část plánu. Kdybych ted' tu telku

vypnula, Franco by se určitě vzbudil. Pochybovala jsem, že by byl schopen spát bez chlácholivého řevu z té bedničky. Ale měla jsem plán.

Stará televize dosud stála v rohu, napůl zahrabaná pod hromadou krabiček od burgerů a od cigaret. Dotáhla jsem ji doprostřed pokoje a zapnula do rozdvójky. Pak stačilo už jen přepnout anténu a bylo to. Chvilku to syčelo a pak se ze staré televize ozval mono zvuk. Franco se ani nehnul.

Rychle jsem odpojila novou televizi a vyvezla ji zadním vchodem ven. Naštěstí to celé bylo na kolečkách, takže nebyl problém dostat ji do kůlny. Kamera byla už připravená. Ted' to chtělo jen pořádné kladivo.

Vzpomínám si, jak jsem dřepěla na okenní římse a čekala, až se Franco vzbudí. V krku mi pobíhalo hihňání jako křečci v kleci. Nejspíš hysterie, a taky strach.

Franco se vždycky budil dlouho a pomalu. Mohlo to trvat celé hodiny. Nejdřív se třeba probral, protože se potřeboval podrbat nebo se rychle došourat na záchod, a pak si ještě zase schrupnul. Vypnula jsem všechny radiátory, aby mu to šlo lip.

V devět hodin se mu zachvěla víčka. Masitou rukou zašmátral po křesle po cigaretách. Když je objevil, vmáčkl si jednu

do koutku úst a zapálil ji zapalovačem. To všechno se zavřenýma očima. Přejel si jazykem po horních zubech a ušklíbl se. Zbytky včerejšího piva a jídla. Potřeboval se napít. Zvolna si hřbety rukou rozlepil víčka. V bělmech se mu klikatily krví podlité blesky. Byl jako slíva. Už jsem věděla, co bude následovat. Za chvíli dostane vražedně mizernou náladu a bude z kocoviny, kterou si sám způsobil, obviňovat celý svět.

Vtom se zarazil. Něco bylo špatně. Něco tu nehrálo.

Rozhlédl se. Seděl ve svém křesle. Kouřil svou cigaretu. Díval se na svou...

Vyskočil z křesla. Panebože! Ve tváři se mu střídala šok a nevíra. Co se to děje? Jeho televize! Je pryč!

Točila jsem jeho tvář zblízka a doufala, že mu vyhrknou slzy. A neklamala jsem se. Franco padl před starou televizí na kolena. Ležela na ní kazeta. Na ní byl nápis PŘEHRAJ MĚ.

Třesoucími se prsty nacpal kazetu do videa. Chvilku to syčelo a pak se na obrazovce objevily dvě věci. Ta jedna jsem byla já, druhá televize.

"Néééé!"

Ten výkřik unikl Francovi z úst jako poslední frknutí vzduchu z balónu.

Za oknem jsem neslyšela svůj hlas, ale věděla jsem, co říkám.

"Můj drahý nevlastní tatínku. Protože jsi za tu televizi zaplatil mým prstenem, myslím si, že legálně patří mně. Takže si s ní legálně můžu dělat, co chci. Můžu si sednout a koukat na pohádky. A nebo se do ní můžu pustit tímhle!"

Moje televizní podoba přitáhla do záběru nástroj. Byl to perník s dlouhou rukojetí.

Franco si nacpal do pusy osm prstů. Takhle se v pantomimě hraje hrůza. "Ne, ty spratku jeden. Ne!"

I jestli mně ho bylo v té chvíli líto, ta JÁ v televizi nic podobného nepociťovala. Pustila se do televize s vervou jednočlenné demoliční čety. Nechala se úplně strhnout, zapomněla na kameru. Bylo to dost trapné. Franco sebou při každé ráně skubl.

"Dost. Prosím, dost. Dám ti, co chceš."

Ohmatával teď obrazovku a ze špičky nosu mu kapaly slzy. Bylo to ubohé. Na maminčině pohrbu neuronil ani jednu. A teď ho takhle zničila smrt televize.

Na konci ležel Franco na podlaze a zakrýval si uši dlaněmi, aby tu zkázu ani neslyšel. Z televize zbyla bednička střepů a jisker. A já jsem měla každou vteřinu toho nádherného okamžiku natočenou.

Nemusím ani říkat, že po zbytek dne jsem šla Francovi z cesty. Můžu si jen představovat, co tak asi dělal do schůzky výboru. Možná to ho drželo nad vodou, myšlenka na ten večer "s chlapama".

Když jsem dorazila na schůzi NHA, byl zase ve své nejvzornější veřejné podobě, až na temné kruhy pod očima.

"Mládenci" byli usazení v salonku baru Crescent a velká obrazovka už byla připravená na sledování videa ze závodů.

Napočítala jsem do tří a vrazila do dvoukřídlých dveří. Francův první impuls byl skočit po mně, ale nemohl, když se snažil mě adoptovat. Jinou televizi si koupit může. Sehnat dům je trochu těžší.

"Co je, Meg?" procedil zaťatými zuby. "Měla bys být v posteli. Zítra jdeš do školy"

"Nesu ti tvoji kazetu, strejdo Franco," řekla jsem a podívala jsem se mu přímo do očí. "Zapomněl sis ji."

Franco zamrkal. "Jakou kazetu?"

"Doverská velká cena. Chtěl jsi ji pouštět po schůzi."

Franco nahlédl do tašky. "Doverská" kazeta v ní nebyla. Jak by taky mohla, když jsem ji zahrabala až na dno popelnice. Vzal ode mě přinesenou kazetu váhavě, jakoby se bál, že vybuchne.

"Díky, holka," zamručel. "A teď sypej domů."

Uraženě jsem se našpulila. "Já nechci! Nemohla bych se dívat? Holubí závody jsou skvělé." Lichoceně účinkuje vždycky.

"Ale nech ji, ať tu zůstane, Franco. Výjimečně."

"Jeden večer, předsedo. To ji nezabije."

Co mohl můj nevlastní otec dělat? Mezi svými nemohl nebýt velkorysý, ale tušil nějakou past.

"Tak dobře, Meg," svolil nakonec. "Ale ještě si o tom promluvíme."

Úplně nevinná věta. Pro všechny uši kromě mých. Já jsem dobře věděla, co myslel tím "promluvíme si".

Pustili tedy kazetu. Fascinovaně jsem zírala, jak zajela do videa a tiše zavrčela. Můj plán určitě nemůže vyjít. Někdo mi to kazí. Ale nezkazil. Nejenže to vyšlo, bylo to perfektní.

Několik vteřin nikdo moc nevěděl, co se děje, dokonce ani Franco se nepoznal. Pak se ozval smích. Začal vzadu v hale, daleko od předsednického stolu. Ale šířil se jako vycházející slunce, plížil se místností, dotkl se všech přítomných - až na dva. Franco se nasmál, a já také ne.

Bylo to svým trapným způsobem komické. Všichni viděli to, co já jsem věděla dávno - že tenhle oteklý nafoukanec je jen neužitečný povaleč. Spousta holubářů byla nadšená možností vysmát se svému nabubřelému předsedovi.

Během té boxovací scény ale smích pěkně rychle přestal. Nikdo nepovažoval mlácení dětí za legrační. Chtěla jsem ale, aby se nakonec přece chechtali, a tak jsem na závěr nechala tu scénu s likvidací televize. Váleli se smíchy po zemi.

Vzpomínám si na to chladné uspokojení, které se mi rozlilo srdcem. Zničila jsem Franca dvakrát. Jednou na kazetě a jednou ve skutečnosti. Jednou za mamku a jednou za sebe. Ze schůze utekl se slzami zahanbení na tváři. Druhý den se pak z NHA odhlásil. Dopisem.

Přirozeně Francovy plány na adopci pak vyletěly komínem. Mohl si teď dělat, co chtěl, ale nikdy nemohl být mým otcem.

Další den za mnou přišel Krkoun. Chtěl si vybrat, co jsem mu dlužila. Chtěl, abych mu dělala zeď, až bude vykrádat seniorský byt. Vloupání. Moje první. Vzpomínám si, jak jsem si říkala, že to určitě nebude nijak moc nebezpečné.

Lowrie značně vystřízlivěl.

"To... ten..." nedokázal svou větu dořít. Před nezletilou ne.

Meg se trpce zasmála. "Jen to klidně řekněte. Stejně vidím vaše myšlenky."

Ale Lowrie to nedokázal. Vrozená slušnost mu to nedovolila.

"To... prase," řekl místo toho.

"O tom mi povídejte."

"Ale stejně to byla hodně velká sprostárna, cos na něj vymyslela."

Meg měla oči jak dva kameny. "Neměl uhodit mou mamku."

Lowrie kývl. Proti tomu se nedalo nic namítat.

"Tak můžu si ho vzít?" zeptala se Meg.

"Hmmm?"

"To přání navíc. Můžu si ho vzít?"

Lowrie se drbal na bradě. Od chvíle, co o něj zapečovali v salonu, už přece jen nějaká doba uplynula a na bradě se mu začínalo objevovat strniště.

"Ano," řekl nakonec. "Můžeš si ho vzít. A co víc, já do té rány přidám i všechnu sílu, co ještě mám."

Meg se usmála a v tom úsměvu nebyla ani špetka čehokoli andělského.

Krkoun se díval na svoje chlupaté ruce. "Já se ztrácím," zakňučel. A to nikoli obrazně; on doopravdy kňučel.

Esop provedl systémovou kontrolu.

"Tvoje ektokranium bylo při té explozi perforováno."

"Vraf?"

"Máš v hlavě díru," povzdechl hologram. "Uniká nám životní síla. Zbývá už jen pár minut, než nás to stáhne zpátky na ústředí."

"A co bude pak?"

Esop nahlédl do paměťového souboru. "Ty budeš otáčet rožněm na hnojníku. Já... nevím, co budu já. Neexistuje precedens. Ale předpokládám, že to bude něco nehezkého."

"A nemůžu s tím něco udělat? Musí přeci nějak jít trochu tý - jaks to říkal? - životní síly ukrást."

Hologram projel svou infernopedií uloženou na harddisku.

"Ne. Žádný povolený způsob neexistuje."

Krkounovi se zachvěl vlhký nos. "Povolený? Žádný povolený způsob?"

Esop vypadal nesvůj, což je pro hologram dost těžké. Znamená to dost značné přesuny pixelů.

"Jedna metoda existuje. Absolutně zakázaná. Případné důsledky jsou enormní."

"Vraf?"

"Může to tady na zemi způsobit obrovské problémy."

Krkoun pokrčil rameny. "No a co nám jako provedou? Tebe vypnou a mě dají otáčet rožeň?"

"Na tom něco je."

Krkoun nevěřil vlastním uším. Konečně měl v něčem pravdu! "Tak co to je za zakázaný způsob?"

Esop přelétl přes pokoj k Francovi, který v blažené nevědomosti vůbec netušil, že mu do pokoje vtrhla nadpřirozená návštěva.

"Abych to řekl polopatě, potřebujeme náhradní baterku. Zkontroloval jsem tuhle formu života a má v sobě ještě šestadvacet let."

Krkoun si olízl rty. "Šestadvacet let?"

"Samozřejmě pokud na to pojedou dvě entity a paralelně zapojený hologram, sníží se to na... dvacet šest hodin. Ale pořád lepší než nic. Stačí jen, když se do něj vtělíš a odsaješ mu trochu životní síly. Najdeš ji hned nad očními bulvami. Jasně oranžová. Nemůžeš ji přehlédnout."

"Jasně. Tak jdem na to." Krkoun se zarazil. "Ještě něco. Chci, aby mě viděl."

A proč?"

Krkoun pozvedl chlupaté tlaporuce. "No protože co má za smysl vypadat takhle, když nemůžu nikoho vyděsit?"

Esop kývl. Tohle naprosto chápal. Koneckonců, byl to démonický hologram.

Franco měl mizernou náladu. Mezi závěsy byla škvírka a tou pronikalo dovnitř světlo zrovna na obrazovku. Kazilo mu to požitek z dívání. Ovšem napravit to by znamenalo zvednout se z křesla. Franco se rozhodl, že počká, až to přejde samo. Stejně teď šly jenom zprávy.

Najednou měl vidění. Stál před ním nějaký tvor, něco jako vlkodlak. Zhmotnil se prostě z ničeho. Franca to ale moc nepřekvapilo. Už nějakou dobu očekával halucinace. Viděl to na dokumentárním kanálu - že lidi, co nemají kontakt s realitou, často vidí přízraky. Franco to bral jako jeden kanál navíc.

"Ahoj, pejsku," řekl a natáhl ruku, že ho podrbe pod bradou.

Tvor zavrčel a ruku mu srazil. Na okamžik se

spojili a Franco viděl všechno. Viděl a pochopil všechno.

"Ne," vydechl a před očima se mu rozprostřel celý jeho zbytečný život.

"Jo," ušklíbl se Krkoun. "Jsem to já. Vrátil jsem se a sežeru ti duši."

Franco začal ječet. Ječel ještě, když mu ten tvor vtrhl do mozku a začal se krmit jeho esencí. Ječel ještě i tehdy, když byl vyhnán do zatuchlého koutku vlastní mysli a nikdo ho už neslyšel.

Také Meginy ruce se ztrácely.

"Už moc času nezbyvá," podotkla a pohnula přízračnými prsty. "Jak vypadám?"

"Jako duch."

"To není k smíchu."

"Promiň. Jsem trochu nervózní. Koneckonců, hodláme někoho napadnout za denního světla."

Meg sevřela průsvitnou ruku v pěst. Modlila se jen, aby měla ještě dost síly poslat svého nevlastního otce k zemi.

"Teď nemluvte," varovala. "Chci ho jen praštit a zmizet odsud."

"Já jsem pro."

Stáli před brankou. Nebo spíš před místem, kde kdysi branka byla. Teď zbyl jen jeden zkřivený pant. Zbytek ležel zčásti zarostlý v trávě. Také zdi zchátraly. Po omítce se šplhal nikým nestříhaný břečťan a omítka už dávno vybledla do neurčité, betonové šedi.

Lowrie došel po příjezdové cestě až k domu. Nebo aspoň předpokládal, že to je příjezdová cesta; pod zrádným kobercem plevle se to těžko dalo poznat.

"Tak jsme tady."

Meg se zhluboka nadechla a vstoupila do Lowrieho hlavy. Cítila, jak jí ta námaha odčerpává životní esenci. Takovéhle převtělení už mockrát nedokáže. Za chvíli poletí zpátky do tunelu.

Možná byla hloupost sem chodit. Zbytečná ztráta energie. Už mohli být v polovině Lowrieho posledního přání, místo aby riskovali obě svoje nesmrtelné duše kvůli takovému hloupému kousku. Pak si ale Meg vzpomněla, že se někdo odvážil vztáhnout ruku na její maminku, a rozhodnost se jí vrátila.

"Fajn," usmála se na Lowrieho polovinu mozku. "Ťuk ťuk. Prásk! Čau čau. Úplná legrace."

Meg pozvedla svůj - teď artritický - prst ke zvonku. Byl ale pryč. V barvě bylo sice vidět jeho tvar, ale zvonek sám chyběl. Tohle Franco taky neopravil. Zaklepala tedy na vzorované sklo a klouby jí zabolely. Lowrieho pocity začínaly být silnější než ty její.

"Někdo jde," řekl Lowrie, který na okamžik dokonce dokázal ovládat vlastní ústa.

Meg zamrkala, aby se zbavila kapky potu stékající Lowriemu do očí. Její vlastní nervozita způsobila, že starci pracovaly potní žlázy přesčas. Napráhla pěst. Až se ty dveře otevrou - bum! Ani nebude vědět, co se mu to stalo. Ona možná kvůli tomu stráví pár století v očištění, ale stojí to za to.

Halou se kolébala nějaká silueta, rozostřená zrnitým sklem. Byl to určitě Franco. O tom se nedalo pochybovat, i při tomhle zkresleném pohledu. Tak pojď, tlust'ochu. Řekni hezky sýýýr.

Dveře se rozlétly. Objevila se tvář. Meg se rozmáchla.

A v té chvíli mezi rozmáchnutím a zásahem jako by se čas zpomalil. Právě tolik, aby ta hlava stačila promluvit.

"Ahoj, Finnová. Čekal jsem tě."

Zvláštní, pomyslela si Meg. Franco jí nikdy neřikal Finnová. Jenom slečinko. A kromě toho, jak ví, že je to ona? A proč slintá? Pak rána dopadla a Franco se svezl jako pytel hnoje.

"Moc pěkná rána," radoval se Lowrie. "Tak mizíme."

Ale Meg nemohla. Něco tady nehrálo. Vykročila do haly čísla čtyřicet sedm a zabouchla za sebou dveře.

Francó se svíjel na podlaze. Kňučel a slintal.

Slintal? Kňučel? Najednou jí začalo být všechno jasné. Zamžourala na ležící postavu, tentokrát svými vlastníma očima.

A opravdu, byl tam, vznášel se uvnitř jejího nevlastního otce a zvířeckou tvář měl zkřivenou nenávistí.

"Krkoun!" vykřikla.

Její nepřítel neodpověděl, jen zavrčel a plivl. Bylo zřejmé, že pod tlakem jeho lidská část ustupuje do pozadí.

"Co tady děláš?"

Krkoun zamžoural skrz opar bolesti.

"Přišel jsem pro tebe, Finnová. Pán chce tvou duši."

Z Francovy hlavy vyskočila postavička v bílém a začala se vznášet nad ležícím.

"Není třeba poskytovat cíli zbytečné informace. Vstaň a proved', co máš."

Meg ukázala kývnutím na hologram v bílém. "Co je sakra tohle?"

"Hele, Finnová, udělej něco pro sebe i pro mě a rozmáčkni to jako brouka."

Esopovi se povedlo zatvářít se dotčeně. "Po tom všem, co jsem pro tebe udělal? Nebýt mě, už dávno točíš rožněm! Tak tuhle baterku vysaj úplně a jdi po nich."

Krkoun otevřel ústa a začal sát. Za Francovými očima se rodily oranžové stuhy a mizely démonovi v hrdle. S každým lokem se stával silnějším, víc přítomným.

"A sakra," řekli Meg a Lowrie zároveň.

Francó se měnil. Jak z něj unikala životní síla, jeho tělo za to platilo. Na čele se mu prohlubovaly vrásky. Oči ztratily lesk a zapadly mu hluboko do tváře. Kůže na krku se vytáhla a povisla. Byl to pořád Franco, ale o dvacet let starší.

"To nevypadá dobře," zamumlala Meg. "Musím něco udělat."

Esop se přenesl přes místnost a zastavil se pět centimetrů před Lowrieho nosem. Zasmál se, ale čistě na efekt; hologramy nemají smysl pro humor.

"Víš, co uděláš, Meg Finnová? Neuspěješ. A pak se s námi vrátíš dolů. Můj tvůrce bude povýšen nad toho šaška Belzebuba, a tvůj stařík umře neuspokojený. To uděláš."

Meg zavrčela. V tomhle měl Krkoun výjimečně pravdu. Měla by tuhle protivnou věc rozmáčknout jako brouka. Popadla z komody v hale vázu a hodila ji po blikajícím hologramu. Samozřejmě prolétla skrz a přistála Francovi rovnou na hlavě.

Účinky byly neuvěřitelné. Při takové ráně byste asi čekali -Au! Možná malou tržnou ránu. A nanejvýš, opravdu nanejvýš otřes mozku. Jenže když se obsah vázy rozsypal Francovi po hlavě, najednou se zablýskalo - a to světlo bylo

jasně nadpřirozené. Prach syčel a prskal a pokryl tvář Megina nevlastního otce vrstvou pevnou jako z betonu. Franco zařval a Krkoun zavyl. Byla to příšerná kombinace. V kuchyni praskaly sklenice, okna se tříštila. Dokonce i obrazovka Francovy milované televize podlehl zvukové vlně a rozlétla se na tisíc střípků. Franco se svíjel na podlaze, drásal si tvář, ale nebylo to k ničemu. Prach přilnul v jedolité vrstvě k celé horní polovině jeho těla.

Esop se na to nevzrušeně díval z výšky. "Hmm. Zajímavé. Prudká alergická reakce bolestivého typu." Hologram zadal vyhledání slova alergie. "Jen jeden odkaz. Alergie. Zlý duch může vykazovat nepříjemné pocity, přijde-li do styku s posvěcenou látkou."

Meg sebrala střep vázy. U dna byla mosazná tabulka se jménem. V té chvíli si to uvědomila. Byla to urna její matky. Z krematoria.

"Mami," zašeptala a zpod řas jí vyklouzla slza.

Esop kývl. "Posvátný popel. To by souhlasilo s analýzou."

Meg nakopla Franca do nohy.

"Ani tu urnu jsi nedal do skleněné schránky!"

"On toho teď lituje," podotkl Esop.

Franco odpovědět nemohl. Mohl se jen podílet na bolesti ve své hlavě. Několik okamžiků se svíjel a kroutil sebou, dokud strašlivou bolestí neupadl do bezvědomí jak on, tak jeho démonický nájemník.

Meg ho ještě jednou kopla do nohy. "Dobře ti tak! Vy dva jste se hledali." Zastrčila střep Lowriemu do kapsy. "Díky, mami, zase jsi mě zachránila."

Lowrie převzal kontrolu nad svými ústy. "Pojď, Meg. Než nám všem dojde čas. Ta obluda nebude v bezvědomí věčně."

Meg zamrkala, aby zahladila slzy. Byla to pravda. Doslova cítila, jak každou vteřinou slábne, a k poslednímu přání je čekala dlouhá cesta.

"No tak, Meggy," pokárala se hlasem své matky. "Seber se. Na fňukání budeš mít celou věčnost. Dokonči seznam. Už zbývá to poslední."

Ukázala přísně na Esopa. "A ty dobře poslouvej. Jestli tě ještě někdy potkám, tak si tu svou čočku budeš tahat z ucha."

"Já?" podivil se nevinně Esop. "Jak bys mě mohla ještě někdy potkat? Já nemůžu od těchtole dvou."

Ale jen se Lowrie otočil zády, Esop zablikal a modrý laserový paprsek přešel starému muži po páteři. Bylo to naprosto bezbolestné a trvalo to jen milisekundu. Ale byla to jediná věc, která tady tohohle tupce, a tedy i samotný hologram, mohla zachránit před hněvem Dábla.

Poté, co cíl a člověk zmizeli v hale, přehrál si Esop v hlavě posledních několik minut videa. Ta dívka něco řekla. Něco, co mohlo být důležité. Hledal na záznamu ten správný okamžik. Dokonči seznam, říkala. Hmm. Jaký seznam to asi je? A mohl by to být klíč k jejímu ztracení?

Esop se zarazil. Nemělo cenu rozvíjet nějaké hypotézy. Uvede se do šetřícího režimu, dokud se jeho idiotský hostitel neprobere. Blikl a zmizel. A v celém čísle čtyřicet sedm pak nezbyla jiná známka života než blikající červené tlačítko PAUZA.

Z veliké výšky

Lowrie se zbláznil a pronajal auto.

"Proč ne?" argumentoval. "Mám dojem, že moc času nám už nezbývá."

Meg měla stejný pocit. Připadala si asi tak podstatná jako ranní rosa a síla ji každým kilometrem opouštěla. Ta věc s Krkounem jí otrásla. Kdo je ten Pán? A proč chce její duši? Meg měla děsivé tušení, že zná odpověď na obě otázky. A cítila už i tunel. Jeho pulzování jí prochvívalo tělem, přitahovalo ji. Připomínalo se.

Ale abychom se vrátili k jejich dopravnímu prostředku - nebylo to jen tak ledajaké auto. Peugeot Coupé. Samá kola a výfuky. Za normálních okolností by Meg nadsakovala nadšením a mačkala každé tlačítko na přístrojové desce, dnes ale ne. Ani pasažérka, ani řidič dnes neměli energii na nic jiného než na základní věci.

"Vaše poslední přání. Plivnout z Moherských skal," řekla Meg a hlas se jí trochu třásl. "Co tohle znamená?"

"Přesně to, co slyšíš," odpověděl Lowrie a krátkou řadicí páku přesunul na pětku. "Jako v té písničce."

"V jaké písničce?"

Lowrie obrátil oči v sloup. "Ta dnešní mládež. V jaké písničce? Copak vás ve škole nic neučí?" "Jen sčítání a čtení. Nic užitečného, třeba jako ty plivací písničky."

Lowrie vytvářel rytmus na závodním volantu a po několika taktech začal zpívat, chraplavě a po dublinsku:

"Ten kdo chce život jak má být, Musí si ježibabu vzít, Každý zákon porušovat, Před bouřkou se v stohu schovat, Jo, ten kdo chce život jak má být."

Ten kdo chce život se vším brát, V příkopě musí umět spát, Kamaráda holku líbat, Z Moherských skal dolů plivat, Jo, ten kdo chce život se vším brát -

a mohl bych ještě pokračovat. Má to sedmačtyřicet slok."

"Ne, to stačí!" zarazila ho spěšně Meg. "Už je mi to jasné. Takže tohle všechno děláme kvůli nějakému starému songu?"

"To mi zpíval táta. Každý večer před spaním. Byla to naše ukolébavka. Máma ji nesnášela. Vadil jí ten verš o svatbě s ježibabou."

"A nevíte proč?"

Lowrie se zasmál. "Zrovna košer to není, já vím. Jenže já jsem svého času dělal nejen to, ale i všechno ostatní. Spal jsem v příkopě a tak. Akorát jsem nikdy..."

"Neplivl z Moherské skály," doplnila Meg. "A na co potřebujete mě?"

Lowrie si zammul hrud'. "Abych se dostal nahoru. Sám bych tam asi nevylezl."

"Zase nějaké lezení," reptala Meg. "Fakt nádhery. Jenom doufám, že nebe stojí za to. Asi bych měla být ráda, že váš táta neznal žádnou písničku o čištění záchodů, jinak to děláme taky."

Nejdůležitější byl čas. Esop to věděl, a proto se rozhodl, že Krkounovi trochu pomůže, aby se probral. "Trochu pomůže" v jeho podání znamenalo pozitronový šok třetího stupně rovnou do chlupatého psiho zadku.

Krkoun sebou křečovitě škubl. I Franco sebou škubl, protože Krkoun stále ještě obýval jeho tělo. Kluk-pes se pomalu posadil.

"Vraf?" zeptal se omámeně.

"Cíl zasáhl našeho hostitele posvátným popelem. Jako zlý duch jsi na to silně alergický."

"Bolííí," skučel Krkoun, který celé věty zřejmě vyměnil za jednoslovné konstatování. "Škrááábe!"

"Není divu," podotkl Esop bez sebemenší známky soucitu. "Tak z toho těla vylez. Máme před sebou práci a máme na ni hodně málo času."

"Haf." souhlasil Krkoun. Zhluboka se nadechl a pokusil se vyklouznout z Francova těla. Ale nešlo to. Něco ho drželo uvnitř. Zkusil to znovu, až se mu tvář zkrivila námahou, nedokázal však oddělit ducha od těla. "Zaseknul!"

Esop si hryzl elektronický ret.

"Toho jsem se bál."

"Vraf?"

"Pozitivně nabitý popel ze všech stran odpuzuje tvoje démonické síly a vytváří tak neproniknutelnou ektoskořápku."

"Vraf?"

"Jsi v pasti. Uvázl jsi v tom těle. Což je směla, protože jsi mu už odsál většinu životní síly."

Krkoun se podíval na svoje nové prsty. Byly žluté a svraskalé. Franco zestárl o třicet let. A ani v pětatřiceti už nevypadal nijak zvlášť.

"Zaseknul? Néééé!"

„Nééééé!“ napodobil ho dramaticky Esop. "Vzpamatuj se, pitomče. Náš úkol se nemění. Najít toho dědka. Zastavit holku. Nic se nezměnilo. Když uspějeme, vrátí se ti tvoje podvojně já."

Krkoun sebral z Francova županu kousek zaschlého jídla a nacpal si ho do pusy.

"Žrádlo," zavrčel. "Mňam!"

Esop obrátil oči v sloup; další teatrální gesto. "U Satana! Musíme myslet na důležitější věci než na to, aby ses cpal. Síla nám každou minutou ubývá."

Krkoun se na okamžik soustředil a povedlo se mu dát dohromady větu. "Finnová je pryč. Nevíme kde. Je pozdě."

"A v tom se právě mylíš, ty tupče. Na rozdíl od tebe jsem se já proti takové možnosti pojistil."

Krkouna začínala bolet hlava. Nevěděl, jestli je to tou dírou v lebce, nebo neustálými urážkami, jimiž ho častoval hologram. "Jak - pojistil?"

Esop cítil potřebu pronést přednášku. "Ektospojení a osobní pomocník tvoří komplet s celoplošným laserovým skenerem. Nejnovější model, dosud nedostupný dokonce i v Japonsku. Vychází z korozivních vedlejších účinků tkáně pokožky. Takže než ten stařík zmizel, oskenoval jsem ho. Můžu provést kompletní trojrozměrnou rekonstrukci. Možná se něco dozvíme."

"Haf," řekl Krkoun.

Hologram blikl a ve vzduchu před ním se objevila počítačová rekonstrukce Lowrieho McCalla. Celá se skládala ze sítě zelených čar.

"Jako živý zrovna není," zavrčel Krkoun.

"Používám co nejmenší paměť, protože vycházím z hodně omezených elektrických impulsů tvého mozku," odsekl hologram. "Mohl bych zvýšit rozlišení, ale to bys taky mohl ztratit vědomí. Finnová se zmiňovala o nějakém seznamu..."

Esop otočil laserový model. "Aktivuji teď rentgen. Ten používá přes sto megabytů, takže tě to možná trochu štípne..."

Esop jako obvykle míru bolesti podcenil. Krkoun padl na podlahu a svíjel se, až mu oční bulvy poskakovaly jako kostky v hrnečku. Lowrieho šaty ve vzduchu před nimi zprůsvitněly. Okamžitě bylo vidět, co má v kapsách.

"Náprsní kapsa. Zvětšit," přikázal Esop.

Lowrieho kapsa narostla do rozměru A4.

"A copak to tu máme?"

Krkoun neodpověděl, protože měl plné ruce práce, aby uhasil Francovy doutnající vlasy.

"Souřadnice XI, Y3, Z4. Zvětšit a rozložit."

Všechno zmizelo, až na papírek. Zvětšil se přes celou zeď a ve skladech se rozložil.

"Neuvěřitelné. Podle reziduálních stop inkoustu na zadní straně dokáže program rekonstruovat písmo."

Fascinující, byl by podotkl Krkoun, kdyby zrovna byl v náladě vhodné pro ironii, místo aby blekotal strašlivou bolestí.

"To bude ten seznam. Seznam přání, jestli se nepletu. Mezi podobnými ubožáky nad hrobem běžný. Překvapuje mě, že ho taky nemáš, když vezmu, co za svinstva jsi provedl se svým životem."

Krkoun měl pocit, že má místo mozku omlácený pomeranč. Otáčet rožněm nemůže být o moc horší než tohle.

Esop oddělil holografický prst od těla a přešel jím po seznamu. Už zbývá poslední, říkala Finnová. Poslední přání bylo...

"Plivnout z Moherské skály? Proč? Nikdo přece nemůže chtít plivat z nějaké skály?"

Esop vypnul program. I když tihle Irčani jsou divní. Plivat ze skály. To by byla přesně ta činnost, která by se jim mohla líbit.

Otočil se k roztrhané hromádce na podlaze. "Moherské skály. Kde to je?"
Krkoun zapátral v několika posledních mozkových buňkách - těch několika, které mu Esopovy zásahy ještě neusmažily. Moherské skály. Připadalo mu to povědomé.
"Školní výlet," vyrazil ze sebe.
"Nemluv," povzdechl Esop. "Prohledám ti paměťové záznamy. Obrázky říkají víc, než kdy dokáže tvůj slovník."
Hologram chvíli mlčel a virtuálně listoval ve starých zážitcích. Krkoun byl za tu chvíli odpočinku vděčný.
"Už jsem ty skály lokalizoval," prohlásil Esop až příliš rychle. "Západní pobřeží ostrova, oblast zvaná hrabství Clare."
"Správně," radostně souhlasil Krkoun. "Hrabství Clare."
"Ovšemže je to správně, imbecile. Řekla mi to tvoje vlastní paměť: kdybys nesouhlasil, přel by ses sám se sebou."
Krkoun risknul varovné zavrčení. Jen co budou zpátky v pekle, postará se, aby tenhle zlomyslný skřet dostal, co si zaslouží. "Tak co uděláme teď? Poletíme tam?"
"Ne, ty kreténe. Uváznu jsi v lidském těle. Musíme se omezit na pozemské dopravní prostředky. Má tenhle člověk auto?"
Krkoun se zasmál. "Franco? To si děláš srandu. Ten se přesune nejdál na záchod."
Esop bliknul.
"Pak si musíme dopravní prostředek opatřit."
"Opatřit?"
"Ano. Opatřit."

Rissole O'Mahoney se projížděl po čtvrti na své hondě Goldwing. Ne že by měl někam namířeno, jen dával místním klukům možnost trochu slintat nad jeho uhlově černým zázrakem. Když je jeden největší tvrdák v okolí, může si to dovolit. Nikdo jiný by zrovna neupozorňoval na to, že mu před domem parkuje motorka za pět tisíc eurů. Jenže kdo by byl takový blázen, aby vztáhl ruku na Rissolevu mašinu? Rozhodně nikdo, kdo by se na ní chtěl svézt živý. Dokonce i ptáci měli z Rissole takový strach, že mu motorku nepokáleli.
Začínalo mrholit. V telce říkali, že se blíží bouřka. Rissole se tedy rozhodl zamířit domů a strčit motorku pod plachtu. Člověk musí být opatrný. Kyselé deště a tak.
Přišlápl plyn trochu víc, než bylo třeba, a ostrým obloukem zatočil. Pak před sebou uviděl na silnici stát Franca Kellyho. V županu a pantoflích. Vlasý měl mokrem přilepené k lebce a tlko mu obepínalo vyvalené břicho.
Rissole postrčil řadicí páku na neutrální a dojel k sousedovi.
"Ahoj, Franco..." začal, ale pak se zarazil. Byl to Franco, tím si byl jistý. Jenže jako by přes noc o třicet let zestárl.
"Měl bys přestat chlastat a začít kapku cvičit," radil Rissole. "Vypadáš jak duch svého táty."
Rissole se zachechtal. Duch svého táty! Vtipné a přitom tvrdácké. Hustá kombinace.
Franco se nesmál.
"Slez z té motorky," řekl a z brady mu stékaly provazce slin a dešťové vody.
To slintání mělo Rissolevi napovědět, že tady něco nehraje. Jenže on byl celý pryč z toho, jak krásně hraje tvrdáka.
"Cos to říkal, Franco?"
Ta věc, co vypadala jako jeho nejbližší souseď, zavrčela - ano, opravdu zavrčela, a na něj.
"Nejmenuju se Franco a řek jsem slez z té motorky."
Rissole povzdechl. Dal tomu člověku šanci. Byl na něj slušný a vůbec. Teď ale nemá na vybranou a bude ho muset trochu zpracovat.
"Tak poslouchej, Kelly..." začal a vysokou botou sklapl stojánek. Víc už neřekl ani slovo, jen Ááááééghrrr, a to žádné slovo není. Jenže důvod, proč vyjel ááááééghrrr, byl ten, že ho Franco zle kousl do zápěstí. Popadl kus jeho kůže do zubů a hryzal a rval tak dlouho, až se velký kus odtrhl.
Rissole jen něco blekotat a svezl se na asfalt. Stokrát se už porval po hospodách, ale tohle?! Tohle bylo jiné. Zvířecí.
"Uklidni se, Franco," koktal a držel si poraněné předloktí těsně u těla. "Vo co ti de?"
Krkoun přidřep. Cítil Rissoleův strach. Bylo mu to příjemné.
"Vo nic," zavrčel. "Potřebuju tvou motorku."
Rissole otevřel ústa k protestu. Pak si všiml, že Francovi stéká z koutku úst pramínek krve.
"No dobře. Vem si ji. Tumaš."
Krkoun kývl. Potěšil ho šok, který vyvolal. "A ještě něco," vyplivl kus kůže.
"No? Co? Co chceš? Cokoli."
Krkoun zamnul rukáv Rissoleovy motorkářské bundy.
"Tvoje šaty. Dolů s nima."

Třepotovi, tunelovému můrkovi, skončila podmínka. Cítil se hodně nejistě, když seděl před velkým svatým Petrem jen se širokým neupřímným úsměvem na tváři a ve špinavé bederní roušce.
"Nooo," uvažoval Petr, když si vyvolal Třepotovu složku na monitor. "Řekni mi, že ses změnil."
Třepota začal nadšeně kývat. "Třepota změnil. Moc změnil. Jiný já úplně."
Petr povzdechl. "Já to necítím, Třepoto. Přesvědč mě o tom."
Někteří tvrdili, samozřejmě velice potichu, že svatý Petr v poslední době mívá na svém monitoru příliš často naladěné pozemní talk show a že se začal považovat za amatérského sociologa.
"Třepota pracuje pořád. Pracuje pracuje pracuje. Nikdy necucá kameny jako Křeč a ostatní můrkové."
"Aha. A lituješ, Třepoto? Lituješ svých zločinů?"
Třepota vymáčkl akvamarínovou slzu z koutku oka. "Ano ano. Všechna kostma lituju. Pořád pláču. Když ne - pracuju

pracuju pracuju. Chudáci chudáci. Jak jim mohl Třepota brát peníze? Zlý Třepota zlý!" Třepota se klepl přes zápěstí, aby ukázal, jaké má výčitky svědomí. Ne moc tvrdě. "Hmmm," protáhl Petr pochybovačně. "Košíky jsi naplnil, to je pravda. Ale než tě pustím do věčné slávy, mám ještě jednu otázku." Naklonil se dopředu, až se skoro dotýkali nosem. "A nezapomeň, žádné lhaní! To by znamenalo okamžitou diskvalifikaci." Můrkovi poskakoval v krku ohryzek. "Třepota ví. Nelhat." Petr se zase narovnal. "Dobře. Kdybys přišel k bráně a nikdo ji nehlídal, vplížil by ses dovnitř?" Třepota si nervózně mnul kostnaté ruce. Nemohl lhát. Petr by to cítil z každého póru jeho kostnatého těla. "Ano!" vykřikl nešťastně. "Třepota by vlezl. Vplížil by se. Tiše tiše tiše. Pravda pravda pravda. Špatné. Ale pravda." Petrova tvář byla kamenně nepohnutá. Tvář hazardního hráče. "Hmmm," řekl a natáhl se po tlačítku PŘEDPEKLÍ. "Já nevím. Je to všechno moc těsné. Je fakt, že jsi nelhal, ale ta pravda byla špatná. Kdybys tak byl aspoň jednou udělal něco, čím bys někomu pomohl. Něco nesobeckého." Třepota pátral ve svém popleteném mozku. Jak by byl mohl od jejich posledního rozhovoru někomu pomoci? Byl přece v tunelu. A nikdo se nikdy nezastavil na tak dlouho, aby mu mohl nějak pomáhat. Nikdo, až na... "Svatý vrátný!" vyhrkl. "Ne mačkat knoflík. Tahat páka. Třepota přece pomohl. Třepota pomohl holce." Můrka to řekl takovým tónem, že to Petrovu ruku zadrželo. "Jaké holce Třepota pomohl?"

Autíčko se hnalo na západ a polykalo kilometry. Kolem jeho aerodynamické kapoty chystala příroda pořádnou činu. Vířila vodu v břichách mraků a pod nimi vrhala blesky. Dramatická scéna první třídy. Ti dva v autě moc nemluví. Konec se blížil, ať tak nebo tak. Oba to věděli. Šlo jen o to, který z nich poletí tunelem dřív. A až ten někdo dojede na rozcestí, zamíří nahoru, nebo dolů...? Lowrieho srdci zbývalo posledních pár úderů. Úplně cítil, jak mu vypovídá službu, jak namáhavé pro něj je každé vystříknutí krve. Léky už nepomáhaly. Každý dech mohl být jeho poslední. Nějak mu to teď připadalo horší. Teď, když znovu objevil sám sebe. Měl víc co ztratit. Meg měla pocit, že by měla být někde jinde. Někde v modru. Pulzování tunelu jí obíhalo v žilách. Zbývaly jí už jen hodiny. Možná minuty. Museli přejet celé Irsko, aby se dostali k Moherským skalám. Jenže, jak by vám řekl každý Američan, to je, jako když plivne. I přes zeměpisná fakta jim ta cesta připadala velice dlouhá. Zvlášť když v autě houstla lítost dvou lidí jako deprimovaná mlha. Konečně, po třech hodinách, během nichž projeli nekonečnou řadou městeček jako z pohlednice, byli na místě. Moherské skály. Zavřeno. Tak to aspoň stálo na tabulce. "Zavřeno?" ušklíbla se Meg. "Jak se dá zavřít skála?" Lowrie ukázal na řetěz přes vjezd na parkoviště. "Takhle." Bylo to celkem logické. Z mrholení se stal pořádný liják a zrádný vítr houpal autem ze strany na stranu. Bouřkové mraky hrozily blesky. Pozitivní a negativní náboje se sbíraly a chystaly se zaútočit. "Hmmm," zamumlal Lowrie. Náhlý poryv větru může na těch skalách srazit člověka do propasti. Nemluvě už o tom, že tam nahoře na planině by se z něj stal doslova hromosvod. Meg viděla, jaké emoce krouží staříkovi nad hlavou. "Máte pravdu," řekla. "Měli bychom to vzdát." Lowrie ramenem otevřel dveře. "Nic se nebude vzdávat. Dnes už ne." A zmizel v bouři.

Svatý Petr se snažil na to nemyslet. Soustředil se na něco jiného, říkal si. Na svůj stůl, na ty exotické ptáky, na nádheru tunelu. Nebo na některou z ostatních věcí, na které se koukáš už dlouhých dva tisíce let. Bylo zakázáno, přísně zakázáno se do podobných věcí plést. Ale bylo by to příjemné vyrvat duši Bubovi ze spárů. Je pravda, že jeho démonický protějšek vykřikoval něco o tom, že v takovém případě ho nahradí někdo jiný, jenže on to zase přechká. A jestli si ta holka zaslouží aspoň pohovor na Výsostech, tak by ho taky měla dostat. Ale nemělo cenu na to ani myslet. Zasáhnout nepřicházelo v úvahu. Kdykoli se do něčeho zapletli duchové, skončilo to strašnými následky. Andělé a smrtelníci. Olej a voda. To k sobě nejde. Něco jiného by bylo, kdyby Belzebub poslal Lovce duší. To by pak on jen vyvažoval šance. Každý si zaslouží fěr šanci na vykoupení. S tím souhlasí dokonce sám Nejvyšší. I nejmenší vrabec na větvi a tak dál. Petr tedy přesvědčil sám sebe, že Belzebub je konečně démon, a tudíž s největší pravděpodobností poslal někoho, aby duši té malé Irky přivedl. V tom případě je jeho andělskou povinností poslat někoho, aby nakoukl do tunelu. Jen aby se přesvědčil, co se děje. Moc silný argument to pravda nebyl, ale Petra už trochu nudilo sedět dva tisíce let ve stejném mramorovém křesle.

Na Moherské skály byl impozantní pohled, dokonce i pro někoho, kdo prolétl tunelem. Tyčily se nad oceánem. Mohutné stěny šedého kamene vytvářely nepravidelnou podkovu nad nejdívočejším pobřežím Irska. Nebylo těžké si představit, že se tu do ostrova zakousla nějaká prehistorická obluda. Vítr tahal Lowrieho za sako a šťouchal ho ze zadu do slabých kolen. Děšť se mu dostal do očí, zakryl okraj útesu a kalil mu zrak. "Pojd!" překřikoval řvoucí příboj. "Než ztratím odvahu!" Před nimi v dálce seděla na samém vrcholku kulatá věžička. Dokonalá vyhlídka.

"Předpokládám, že to musí být až támhle nahoře?"

Lowrie kývl. "Sloka dvacet dva. Na samém vrcholu."

Meg se zamračila a naposledy vklouzla Lowriemu do hlavy. Bylo to těžké, hrozně těžké. Jako by se prodírala stěnou kluzkého bahna.

"Jsi tam?" zeptal se Lowrie.

Ta otázka nevěstila nic dobrého. Mě by ji cítit okamžitě. Její mládí a vitalitu. Ale teď měla ona asi tolik síly jako on sám. Meg zahýbala starci prsty. "Jo. Jsem tady. Taktak. Ale nechod'te pryč. Jestli tam nahoru máme vylézt, musíme na to být dva."

Otočili se proti větru a opřeli se do něj Lowrieho váhou. Lowrie, starý osamělý muž, ovšem vážil asi tolik jako pytel peří a byl by užitečnější jako rogallo než jako těžítka. Skoro bylo slyšet, jak se vítr chechtá.

Šli ale dál, nejdřív v podřepu, pak po kolenou. Meg otevřela Lowrieho ústa, aby si postěžovala, ale v té chvíli poryv větru vystihl svou šanci a poslal do jeho jícnu koncentrovaný proud vzduchu, smíchaný pro větší efekt ještě s několika listy. Pak už Meg nechala ústa zavřená.

Francovo tělo bylo už teď pouhá slupka. Krkoun mu vysával šťávu tak rychle, jak jen ji jeho mozková kůra dokázala vstřebávat.

"Dobrota," pochvaloval si a ektotlamu měl celou upatlanou oranžovým slizem.

"Co kdyby sis něco nechal na potom?" radil Esop, který bez problémů držel tempo s Goldwingem. "Nech si trochu esence na útok. Až se dostaneme do cílové oblasti, musíš ještě trochu řídit."

"Možná bych měl vypnout tebe. Ušetřit energii."

Esop se zasmál. "Mě vypnout! A ty bys pak celému úkolu velel sám, ne? To by bylo něco jako chtít na paviánovi, aby naprogramoval video."

To byla pravděpodobně urážka, ale Krkoun neztrácel čas tím, že by o tom přemýšlel. Neměl na to energii. Francovy šťávy rychle docházely. Teď už spíš vystřikovaly, než by proudily. Připadal si jako dítě, které honí poslední kapky kokakoly brčkem. Finiš tohoto závodu bude ještě hodně napínavý.

Meg se podívala nahoru, aby zjistila, jak jsou daleko. "No to snad ne," zakvílela. "My jsme dál než předtím!"

Věděla, že to není pravda, že je to jen pocit, ale nemohla si pomoci - stejně ji to skličovalo. Liják je teď doslova utloukal. Kapky velké jako třešně bušily do Lowrieho holé hlavy. Srdce mu poskakovalo jako parní buchar v jámě a jeho končetiny slábly, protože nedostávaly pravidelné přídělky krve. Meg mu vlila svou sílu. Každou špetku, kterou měla. Věděla ale, že to nebude stačit. Bylo to příliš daleko.

"No tak, Lowrie," vysílala mu myšlenkami. "Udělejte to tady. Proboha. Není to důležité. Ne tolik jako Sissy. Plivněte a jdeme domů."

Lowrie o tom v hloubi vlastní mysli uvažoval. Zabíjel to, co z té dívky zbývalo - a proč? Kvůli vzpomínce na ukolébavku? Měla pravdu. Je hloupý dědek.

"Tak dobře," řekl sám sobě. "Uděláme to tady."

"No konečně! Konečně jste zapnul mozek."

Obrátila Lowrieho zády k větru a naklonila se přes bezpečnostní zábradlí. Byli nejméně dva metry od kraje skály. Bude muset přelézt.

"Nezapomeň," připomínal Lowrie, "ty možná létat umíš, ale já ne. Aspoň zatím ne."

"Nepokoušejte mě," hekla Meg a přelezla plot.

Jednou rukou se přidržovala horního břevna a pomalu se bokem sunula k propasti. Dunění vln se neslo po hladké stěně a zalévalo je přímo fyzickou silou. Bylo to úžasné, děsivé.

Meg mocně popotáhla a připravila si pořádný chuchvalec slin.

"Hak hed'," zamumlala přes tekutinu a plivla. Přímě na Lowrieho polobotky za dvě stě euříků. Proč se nikdy nic nemůže povést hned napopravé?

"Tak co?" zavrčel Krkoun. "Vidíš něco?" "Ticho!" utrl se na něj hologram. "Skenuji." Motorka běžela na neutrální vedle informačního centra. Esop měl problémy se statickou elektřinou. Rušilo mu to radar. Přepnul na ultrafialové zobrazení. "Támhle nahoře!" zabzučel triumfálně. "Na hřebeni."

Krkoun měl psí noční vidění a našel je okamžitě. Hned u kraje skály.

"Úplná sranda," zašklebil se radostně a prolétl s motorkou skrz bezpečnostní řetěz.

Je to zvláštní, jak člověk nikdy nemůže plivnout, když potřebuje. Bylo by to celkem legrační, kdyby přitom nebalancoval na kraji skály nad dvousetmetrovou propastí, o jejíž dno se rozrážejí vlny, které by samy stačily jednomu polámat všechny kosti v těle.

Meg energicky odkašlávala a vybavovala si přitom ty spousty cigaret, které Lowrie vykouřil. Nějaký ten kvalitní hlen mu přece na sliznici krku zůstat musel? Ale nic. Sucho jak na poušti. Každá kapička vlhkosti se odpařila skrz póry potem.

"To snad není pravda!" křikla do vichřice.

Příroda s nimi zřejmě soucítila, protože jim těsně nad hlavami vyslala blesk. Zasáhl hlinu a ohodil je blátem.

Meg se přikrčila, aby se mu vyhnula, a pod Lowrieho paži zahlédla Franca. Na motorce. A hnal se rovnou k ní.

"To..." začala, ale dál se nedostala. A to bylo jen dobře.

Krkounovi bylo zrovna šestnáct, když se vyhodil do povětří. Šestnáct. Právě dost, aby dostal řidičák na motorku. Měl

to ostatně v plánu. Vloupat se k McCallovi. Prodat jeho věci. Koupit si motorku. Jezdit po čtvrti s Rissolem. Cool. Naštěstí pro Meg se ten plán neuskutečnil. Protože kdyby Krkoun byl zkušený jezdec, ne nováček, věděl by, že se nemá pokoušet zábradlí přeskociť. Byl by do něj prostě plnou silou vrazil. Pak by všichni, kdo se na tomhle malém nadpřirozeném dramatu podíleli, odletěli s jekotem nebo s vytím z útesu dolů.

Ovšem vzhledem k tomu, že Krkoun seděl na motorce teprve potřetí, představoval si, jak bude efektní, když se předním kolem opře shora o plot a zbytek motorky přetáhne. Ani náhodou, řekl by mu každý kaskadér. Na takovéhle věci je potřeba rampa. No a Krkoun rampu neměl.

Motorka se zapletla do řetězu a řvala jako zvíře v pasti. Francovo zubožené tělo přelétlo přes vrch plotu přímo do Lowrieho hrudi. Všichni čtyři sjeli po kluzkém blátě až na samý okraj útesu.

Meg a Krkoun měli oči jen jeden pro druhého. A ne v tom obvyklém romantickém smyslu.

"Je konec, Finnová!" vrčel polopes. "Jdeš se mnou!"

Meg bolestně sykla, když Francovy prsty zatápaly po Lowrieho tváři. Když viděla ten obličej takhle zblízka, bylo to jako být zase naživu.

"Jdi pryč!" vzlykala. "Nech mě být!"

"Jdi pryč! Nech mě být!" posmíval se Krkoun. "Ať mě nerozbrečíš."

Lowrieovo srdce zrychlovalo jako praporky na drátech kola. Dech mu slábl. Před očima mu tancovaly skvrny. A taky teď cítil bolest. Rudou bolest.

"Jděte!" funěla Meg.

Lowrie nedokázal ani odpovědět.

"Jděte! Já ho zdržím!"

"Cože?"

"Plivněte přes kraj. Pak vyhrajem!"

Lowrie uvnitř vlastní lebky kývl. Meg měla pravdu. Jediný způsob, jak se zbavit těch dvou, bylo dokončit seznam.

Meg se od Lowrieova odlepila a pevně sevřela Francovo hrdlo. Slzy vyschly. Zbylo jen odhodlání. Nemyslela teď na sebe, ale na starého parťáka.

"My se pořád ještě můžeme oddělit," hekla a každým atomem síly, která jí zbyla, škrtila svou Nemesis. "Ty ne, vid' že ne. To znamená, že Lowrieovi stačí dolézt ke kraji a vyhrajeme. A víš, co to znamená, vid'?"

Krkoun vytřeštil oči. To přece není možné. Tohle nemůže být pravda. Horečně pátral ve Francově lebce po kapičce šťávy. Ale nebylo tam nic. Vysál ho dosucha. Divoce se svíjel a bojoval. Ale už mu nezbyla žádná energie. Byl jen duch ve skořápce.

Lowrie se plazil blátem. Bolest už se rozšířila

až do nohou, nedokázal vstát. Tep jeho srdce splýval s rachotem oceánu. A ještě tu pulzovalo něco jiného. Blížilo se to. Znělo to modře. Už jen metr. Pak bude moci umřít šťastný.

Esop to všechno bezmocně sledoval. Nemohl dělat vůbec nic. Ten idiot to všechno zahazoval a on se mohl jen bezmocně vznášet. Hologram neměl žádné fyzické síly... kromě viditelnosti.

Síly temna měly už jen jedinou šanci. Jedinou naději, a ta musela vyjít. Esop přelétl k místu, kde ležel Lowrie, a nastavil svůj digitální spektrometr. Stačí jednou cvaknout a on se objeví na lidské vlnové délce. Esop doširoka rozpřáhl všechno, co rozpřáhnout mohl, strašlivě se zašklebil a pak zmáčkl vypínač.

Lowrie vzhlédl. Před ním se vznášel malý tvor. Určitě zlý, tím si byl jist. Z jeho kostry trčely nejrůznější zlověstné výběžky a z jednoho oka vycházel zelený paprsek. Lowrieovo srdce poskočilo. A to byla ta poslední kapka. Selhání!

Byli stejně pořád nějak spojeni. Protože Meg cítila, že Lowrie odchází.

"Ne!" vykřikla, ale její zbývající esence už se ztrácela.

I Krkoun odcházel, ten ovšem s úsměvem na tváři. "Tak ahoj za chvíli," smál se. "Za chvílinku!"

Nad jejich hlavami se otevřel tunel, vykoul z mraků jako brčko v obří kokakole. Nasával je jako hadice luxu.

Meg se natáhla ke svému parťákovi. Zavolala na něj, ale on ji neslyšel. Jeho tělo už skoro odešlo. Živý byl jen mozek, a ani ten už dlouho nebude.

Esop kolem ní prolétl. "Dobře se s tebou pracovalo," podotkl. "Možná budeme jednou moci hrát za stejný tým, až se zbavím tohoto tupce."

Meg ta slova ani neslyšela. Mohla se jen dívat, jak její slzy padají na tělo jediného muže, kterému na ní kdy záleželo. Bylo po všem, po všem. A ona selhala. Zase selhala.

Třepota se podle svých instrukcí krčil u okraje tunelu. Vypadalo to celkem jednoduše. Jedna službička pro Petra a je vevnitř. Nikdo se to nesmí dozvědět. To byla podmínka.

Viděl to celé. Skálu a bouřku, a pak tu věc s motorkou. Hrozně vzrušující. Takové to asi musí být, když má někdo televizi.

Pak jim došla životní síla a zmocnil se jich tunel. První prolétl kolem Krkoun, ze šklebících se rtů mu visela slina.

"Hezký den," pozdravil zdvořile Třepota.

"Haf," odpověděl Krkoun nejistě.

Pak přišla ta dívka. Nedívala se na něj, pořád ještě byla spojená se zemí. Bude se muset pustit, jinak její duše nikdy nenajde klid.

"Holka holka!" křikl Třepota, rytíř v lesklém brnění.

Meg se zvolna obrátila, tvář měla jako oteklou masku.

"Třepoto?" řekla váhavě.

"Jo, holka. Třepy Třepy Třepota. Holka pamatuje kameny?"

Meg se zamračila. "Kameny?"

"Jo. Holka nerozumí obyčejný jednoduchý slovíčka? Kameny. V kapse. Modrý kameny."

Náhle si Meg vzpomněla. Kameny. Když se s Třepotou potkali prvně, dal jí dva modré kameny. Kameny života. Říkal jim náhradní baterky. Tenkrát to nechápala, ale teď...

Zašmátrala v kapse. Ještě tam byly. Modré a stříbrné. Lesklé a horké. Jen je sevřela v prstech, vrátila se jí síla. Tunel ustoupil, jeho tep v dívčích žilách zeslábl. A Meg se snesla zpátky dolů k ležícím starým mužům.

Bylo strašné na to myslet, ale Lowrie vypadal uboze. Jeho nové oblečení úplně zničil déšť a po tváři mu stékal pramínek bláta. Nedýchal. Ale přece v něm ještě zbyla jiskra. Oranžová jiskra za pravým okem.

Meg mu položila jeden z kamenů na čelo a kámen se rozpustil jako led na kamnech. Účinky byly okamžité. Lowrie zprudka otevřel oči a zoufale nasál vzduch, jako když se vynoří potápěč.

"Meg?" vyrazil ze sebe do deště. "Jsem...?"

"Ne," odpověděla jeho partačka. "Jste živý. Nevím, na jak dlouho. Ale živý."

Lowrie vyplivl hlinu a žízaly. "A co ti... ty druhé věci?"

"Jsou pryč, a myslím, že úplně."

"A ty?"

Meg pokrčila rameny. "Já nevím. Mám ještě jeden ten kámen. Mohla bych tu asi ještě chvíli zůstat. Kdybyste chtěl."

Lowrie se mokře usmál. "To víš, že bych chtěl. Kdo jiný by snášel moje věčné stěžování?"

Tím se mohlo všechno vyřešit. Hotovo, a žili šťastně až do smrti. Nebyť Franca. Ten tu ležel v bezvědomí. Nebyl mrtvý, ale nikdy nebude ani skutečně živý. To si nezaslouží nikdo.

Meg se podívala Lowriemu do očí. Oba věděli, co se musí stát. "Sbohem," řekl Lowrie prostě.

"Sbohem," zamumlala spěšně Meg. Musela to provést rychle, nebo by to neudělala vůbec.

Kámen se vnořil do Francova čela a spláchl z něj věk. Do očí se mu vrátil život. Byl to zase on, ale ne stejný.

Meg vzala tvář svého nevlastního otce do dlaní. "Ukázal ti, jaké to je?" zeptala se.

Franco kývl; ty hrůzy měl ještě čerstvě před očima.

"Dobře. Tak na to nezapomeň."

Zavrtěl hlavou. Na to zapomenout nemohl, i kdyby chtěl. Všechno se teď změnilo.

Dát kámen nevlastnímu otci, který jí tolik ublížil, byl samozřejmě skutek čirého dobra. Výbuch měkkého bílého světla vnesl Meg vzhůru a zlehka ji vhodil do ústí tunelu.

Odsud až na věčnost

Atlantský oceán se vlnil směrem k Americe. Lowrie se na něj díval od paty kulaté věže. Bylo to příjemné, být ještě naživu a moci obdivovat přírodu.

Měl teď víc času, tím si byl jistý. Meg s ním něco udělala. Něco mu dala. Nevěděl co, ale rozhodně věděl, že to nevyplývá tím, že bude sedět doma a litovat se. V kapse měl číslo Sissy Wardové a Visa kartu, na které ještě zbylo pár babek.

Odvážný sluneční paprsek prorazil pokrývku mraků a zahrál mu čelo.

"Díky, holka zlatá," zašeptal k obloze a plivl z Moherské skály.

Meg se blížila k rozcestí. Nahoru nebo dolů? Okamžik pravdy. Zamžourala do žhnoucí pekelné brány. Tvorové začernali od sazí tam viseli na hákovitých prstech u nohou a píchali nešťastné zatracence naostřenými vidlemi. Meg zatajila dech a čekala, že ji neviditelná síla stáhne dolů. Žádný tah ale nepřišel. Meg letěla hladce kolem. Usmála se úlevou. Mami, pomyslela si, už jdu.

Jeden z houbářů se odrazil do proudů. Byl to Krkoun. Pekelné přitažlivosti uniknout nemohl, ale možná by dokázal dosáhnout dost vysoko na to, aby...

Krkoun sevřel Meg pevně kolem pasu. Z jeho uslintaných rtů vycházelo šílené blábolení.

"Finnová," bručel. "Finnová dolů."

To byla pro Meg poslední kapka. Už toho měla zrovna dost. Po takové době a pořád po ní jde. Pitbull do samého konce. Mohla říct jen jediné.

"Krkoune," zaječela a zvedla nohu v těžké botě. "Táhni do pekla!"

Bota mu přistála rovnou na mokrému nose a tvor, který býval Krkounem Brennanem, se řítit do plamenů. Megino jméno se za ním neslo jako modlitba. Nebo jako kletba.

Bylo načase minimalizovat škody. Belzebub si namáhal hlavu, aby přišel na nějaký způsob, jak celý ten debakl s Finnovou podat pozitivně. Pán ho nechal čekat v předpokojí. To nebylo dobré znamení.

Platinově blondatá držitelka Oscara mu otevřela dveře. "Pán temnot vás teď přijme."

Belzebub uvažoval o tom, že by ji vypařil pro podezření z neuctivosti, ale Pán si na svých sekretářkách zakládal.

Některé z nich vydržely dokonce i týden, než je poslali na smetiště. Doslova.

Satan se krčil v rohu své kanceláře a hrál na Gameboyi. "Chcípni, potvoro mimozemská," syčel horečně a mozolnaté prsty se mu divoce kmitaly.

"Ehm," ozval se Belzebub.

Satan ztuhl. Belzebub také. Možná že dělat ehm na Pána podsvětí nebyl zrovna nejlepší nápad.

"Ztratil jsem kvůli tobě život, Bube."

"Tisíckrát se omlouvám, Pane," zakrákorala pekelná Dvojka. "Mám důležité zprávy"

Lucifer se zvedl z mramorové podlahy. Dnes byl oblečený neformálně. Mikina, na nohou Air Satany

"Doufám, že o té irské holce."
Belzebub polkl. "Ano, Pane. O té irské holce."
"Dobré zprávy?"
"Z krátkodobého hlediska - ne."
Ďábel zprudka vzhlédl.
"Ale z dlouhodobého hlediska jsme se dozvěděli jednu cennou věc."
Satan blahosklonně zvedl obočí. "Jakou?"
"Ehm... naučili jsme se, že nemáme důvěřovat těm Myishiho holocokoliv. Jeden z nich selhal zrovna v kritickém okamžiku a zničil celou akci. Už jsme tu holku měli v tunelu, pro B - pro Satana."
Lucifer bubnoval drápy o stůl. "Tak my jsme ji měli v tunelu, ano?"
"Komplet červená aura, jen ji převázat mašličkou."
Satan se rozhodl. "Ten Myishi je stejně v poslední době moc zpupný. Strč ho na pár století do kanalizace. Potřebujem tam nový filtr."
"Ano, Pane," uklonil se Belzebub a snažil se skrýt úsměv. "Hned to zařídím, Pane."
Spěchal ke dveřím. Radši ať je venku, než to začne být horší.
"Ještě něco, Bube."
Démon ztuhl a čekal, že ho mezi lopatky zasáhne příšerná bolest vypaření.
"Ano, Pane?"
"Dnes sem má dorazit filmový režisér. Hrozně gotický. Temní superhrdinové a tak. Velice rád bych viděl, jak by si tady poradil se zařízením interiéru. Počkej si na něj. Osobně."
Ďábel se odmlčel a praskl postupně všemi klouby na ruce.
"A tentokrát to nezkaz, Bube. Nebo bude mít Myishi v té kanalizaci společníka."
Belzebub se uctivě uklonil. Afektovaný jako vždycky, pomyslel si. Afektovaný jako vždycky.

"Já nevím," prohlásil Petr a poklepal na obrazovku svého zbrusu nového počítače. (Ano, jeden programátor se skutečně na Výsosti dostal.)
"Na nezletilou máš slušný rejstřík. A na plusové straně toho tak moc není."
Meg nasadila svůj výraz já-jsem-nevinná-ma-lá-holčička. Ale nikoho jím nezmátla.
"Jen se podívej. Krádeže v obchodech Podvody. Vandalismus. Záškoláctví. Mohl bych pokračovat, ale ta obrazovka není dost velká."
"Posuňte to kurzorem," poradila mu Meg.
"Já vím, k čemu je kurzor," utrl se svatý Petr velmi nesvatým způsobem. "To bylo jen pro ilustraci. Ty vážně nevíš, kdy máš mlčet, co?"
"Ne," odpověděla Meg, místo aby mlčela.
"A taky jsi musela nakopnout toho... toho Krkouna, co? Násilí v tunelu. Myslím, že bylo první. To je úctyhodný výkon, dokonce i na tebe."
Meg něco zamumlala a doufala, že to zní jako omluva.
"Já vážně nevím. No, ale dala jsi svému nevlastnímu otci ten kámen."
Meg kývla. Bála se něco říct.
"A pomohla jsi tomu smrtelníkovi splnit přání z jeho seznamu."
Znova přikývla, tentokrát rychleji.
Petr si ještě párkrát pohladil bradu. Bylo to horší než čekat, jestli vaše čísla vytáhnou v loterii.
"No, tak snad ano. Dobře."
Petr sáhl pod svůj stůl a stiskl tlačítko. V nebi se objevil otvor v podobě dveří.
"Já vím," řekl Petr, "zlatá brána to zrovna není, ale v tisku vypadá zlatá brána líp než díra v nebi."
Meg pořád přikyvovala - vypadalo to, že to je ta správná cesta k vítězství.
Petr ji pokynul prstem a Meg se začala pomalu vznášet.
"Jdi nahoru," řekl jí Petr laskavě. "Myslím, že tě někdo chce vidět."
Meg Finnová stoupala k otvoru v nebi. V něm stála postava - Meg ji ještě nerozeznávala přesně, ale zachytila sladkou vůni jasmínu.